Fransız Balkon

AHMET COŞKUN

AYRINTI

Türkçe Edebiyat Dizisi

AHMET COŞKUN

1962 yılında İstanbul'da doğan Ahmet Coşkun, tıp ve psikiyatri eğitimi gördü. Çeşitli dergi ve gazetelerde öykü, şiir ve denemeleri yayımlandı. Psikiyatri ve psikoloji alanında edebiyat ve düşünce konulu bazı dergilerin çıkarılmasında yer aldı.

Yazarın daha önce yayımlanmış, yaşamlarımızdaki olası "bilinçdışı kayıp" öykülerinin izini sürdüğü *İspinoz* (Telos Yayınları) adlı bir romanı da bulunuyor.

Ayrıntı: 657
Türkçe Edebiyat Dizisi: 13

Fransız Balkon
Ahmet Coşkun

Son Okuma
Mehmet Celep

© 2012, Ahmet Coşkun

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Gökçe Alper

Kapak Fotoğrafı
Sparth/Flickr/Getty Images Turkey

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244 Topkapı/İst.
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2012
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-685-9
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Ahmet Coşkun

Fransız Balkon

TÜRKÇE EDEBİYAT DİZİSİ

Melekler Evi
Göksel Yılmaz

Akhisar Düşerken
Mahmut Şenol

Kurumuş Nehrin Yatağında
Uğur Erkman

Gecedegiden
Hüseyin Kıran

Arıza Babaların Çatlak Kızları
Nurten Kaya Görgün

Zeval
Nihan Taştekin

Bir Zamanlar Bakırköy
Tahir Musa Ceylan

Laf Evi
Serdar Aysev

Kayıp Taşlar
Asuman Bayrak

1
Camın Arkasında

Evlerin tek tük yanan sarı ışıkları görünmeye başladı. Daha hava iyice kararmadan erken davranıp ışıklarını açanlar bu akşam da sırayı bozmadılar. Gerçi bir zaman sonra diğerleri de onlara eşlik edecek. Evde olanların ışıkları bir bir yanmaya başlayacak... Onlar benden farklılar. İçlerindeki karanlığa tahammül edemiyorlar. Yerlerinden kalkıp içlerindeki elektrik düğmesini açıyorlar... Benim bakışlarımdan, akşam karanlığında bir pencere camına yansıyan ve orada tutunmuş gözlerin bakışlarından habersiz olanlar, belki bu saatte uyuyanlar bile var... Sanırım benim durumum, görünümüm bu; sokaktan bakıldığında camın arkasında bedensiz, parlayan bir çift göz... Yıldız parıltıları arasına karı-

şan, gözbebekleri karanlığın içinde kaybolan, uzakta olması bağışlanıp kabullenilen... Akşamüzerleri neredeyse her şeyin parıltılı göründüğü bizim sokağın sıradanlaşan hayatı içinde bir çift kara göz benimkisi... Yıldızları ve bir insan gözü ışığını söndüren, görmeyi, bakmayı engelleyen bu sokak parıltısı nasıl oluştu? Ben bu sokak ışıklarını bilmiyorum, anlamıyorum. Ben bu parıltılara inanmıyorum... Belki de bir gün aşağıya inip kaldırımda olmam gerekecek...

Akşam oluyor ve pencerenin arkası yine puslanmaya, beyazlamaya başlıyor. Puslanmanın ortadan kalkması için salon ışığının açılması gerekiyor. Bunu ben yapamam. Zaten istemezdim de. Ama babam neyi istediğime aldırmadan birazdan eve gelip gereksiz bir telaşla salonun ışığını açar nasıl olsa... Sokaktan cama vuran ışık miktarı evin içindekinden daha fazla olunca dışarısı zor seçilebiliyor. Puslanma yüzünden camın arkasındaki derinlik kayboluyor, üzerinde yanıp sönen siluetim ve içimde bir nabız gibi atan karanlık çekip gidiyor. Puslanma gözlerimin önünü kapıyor, içim buz kesiyor. Hayat heyecanım azalıyor... Oysa camdaki siluetimin içinden geçerek sokağa, evlere, boşluğa, hatta güneşe bakmak her zaman daha güzeldir. İstediğimde sokaktan geçen insanların yüzüne camdaki görüntümü yapıştırarak "yürüyormuşum" gibi yapabiliyorum. Bu becerim sayesinde sabah akşam sokaktan geçen zayıf, çelimsiz oğlan gibi bir yukarı bir aşağı sokağı turlayabiliyorum. Bazen de sokaktaki tesadüfi karşılaşmalarda selam verip birileriyle yüz yüze öpüşebiliyorum. Keşke kıvırcık saçlı kadınla da sokakta karşılaşıp selamlaşsam, hatta öpüşebilsem diye düşünüyorum.

Artık hava kararıyor. Arkası puslanmış pencerenin camında belirginleşen suratımı daha net görüyorum. Sanki karşımdakinin arkasına fark etmeden uçsuz bucaksız, kapıları olmayan, beyaz bir duvar indi. Birazdan büyük duvarın önünde kıstırılmış gibi kendimle burun buruna geleceğim. Belki duvarın yukarıdaki ucu üstüme kıvrılarak, beni tekerlekli sandalyemle birlikte yarattığı beyaz odaya hapsedecek. Belki de ona bakmaya devam ettikçe

önümü kesen büyük beyaz duvarın içine düşeceğim. Bakalım orada düzenli nefes almaya devam edebilecek miyim? Yoksa camdaki büsbütün korkutuculuğuyla boğazıma sarılıp soluğumu mu kesecek?

Sokaktan evin içine vuran ışık, gölgemi salonun ahşap parkelerine, belki de biraz daha gerideki halının üzerine kadar uzatmıştır. Arkamda duran hareketsiz gölgemin nasıl göründüğünü merak ediyorum. Sanırım sadece tekerlekli sandalyem ve en fazla başımın bir kısmıyla üzerindeki dik saçlarım belli oluyordur. Benden geriye kalan karaltının ayrıntılarını sadece gölgeye bakarak herkes anlayamaz. İçinde barındırdığı öyküyü tahmin edemez. Ama gölgemdeki büyük tekerlekler yatalak olduğumu anlaşılır kılıyordur... Biri dış kapıdan eve girdiğinde, girişin ya da özellikle salonun ışıklarını açmamışsa, benden önce salonun döşemesi üzerinde hareketsiz duran gölgemi görecek ve kendisini bekleyen gerçeğe karşı hazırlık yapabilecek. Acaba babam ilk önce hangimizle karşılaşmayı istiyor? Gölgemi ya da beni tercih etmek onun elinde...

Puslanmanın başlamasıyla yalnızlığım, buraya bırakılışımın akşamüstünde başka bir hal almaya başlayacak, başlıyor. Arkasında kalmaya devam ediyor olsam da; pencerenin camıyla ve derinliğini kaybeden camdaki görüntümle oyalanışım buraya kadar. Ama bu durum benim hayatımda asla bir son değil. Hayatımdaki tekrarlayıcılığın budalalığı, gizli köşesinden bana sırıtıyor, biliyorum. Bana "yaşadıkların tekrarlanacak, tekrarlanacak" demeye devam ediyor. Cama yansıyan suretim gibi... Belki de haberim yok, kapı açıldı ve babam birazdan üzerine oturduğum tekerlekli sandalyemi balkonun önünden alıp, içeriye sürecek... Babam sandalyemin itme kollarından tutup, içeriye sürebilmek için mecburen arka tarafımda olmak zorunda. Aslında eve girer girmez böyle yapmak zorunda değil. Halbuki eve alkollü geldiği günlerde salonun ortasına doğru sürmeden önce tekerlekli sandalyemi biraz geri çekerek kendine orada sığabileceği bir yer açar. Balkon kapılarındaki puslanmış, buz kesmiş camla arama girip yüzüme doğru eğilir ve hatırımı sorar. Hatta bazen sandalyemin yanında yere

oturur, birlikte cama bakarız. Gülümseyen kızarmış yüzüyle birkaç laf eder, gözlerimi ısıtır önce... Sonra da salondaki masaya yanaştırıp plastik torbasında hazır bulunan, görüntüsü değişmeyen, garip bulamaçla besleyecek. Son zamanlarda, burnumda neredeyse sürekli takılı bulunan hortumun ucuna soktuğu besin dolu enjektörle karnımı doyuruyor. Temiz, zahmetsiz iş... Sonra masanın kenarında can sıkıntısıyla onu beklerken kendisi mutfağa gidip önceden hazırladığı yemeğini tek başına yiyecek. Radyonun başında benimle konuşmadan ve yüzüme bakmadan oturup salonda biraz daha zaman geçirdikten sonra, kucağına alarak uyumam için yatağıma götürecek. Yatağa uzatıp yorganımı sıkıca üzerime örtecek. Sabah olduğunda beni besleyecek ve tekerlekli sandalyemle ömrümün geçtiği camın arkasındaki yerime sürecek. Ben de camın arkasındaki makamıma yerleşmiş olacağım. Bu "budala sıralama" yıllarca tekrarlanacak... Oysa benim camın arkasındaki hayatım hiç böyle değil, çok renkli, çok başka...

İncelip uzamış, etsiz, hareketsiz, bembeyaz yüzümde dışarı fırlamış, büyük, şehla bakışlı kara gözlerim... Üst dudağımın sol kenarının hemen üzerine yerleşmiş olan büyük kara benim de her zaman çok güzel. Yüzeyden belli belirsiz, çok hafif kabarıklığı zor anlaşılır. Ortasındaki siyahlığı çevreleyen kahverengi halkası ona derinlik sağlıyor. Suratıma yerleşik üçüncü göz gibi ve neredeyse diğerleri kadar büyük, yatalaklığımla ilişkilendirilmesi zor, kafa karıştırıcı görünüyor. Sanki ağzıma ve felçli yüzüme tek başına hareket kazandırıyor... Sadece çenemin ucunda bulunan haftalık uzunluğundaki köse sakalım ve tek tük bıyıklarım da simsiyah...

Pencerenin camına vuran görüntümdeki gözlerimi çok önemsiyorum. Günün her sabahı, camın arkasına yanaştırıldığımda, ilk iş olarak gözlerimi incelemeye başlıyorum. Özellikle göz kürelerimin hareketlerinin hızını, sahip oldukları rengi dikkatle kontrol ediyorum. Dünden bugüne bir değişiklik olmuş mu diye inceliyorum... Sanki gözlerimin rengi yıllar içinde beyazlığını kaybediyor. Beyaz kısımlarının derinliği büyük, renksiz, camdan bir bilye

gibi gümüşi bir saydamlığa dönüşüyor. Bazen saatlerce gözlerimin cama yansıyan görüntüsüne bakıyorum. Bu saydamlığın gerisini, dibini merak ediyorum ama arkasında neler olduğu seçilemiyor. Bazen de içinde kılkurdu gibi hareket eden bembeyaz şekiller görüyorum. Birbirlerinin üzerinden kayarak yaptıkları güven dolu hareketleri sanki dışarıya taşacakmışçasına kabararak fokurduyor, içerisinin kıvamını giderek koyulaştırıyor gibi. Bu görüntü çoğunlukla korkutuyor beni... Gri saydamlığın içine gözlerim kendiliğinden daldığında ya da yoğunlaşarak baktığımda gördüğüm o şekillerin bazen bir ip yumağı gibi birbirleriyle iç içe geçtiğini görüyorum. Saçma olacağını bildiğim halde gördüklerimi cam kürenin içinde yaşayan bir başka canlının beyni olarak değerlendirdiğim de oluyor. Gözlerimin içinde gördüğümü varsaydığım şekillerin aslında pencerenin cam kalınlığının içinde olma ihtimali daha fazla, biliyorum. Üstelik pencerenin kasası içine diklemesine yerleştirilmiş olan cam levha, kendi içinde yukarıdan aşağıya kesintisiz bir akışkanlığa sahip. Akışkanlığını görebiliyorum zaten. Bu yüzden cam levhanın içinde bazı hareketlenmeler görmem normal olmalı. Hatta gözlerimin cam dibi renginde görünmesi de bu akışkanlıktan olmalı. Camın bazı bölgelerindeki akışkanlık hızı farklı olduğundan o yerlerde kimi zaman yığılmalar oluyor. Yığılma merkezlerinin rengi koyulaşıyor, göl rengine dönüşüyor... Hayata tutunmamı sağlayan gözler, felçli bedenimden geriye kalan en hareketli yerlerim. Aslında biliyorum ki gözlerimdeki gerçek, onların cama yansıdığı görüntülerindeki gibi değil. Gün geçtikte rengi koyu kıvamda bir yoğurt hatta kireç taşı gibi, daha da beyazlıyor. Yaşlı birer ihtiyar gibi yavaşlıyor onların hareketleri, daha da yavaşlayacak sonunda...

Aslında gözlerimin bu kadar beyaz görünmesini sevmiyorum. Doğrusu o rengiyle göze batar bir hali oluyor. İçimin gümüşiliğine, gece ve kırlangıç kaybolması rengine tam ters renkte olması, sanki karşıma geçmiş bana sırıtıyor. Gurur duyduğum yaşam felsefemle alay ediyor. Yatalaklığın rengi herkese en fazla gri görünebilir diye düşünüyorum. Cama yansıyan hareketsiz yatalağın

görüntüsü zaten gri görünüyor. Ama O, öyle değil. Cama düşen gri görüntüme ve arkasındaki gece karasına pervasızca dalmış bir bembeyazlık o. Üstelik de kısmen hareketli. Camdaki görüntüm ve arkasındaki gece karanlığının içinde hareket eden anlamsız beyaz, sanki sadece kendisi canlı bir cisimmiş gibi ortalıkta pervasızca dolaşıyor. Bana ve geceye ait gri, kara rengi kendisi öldürmüş gibi... Beyazlamanın sahip olduğu canlılık bana göre ölmenin, silinmenin gerçekleşmesi diye düşünüyorum.

Ağırlığından öne eğilmiş başım yüzünden hep yukarıya bakan bu gözler. Kendisine bakanı kör kuyusuna çeken, alttan bakışlı bu kara gözler... Ama sanki hep bana bakıyor, beni inceliyor, beni beğeniyor... Hiç kimseye uzakta olmamasına rağmen, babam dışında kimin ilgisini çeker, kim mecbur bırakılır sabit bakışlı bu gözlere. Evimize gelen kadın bir kez olsun karşıma geçip gözlerimin içine bakmadı. Aşağıdaki kaldırımda kafasını kaldırıp gözlerime bakarak yürüyen delikanlı da içimi yeterince görememiştir...

Dar, ince ve yukarı kalkık omuzlarım sadece başımın genişliği kadar... Zira camdaki görüntümü ve bu sokağı çok iyi tanırım. İkisi de dünyada bakacağım, gideceğim en uzak ve en yakın yerler. Pencerenin içinde yolculuğa çıkmış yalnız bir yolcuyum ben; bir durup bir geçerim, işlerim bedenimi ve ruhumu, cam gözlerimin içine... Penceredeki kayboluşumu, camdaki görüntümün yok oluşunu durdurmaya da çalışmam. Akşam vakti sokağın ışığını, güneşin önünü de kesemem, camdaki görüntümü silmesine karışamam. Ben, camdaki görüntümden kendi içime doğru sızıyor olma işiyle meşgulüm. Ben, ona bakarım. Gözlerimin önü her iki beyaz eşkıya ile kesilse de içimdeki karalık bir sevinç gibi açılıp kapanacak... Nasıl olsa kırlangıç kaybolması gibi yine birdenbire ortaya çıkacak, biliyorum... Zaten içime hangi renk girerse girsin, ona karalık bulaşacak, gümüşiliği göze alacak. Kim ayırabilir karalıkla ikimizi...

Annem gibi sessiz sedasız geçip gitmeden ve yanımda daima bekleyerek kendini bana gösteren tek hayat sokağı aşağıda. Neredeyse evimizde sürüp giden hayatı bile bu kadar çok inceleyebil-

mem mümkün olmamıştır. Aşağıdaki kaldırımın üstünde gördüklerimle ilgili anlattıklarım, kendi öyküm için söyleyeceklerimden daha gerçektir, eminim. Karşıma geçip gerçekliğimi bana gösteren, sürekli değişmeden duran tek ayna. Öykümü anlatmamı sağlayan camdaki görüntümden başka... Konuşan, dertleşen ama çoğunlukla hep beni dinleyen hayat arkadaşım sanki... İçinde barındırdığı her türden hayatı bana cömertçe açık ediyor. Girişi çıkışı, geleni gideni belirsiz sokakta, aynı yerden gelip hep aynı yere gidenler karşılaşır...

Kambur sırtımı yasladığım sandalyedeki yerinden fırlayıp uçacak bir kuş gibi öne doğru eğilen incecik göğsüm hırıltılı. Kulaklarım duymadığından, işitemiyorum sesini. Belki de neşesiz, acılı bir kuş gibi içimde ciyaklıyordur. Bir sesi olacağını eklemlerimde çakan titreşiminden biliyorum. Belki ciğerlerim suspustur da ben sadece göz hareketlerimin oluşturduğu titreşimi işitiyorum. Belki de bedenimde titreşime neden olacak bir hareket de yok. Ben kendimi, her zamanki gibi kafamın içini dinliyorum... Kömür karası yağlı saçlarım da camda parlıyor yine...

Her iki yanımdan sallanan incecik kollarım, neredeyse sandalyeden yere değecek kadar uzun. Ama onlar babam tarafından itina ile kahverengi meşin deri ile kaplanmış sandalyemin kollarına yerleştirilmiş durumda. Eklemlerinden kaskatı kesilmiş, incecik parmaklarım ellerimin içinde yarı açık vaziyette, hareketsiz. Parmaklarımın inceliği güneşin altında onlara pembe bir saydamlık kazandırıyor. Ellerimin içi ve kollarımın sandalyenin meşin derisine temas eden kısımları terden ıslanmış durumda. Özellikle de bu yaz günleri, sıcağın ve güneşin altındayken... Islaklığı, gün içerisinde sandalyemin kollarına yapışmamı, tutunmamı sağlıyor olabilir. Babam bana kısa kollu tişört yerine, yaz kış demeden uzun kollu ince gömlek giydirmeli...

Ellerimin genişliği, kollarımdan da ince... Ah! Bu beden kime yardım edecek? Ömrü süresince herhangi bir işe yarayacak mı? Elim, avcumun sakladığı yüreği birine –bana da– gösterip, bir omuz ve bir meme yuvarlayacak mı? Birini ısıtacak, bir köz gibi

yakacak mı? Bari babam çok istediğimi anlayıp elimi kendisi kaldırarak bacaklarımın arasına, gözkapaklarımın üzerine koyacak mı? Bedenimin ısısını, isteğini, gözkapaklarımın altındaki hareketi hissedebileyim diye...

Mecbur bırakıldığım bu pencereye, camdaki görüntüme bakıp, geçmişe dalıp gitmek istemiyorum artık. Bu sefer kısacık bir süre dahi olsa, durup da geriye bakmayı, geçmişimde olanları hatırlamayı istemiyorum. Düşünmem boşuna! Kan kaybından ölen annemin geri gelmeyeceğini kabullendim ben. Zaten bana geri dönmesini istesem de renkli görüntülere aracılık eden şu camın önünde geçmişimi, annemi hatırlamayı başarabileceğimi sanmıyorum. Camdaki ucube görüntüm ve kıyısına kenarına yanaştırıldığım bu ezber sokağının beni her gün şaşırtacağına inanıyorken üstelik...

Camdaki görüntüm bir taraftan;

"Dur! Sakın hareket etme, kal üzerinde olduğun sandalyede! Yoksa başına işler alırsın" diyor.

Neredeyse nefessiz kalacakmış gibi aralıksız konuşmaya devam ederek;

"Ömrün boyunca camın üzerini, içini seyret. Orada oyalanacak bir şeyler bulmaya çabalayarak hayata tutun" diyor.

Anlatırken ellerimle göstererek tarif edemediğim içim ve bu sokağın sefaleti ise;

"Camı kır ki üzerinde seni aşağılayan görüntün yok olsun. Kalk sandalyeden ve atla balkondan aşağıya! Nasıl olsa bir yatalaksın, içinde uçuştuğun boşluğa tutunabilen birisin, korkma! Üşüsün, çınlasın kulakların" diyor.

"En azından düşerken çıkardığın rüzgârın sesini dinlemeyi öğrenirsin. Kulakların kurtulsun, uyansın geçmişte yaşadıklarının sesinden... diye anlaşılmayan mırıldanmalarla söylenmeyi sürdürüyor.

Karşılıklı konuşma esnasında çıkan sesleri duyabildiğim tek yer kafamın içi. Oradaki konuşmalar sağır bir yatalağın duyma ihtiyacını ve yalnızlığını gideriyor. Neredeyse bütün zamanım

kendi içimde gerçekleşen bu karşılıklı konuşma ile geçiyor. Gözlemlerimi, yaptığım keşifleri, düşüncelerimi, duygularımı bu yolla olgunlaştırıyorum. Karşılıklı konuşmaların geçtiği kafamın içi çoktan beridir benim gerçek dünyam haline gelmiş olabilir. Belki de etrafımda babamı, sokağı, camı, eve gelen kadını, kaldırımdaki delikanlıyı hiç görmedim. Onları kafamın içinde ben yarattım, kim bilir... Nadir de olsa babamın tekerlekli sandalyemin karşısında durarak yaptığı konuşmasını seyrettiğim zamanlarda, kafamın içindeki konuşmalar kesilebiliyor. Kafamdaki konuşmalara ara verebiliyorum. Babam karşıma geçip konuştuğunda işte o zaman bana "gerçeklik" değerlendirmesi yapabilme fırsatı doğuyor. Peşinden de kafamın içine dönüp muhatabıma yönelerek;

"İşte karşında dikilip konuşan babanın olduğu salondaki yer, gerçek dünya, gerçek hayattır. Karşılıklı konuşmaların geçtiği senin kafanın içindeki mekân ise, gerçek olmayan dünyadır" diyorum.

Gerçeklik tartışmasını babamın karşıma geçtiği zamanlarda yapabiliyorum. Ama tahmin ediyorum ki babam karşımda olsa da kafamın içindeki konuşma hiç kesilmiyor. Belki de o sırada sadece dışımdaki dünyayı da boş yere kafamın içine almış oluyorum. Yaşamım bir hamallık, bir angarya... Üstelik de yok yere kendisi üzerinde bin yıl konuşulsa da "hangi gerçek hakiki gerçektir" bitmeyen tartışmasını içimde başlatmış, ona bulaşmış oluyorum... Belki de o sırada sadece kafamın içindeki konuşmalara babamı da davet etmiş oluyorum. Ya da ona bile sormadan tutup babamı kafamın içindeki muhabbete bir üçüncü kişi olarak ekliyorum. Kafamın içine aldığıma baba denirse tabii... Konuşma hep devam ediyor. Diyorum ki:

"Bırak bir yana bu gerçeklik değerlendirmelerini. Kafanın içindeki dünyadan babanın dünyasına, istesen de hareketlenemeyeceksin nasıl olsa. Onlar oraya çok isteyerek davet etseler de uzandıkları divanın üzerinde sana yer açmayacaklar. Alamayacaklar yanlarına... İstemeyecekler seni dünyalarında... Çünkü sen bir yatalaksın! Hem babanın kısa konuşması nasılsa bitecek ve biraz-

dan yanından çekip gidecek. Bir daha ne zaman geleceği de belli değil üstelik..." Biraz da öfkelenerek, ara vermeden konuşmaya devam ediyorum:

"Kafanın içindeki dünyada kalmaya devam edeceksin. Babanın bir iki dakikalık konuşması için bari sana yıllardır eşlik edeni gücendirme... Sen bütün gücünü, emeğini kafanın içindeki dünyanın gerçekliğini ortaya çıkarmaya, anlamaya çalış ki bari oradaki hayata tutunabilesin. Bir boşluktan da ibaret olsa, yaşamak için oraya tutunmak zorunda olduğunu biliyorsun... Eğer o dünyanın keşiflerini gerçekleştirebilirsen dışarıdaki dünyada yaşayanlara da bir faydan dokunur...

Her iki konuşmacı kafamın içinde yer alsa da çıkardıkları sesler farklı. Hem de ikisinin düşünceleri, hayat felsefeleri ayrı, birbirinin tam tersi. Çoğu kez çıkardıkları seslerin kalitesinden cinsiyetlerinin de farklı olduğu anlaşılıyor. Bazen eve gelen kadının sesini üstleniyor biri ve onun sesini sevişmeden önce çıkardıkları kırlangıç şakıması gibi işitiyorum. İçimi bir hoşluk kaplıyor... Kafamın içinde konuşanlar aynı yerde bulunsalar da geldikleri, temsil ettikleri yer farklı. Mesela, biraz evvelki konuşmadaki tüm intihar cümlelerini aklım kurdu. İntihar düşüncelerinin yılmaz savunucusu o. Üstelik aramızda tartışması uzamış her konuyu intihar meselesine kadar getirmeyi de çok iyi bilir. Aklım yıllardır içime karşı. Onu bu konuda ikna etmeye çalışıyor. İçim bir türlü aklıma anlatamadı ama ona her zaman şöyle diyor:

"Hadi dediğini kabul etmiş olayım. Hatta söylediğinin doğruluğunu, intihar etmenin tek çare olduğunu anlamış, mantıklı bulmuş olayım. Ama bu konudaki birliktelik de yetmeyecek. Bu sefer de sorunu çözebilmek için ikimizin kafa kafaya verip birlikte düşünmesi gerekecek. Unutma ki görüşlerimiz farklı olsa da ikimizin de ortak bir yanı, bir zorunluluğu var: bedenimiz. Farkındaysan aynı bedeni kullanıyoruz. Gözlerimiz olmasa aynı bedeni kullanamıyoruz derdim ya... Yani kısacası biz, ya-ta-la-ğız demek istiyorum. İstesek de intihar edemeyiz, anlıyor musun! Üstelik ben sana karşı olduğum zamanlarda da bunun farkındaydım. İntiharı

gerçekleştirebilecek bir bedene sahip olsaydım, inan bu fikri belki de senden önce savunan ben olurdum. Sana karşı bu düşünceyi daha iyi savunabilen ben olurdum... Sonra aklımın biraz daha üzerine giderek;

"İntihar etme hürriyetini elinden alan, hiç bitmeyecek olan yatalaklık durumunun insanı nasıl yiyip bitireceğini artık bir de sen düşünürsün o zaman. Senin gibi ta başında benim de sahip olduğum intihar fikirlerinden nasıl ve hangi nedenle vazgeçmiş olduğumu sanıyorsun?" dedim.

Sonra birdenbire sustum. Söyleyeceklerim artık bitmişti artık. Konuşmama son vermem gerektiğini anladım. Bu kadarı onu durdurmaya yetecektir diye düşündüm zaten. Hatta beklerken yaptığım konuşma karşımdakini bir süre susturabilirse kısa bir şekerleme yapabilirim belki diye de düşündüm. Ama ne mümkün, susuşundan daha on saniye bile geçmeden sinirli bir şekilde sesini yükselterek;

"Şu kadarını söyleyeyim, sana hayatımda hiç ihtiyacım olmayacak. Onu kafana sok bir kere!" dedi. Birazcık ara verdikten sonra, verip veriştirmeye devam etti:

"İkincisi; intihar etmemizde babam bize yardım edecek. Biliyorum, yardım etmeyi hem de kendisi isteyecek. Farkında olmadan, belki sana yardım etmeyi istemediğini söylemeye devam edecek. Ama babam yardım edecek, hem de senin tüm engellemelerine rağmen. Çünkü her insan gibi babam da intihar etme düşüncesine kapılacağı bir anı yaşayacak. Hatta aklında intihar düşüncesinin olmadığı bir gün tesadüfen gerçekleşecek olan ölüm anında bizi de yanına almayı kendisi isteyecektir." Konuşmasını sürdürerek;

"İşte o zaman, babam isteğimizi kendiliğinden kabul edecek. Hatta biraz boşluğa düşerken düşündüğünde kendisiyle birlikte intihar etmemizin en iyi çare olduğunu keşfedecek. Havadayken bile aramızda itiraz eden bir sen kalacaksın. Bakalım bu sefer sen ikimize karşı ne kadar dayanacaksın yalnız başına? İkna edebilecek misin ikimizi? Göreceğiz... dedi. Biraz önce yaptığım gibi

beni bu kez kendisinin köşeye sıkıştırdığı duygusunun heyecanına kapılarak devam etti:

"Hem madem sen de zamanında intihar etmeyi düşünmüşsün –öyle demiştin–, ne biliyoruz, belki de bir gün kafandan bu düşünceler yine geçer ki unutma! Zaten ben o anda da sürekli bu düşünceye sahip olacağım. Babam da gözlerimize taşıdığımız bu isteği mutlaka okuyacaktır."

Konuşmasını sürdürürken bir taraftan da düşündüğü belliydi. Düşüncelerini böyle olgunlaştırıyordu. Çünkü konuşmadaki son cümleler tane tane ve yavaş çıkıyordu. Başlarda çıkardığı konuşma sesi cümlelerin sonuna doğru kısılıyordu. Ama arada sesini yükseltiyordu ki bu da aklına yeni fikirler geldiğinin habercisiydi. İşte bir yenisi daha:

"İkimiz de biliyoruz, babam yaşadığı hayata bizim sayemizde tutunuyor. Biz olmasak, düşer boşluğa, ölür. Otuz küsur yıldır bize bakıyor. Başlarda bize bakmak onu yormuştur. Hatta bir zaman bize bakmayı istemese de şimdi iyiden iyiye alıştı bize. Bizi kendi hayatı yaptı. Bak! Eve gelen kadını bu yüzden bir türlü alamıyor hayatına. Kısaca soyut olarak tutunduğu bize, intihar edeceği gün somut olarak da tutunmak zorunda kalacak."

Konuşmasına daha da devam edecek gibi oldu... İçim titredi. Söylediklerinden korkmuştum. Aklım zaten beni hep korkutuyor. Ama artık ben bu konuşmalardan çok yorulmuştum. Hem de söylediklerini anlayıp kavramam için zamana ihtiyacım vardı. Çekip kafamın içinden, yanıma içimi de alarak camın arkasına, ona bakmaya gittim...

Keşke babam sık sık karşıma geçip gözlerimin içine bakarak uzun konuşmalar yapsa... Ben de bu sayede kafamın içindeki bu tatsız konuşmalardan kurtulsam. İnsanın aklıyla içinin bir araya geldiği yerdekinden daha kalabalık bir ortam yoktur herhalde... Ama babam bunu beceremiyor ki... Gözlerimin içine bakamıyor ki... İçimdeki karşılıklı dırdırlanmalardan kurtulmam gerekli. Beni kararsızlığa, karamsarlığa iten yatalak oluşumdan ve talihsiz geçmişimden kurtulup hayatta olduğumla ilgilenmeyi de öğrenmeliyim. Artık böyle düşünmeliyim. Yoksa bir gün daha nasıl geçer...

Ama ben bir sandalye mahkûmuyum. Hiçbir yerini hissedemeyen, konuşamayan bir yatalağım aynı zamanda. İşlediği suçun cezasını bir türlü tamamlayamayacak, ödeyemeyecek biriyim. Cama yansıyan görüntümle aramdaki anlaşmazlığın yargılanmasında, "ölüye müebbet cezası kesilmesi" gibi bir saçmalığı yaşamaya mahkûm olan da benim. Yatalak haldeyken, yani hep umutsuz kalacakken, kendimden hoşnut olmayı, görünmeyi, camın arkasında olmasaydım nasıl bekleyebilirdim... Camın arkasında olmaya mecbur olmasaydım, camı keşfedemezdim...

Ama boşuna düşünüyorum. Belki de mecbur olduğum bu sandalye üzerinde, oturduğumdan daha büyük bir alan, hiçbir yer, kimse için yok. Bir sandalye mahkûmu olmasaydım da oturduğum, kapladığım yer değişmeyecekti, biliyorum. Yatalak olmasaydım, yolculukla gidilecek en son ve tek yerin sandalyenin üzeri olduğunu görecektim. Bu yüzden kendimi, kaplayarak sakladığı yerin üzerinde hareketsiz duran taşa benzetmem boşuna belki de. Aslında herkesin benim gibi bir sandalye üzerinde olduğunu göremiyorum. Sandalyemin üzerindeki alanı onlarla paylaşmayı kabullenemiyorum. Benim sorunum bu... Sandalyenin üzerinde olmakla herkesin başlamaya mecbur bırakıldığı bir yolculuğu tamamladığımı anlayamamışım. Rahatlıkla gururlanabilirim.

Aynı yolculukta olduğumuza göre kendime yatalak değil de herkes gibi canlı, hareketli diyebilirim o halde. Ya da herkes benim gibi yatalaktır diye düşünebilirim. O zaman hareketsiz oluşumu düşünmekten vazgeçip bütün dikkatimi toplayarak kapalı bir kutu olan herhangi bir taşın içine bakmalıyım. Orada olup bitenleri anlamaya kendimi adamalıyım... Pencerenin camındaki hareketsiz görüntüme baktığım gibi... Sandalyenin üzerinde şimdiye kadar donarak taş kesilmiş bir şekilde görünmem bir göz aldanması, belki bir düşünce bozukluğu olmalı... Pencerenin camında tutunmaya çalışsa da ağırlığı yüzünden bir damla su gibi yaşamın içine akan bu gözlerin kendisi benim o halde. Gözden yapılmış bu kutuda saklı olan...

Bu kutunun içinde beni bir arada tutan, birbirine yapıştıran ne acaba? İçimde her bir parçama yaptığı iyilikler ve güler yüzüyle bir

taş gibi kalakalmanın acısına katlanmamı sağlayan ne olabilir? Dışarıdan yaklaşılmayı engelleyen bu ucube görüntüm, biliyorum işe yarıyor, beni tehlikelerden koruyor. Bir taş gibi beni kötülüklere karşı sağlam, bir bütün kılıyor. Biliyorum ki bütün bedenimle ben bir göz, dokusu katışıksız bir taş olsam da kendimi bilmem, içimi görmem zor olacak. Ama içimi aydınlatan, herkesten gizli kara bir ışık var. Gümüşi kara rengiyle koca boşluğu derinlere döken... İçerisine dalan kırlangıçlar, bir kaybolup bir görünen... Bu kırlangıçlar bir sevinç gibi gümüşüme işlenmiş bir kere, yanıp sönecekler daima. Çekip aniden gitseler, görünmeseler, arkalarında bulut bıraksalar da döneceklerine olan inancım sökülmez yerinden...

Ben sandalyeye mahkûm ama eğer bir yatalak değilsem, o halde umutsuzluk hastalığına yakalanmış olmalıyım... Oysa ben şimdiye kadar ve hâlâ bir taşın ruhu olduğuna inanan biri oldum diye düşünüyorum. Üstelik inanan biri olduğumu düşünmeme, sahip olduklarım yardımcı oldu. Sandalyem, penceremin camı, yadigâr divan, Fransız Balkon, sokağım, hareketsiz bedenim, canımın evi gözlerim... Babam da var aslında. Ve kıvırcık saçlı kadın... Bir de bu dünyada zaten hiçbir şeyi değiştiremeyecek, kadim, ısrarsız, tekin, ömrümden uzun, zaman algım var benim... Benim gibi bir yatalağın çalışkan, hareketli, düşünür, belki bir kâşif olduğu anlaşılsın diye elimden geleni yapıyorum. Bu yüzden yaşıyorum...

Yatalak olmayan bazıları da benim gibi bir camın arkasına mı iteklendi? Camın arkasında yatalaklığın felsefesini yapmaya ömürleri kalmamış yaşlılar, genç, dul, bekâr kadınlar, daha başka kimler, kim bilir? Bu akşamüstü karanlığında, başka pencerelere tutunmuş gözler de var. Biliyorum, onlar da tek başlarına. Öyle görünmeseler de onlar da eninde sonunda birinin yolunu gözlüyorlar... Babam eve geç gelecek galiba...

2
Divan

Mavi etamin kumaşı ve üzerindeki siyah işlemeleriyle, açık bir gökyüzü gibi güneşli hatırlıyorum divanın örtüsünü. Ne garip, aklımda başka bir görüntüsü yok divanın. Sanki tepesine dikilmiş, bulunduğu yeri terk etmeyen bir güneş doğmuş üzerine ve annemin iki büklüm uzanır vaziyette yansıyan gölgesini silmiş. Ya da kendi halsizliği giderek artmış ve sararıp, beyazlayarak üzerinden kendisi kaybolmuş annemin. Maviliğinin ortasında yuvarlak biçimde renk solması, annemin örtü üzerinde buluta dönmesi gibi... Camın arkasındaki puslanma ve üzerinde netleşen görüntüm, kendimi incelemekten kopardı beni. Ama hâlâ camın arkasındayım, önümde balkonun kapıları var. Akşam karanlığında

dışarıda akan sokak da seçilmiyor. Sandalyemin tekerleklerini çevirerek, yardımsız salonun içine, geriye doğru kendi başıma dönüyorum gibi... Üzerinde annemden kalan bir boşluk olduğu çok ender aklıma geliyor... Halbuki geçmişte uzun bir zaman boyunca bana divanın üzerinde annem uzanıyor gibi gelmişti...

İşlemeleri de bir sokağa köşe yaparak kıvrılır gibi divanın üç kenarından geçiyor. Salona girişteki sol köşeye yerleştirildiğinden, divanın kenarı ve bir köşesi görülemiyor. Desenindeki ufalarak iç içe yerleştirilmiş kare biçimindeki küçük siyah işlemeleri, kendi alanlarını sınırlasa da kapkara bir su gibi hem içine hem de dışına dökülüyor. Kafamın içinde örtüye, işlemelerdeki desenlere yoğunlaşmam zorlaştıkça, siyahlık genişliyor ve neredeyse etrafımı tamamen kaplayan koyu bir karanlığa dönüşüyor. Kapkara bir boşluk içinde, başıboş uçuşan divan beni korkutuyor. Uzanmış yatan annemi üzerinden düşürecek. Bakıyorum, telaşla arıyorum ama boşlukta ben görünmüyorum. En kötüsü her şeyi göze aldım; fakat boşluğun içine bir türlü dalamıyorum. Koca bir balonun içine kapkara bir hava üflenerek oluşmuş bir boşluk gibi. Birçok yerinden defalarca dışının lastiğine yükleniyorum ama balon sadece esniyor. Patlayacağı hissini kesinlikle vermiyor ama bu riski göze aldım. Olmuyor, içine girmeme izin vermiyor. Yumuşaklığı, denemelerimin tekrarına neden oluyor sadece. Uzay kadar büyük balon boşluğunun karanlığı içinde savrulan divanın üzerinde çıplak vücudunun bütün hatlarıyla, sararmış, bembeyaz. Üzerine ışık vurmasa da; renginin daha da beyazlayacağını önceden biliyor gibi endişeliyim. Üzerlerine nereden geldiği belli olmayan hareketli bir ışık, sadece uçuşan divanı ve üzerindeki annemi aydınlatıyor. Çaresiz, dışarıdan seyrediyorum sadece, anneme yardım edemiyorum... Oysa kapkara boşlukta sandalyem de olsa ve divan ile birlikte uçuşsalar, ne güzel olur. Artık boşlukta düşüşleri nerede son bulursa bulsun. Yeter ki ben dışarıda kalmayayım...

İşlemelerden dışarı taşan siyahlığın derinliğine gözlerim kayıyor, içine çekiyor beni. Aynı anda hem gözlerim hem de bakışlarım şaşılaşıyor. Hayalimde canlanan görüntüyü tamamlamakta

güçlük çekiyorum. Hâlâ camın önündeyim. Hafızamda canlandırdığım divanı, işlemeleri camın üzerine düşürmeye çalışmam beni zorluyor. Keşke divanın arkasından yanan bir ışık olsaydı. Ayırt edilmesi zor olsa da camın üzerine divanın gölgesi düşerdi o zaman. Sanki camın üzerinde kısa süreli kalmaya, tutunmaya çabalasam da eninde sonunda beni kuşatan siyah kuyunun içine düşecekmişim gibi gözlerimin direnme sarsılmaları devam ediyor... Bir de boşluğun içine düşerken sanki kuyunun başında bekleyen halsiz kadın ve arkasındaki adam yukarıdan bana bakıyormuş gibi geliyor. Kadın yorgunluktan ölecek olmasa bana yardım edecek. Ama adam bana uzakta ve kadın da onun arkasındaki varlığından habersiz görünüyor. Umudu kesilmiş... Boşluğa düşüşüm esnasında yukarıda bana bakanların yüzünde kendimi görüyorum. Sandalyenin üzerinde ayağa dikilmiş vaziyetteyim, suskun, sadece bakan. Suratlarda bir daha hiç konuşmayacakmış gibi öfkeli bir suskunluk var. Ayağa kalkmış olmanın hiçbir şeyi değiştirmediğini, kimseye yardım edemeyeceğini anlatırcasına... Bu yüzden, kafamın içinde tekrarlayan, işlemelerin siyah akıntısına ait divan kâbusunu, her defasında gözlerimi açıp kapayarak durdurmaya kalkışıyorum. Ama başıma böyle bir durum gelmiş olmasa da zaten gözkapaklarımın kendi ağırlığını taşımak bana zor geliyor... Bedenimin soğukluğunu hissetmemi sağlayan –vücuduma yabancılaşmış– gövdesiz gözlerimin ağırlığını sanki sürekli taşımakla meşgul edilmiş biriyim. Onları hareket ettiren kaslara, bir arada tutan iskelete sahip değilken. Yorgun bir beden gibi kendini taşırken dengesini kurmaya, belini dik tutmayı sağlamaya çalışan biri gibi, onlar... Ah! Gözlerim beynimi ne çok yoruyor...

Ben hiçbir yerimle, ellerimle, bacaklarımla tutunamam. Gözlerimle de ne bir yere tutunabilirim ne de yapışabilirim. Zaten hiçbir yerimi kımıldatamıyorum, bu yüzden düşmeme kendim neden olamam ki! Bu söylediklerim, "bakarak korkmak" olmalı. Tecrübe etmeden, yaşamadan korkuyu öğrenmek olmalı... Gene de üzerine oturduğum sandalyeden düşebilir miyim acaba? Benim irkilmem nasıl anlaşılacak, korkularım nasıl bilinecek? Düşebil-

mem dışında ölümümü açıklayacak daha güçlü hiçbir kanıt olamayacak bir de... Düşersem canım yanar mı? Herkes gibi neden "canım acır mı?" diyemedim... Biliyorum, korkmama gerek yok, ölürsem ben sadece gözümden ölebilirim. Bu hareketsiz kara gözlerin bir gün bakıyor olduğu fark edilecek, bilinecek...

Divanın üzerindeki gökyüzü böylesine açık, güneşli olmaya neden hâlâ devam ediyor? Annem artık divanın üzerinde değil ki? Bu berraklık, parlaklık şimdi bana göründüğü gibi, gelecekte de her şeyi yüzeyselleştirecek. Derinliği yok edecek. Niye? Hiçbir tarafında üzerine düşmüş bir gölge, ona batmış, kaybolmayı sağlayacak bir kara delik, arkasına çömelecek, sığınacak hiçbir şey yok. Annemin uzandığı yatağın üzeri sadece parlıyor... Aralarını dolduran göğün siyah yıldızları kaybolamayacaklarsa divanın üzerinde... Göğün kırlangıçları, onlar neden orada olup da uçuşsunlar ki... İçimin gümüşüne, gözümün avlusuna buyursun gelsinler. Kendi kara'lıklarını saklayacakları, nefeslerini tutup içine dalarak heyecanlanacakları koyuluk sadece bende var...

Bedenimin soğukluğundan uzaklaşmak için sanki annemin uzanmış olduğu divanın serinliğini üzerime giyinmiş olmalıyım diye düşünüyorum... Gözlerim de serin, üşüyorum. Belki de ben sadece gözlerimden üşüyebiliyorum... Kim bilir belki de hiç üşümüyorum, şimdiye kadar üşümedim. Ama gözlerimdeki bu serinlik gecenin köründe sararıp, donarak ölmeyi, uzanıp öylece bir daha uyanamamayı hatırlatıyor. Annem gibi... Belki de bunları ben, sadece düşünüyorum, kafamda kuruyorum...

Balkon kapılarının arkasındayım, sokağa, cama bakıyorum. Sokaktan geçenlerle, içindeki park etmiş arabalarla, kaldırımla, aşağıdaki dükkânları işletenlerin ve karşı apartmanın içindeki hayatlarla çok az ilgiliyim. Zaten sandalyem pencereye yan olarak yanaştırıldığından sokağın sadece ucunu ve karşı kaldırımını biraz görebiliyorum. Karşı apartmandaki evlerde çok ender temizlik yapıldığından perdeleri sürekli üzerinde oluyor. Birkaçının içi genel temizliklerinin yapıldığı zamanlarda daha iyi görülebiliyor. Onların da içinde yaşayan yaşlılar var zaten. Sanki benim gibiler

ve kalın perdelerini yaz kış genellikle kapalı tutuyorlar. Ama perdeleri açık olsa da onlarla hiç ilgilenmediğim ortada...

Başkalarının hayatını merak etmiyor oluşumun sebebini açıklayabilirim. Çünkü ben sokağa ve cama bakan biriyim. Her ikisine bakmaya mahkûm biri gibi... İkisinin de dışına değil, içine bakıyorum. Camda da, sokakta da aynı şeyi görüyorum. Sokağın içinde akşam karanlığını, camın içinde de gümüşi derinliği. Aralarında bir bütünlük, birleşiklik, geçirgenlik, geçiş var. Hatta biri altta biri üstte, karanın yüzeyi gri gibi... Aslında sabırsızlıkla camın önünde akşam olmasını bekliyorum. Orada yapacağım işler var diye...

Ama pek fırsatım olmuyor. Akşam oluyor ve babam beni sandalyemin üzerinde taşıyarak içeriye götürüyor. Camın arkasındaki felsefeci, araştırmacı mekânımdan koparıyor. Babam bu durumdan habersiz, her gün bu davranışları tekrarlıyor. Halbuki ben her akşamüzeri camın arkasındaki yerinde teleskopunun başında inceleme yapan bir araştırmacıyım aynı zamanda... Ama dürbününün merceklerini sokaktaki karanlığa ve camın derinliğine odaklamış olması araştırmacıya yeterli gelmeyecek. Karanlığı ve boşluğu merak ediyorsa asıl çalışma yapacağı mekân gökyüzü ve uzay olmalıydı...

Gerekli olmasına rağmen ben dışarıya baktığımda gökyüzüne de bakmıyorum. Niye? Gerçi bulunduğum yerden inceleme yapabilmem için gerekli olanın çok az miktarını görebiliyorum. Ama aslında o kadarı da yetebilir... Hem de evimizdeki eşyalardan çok azıyla ilgiliyim. Çok sık karşılaşsam da; babamın beni beslerken boynuma taktığı muşamba önlüğü, kaşığımı, salondaki büyük ceviz kaplama masayı görmüyormuşum gibi yaşıyorum. Üstümde olanların rengiyle biçiminin tek anlamı var: işlevleri. Evdeki eşyaları babam kullanıyor. Dolayısıyla onların evde, üzerimde olduklarını gün geçtikçe unutuyorum. Varlıklarını yok sayıyorum. Belki de yatalaklığıma neden olan hastalık buna yol açıyor olabilir.

Gökyüzüne bakarak uzayı keşfetmem mantıklı gibi görülse de ben her gün karşımda olan camın içini, üzerine düşen görüntümü

ve arkasını derinleştiren akşam karanlığını kullanarak evreni keşfedebilirim diye düşünüyorum... Ama içimdeki kara boşluk olmasaydı, evren merakım olmazdı diye de düşünüyorum. Ayrıca bitmeyen kararsızlığım bir gün beni bitirecek... Annem ile kara nefes dolu balonun içinde birlikte uçuşurken ikimizin de ayrı uzay araçları vardı: tekerlekli sandalye ve divan. Savrulurken ikimiz de araçlarımızı terk etmeyi göze alamıyoruz. Annem bacak arasındaki kanamanın verdiği halsizlik yüzünden divanın üzerinden inemezdi. Ben de felçli bedenimin hareketsizliğinden. Ama üzerlerinden inmeyi, araçlarımızı terk etmeyi becerebilseydik de ne olurdu ki? Sandalye ve divanın, üzerleri boş bir şekilde evrenin sonsuzluğuna savrulması düşüncesi korkutucu geliyor zaten. Böyle bir sahne ne anlama gelir ki... Ama eğer sandalyemi terk etmesem, bu sefer de annemin divanının üzerinde bir yerim olmayacak... Ne yapayım, nasıl düşüneyim de içimin boşluğu dolsun, bilemiyorum. Belki de ne dediğimi bilmeden konuşuyorum...

Kıvırcık saçlı kadının, annemin divanını babamla birlikte kullandığı olmuştu. Hem de benim içeride uyuduğumu zannederek... Aslında divanın üzerinde olduklarında en az üç kişiydiler. Annem de vardı. İkisi de bu durumun öyle olduğunu biliyordu... Çok yoruldum. Beklemekten mi, bilemiyorum...

3
Fransız Balkon

Aslında doğduğum gün de yatalaktım. Yatalak durumda olduğum sonradan anlaşıldı. Anlaşıldığındaysa hayatımın ilk dokuz ayı neredeyse tamamlanmış olmalı. Emekleme, süt dışındaki gıdaların yutulması için bu süreyi beklemek normal. Bebeklik halimin içinde barınan yatalak durumumun önceden ve kolayca anlaşılması da zaten beklenmezdi. Aynı günlerde annem ölmüş olmasaydı yatalak olduğumun anlaşılması daha da gecikirdi diye düşünüyorum. Ama annem bana ait güçlüklerin tümünü bir zorluk gibi hissetmedi, çevresindekilere belli etmedi. Onun fedakâr, çalışkan ve aynı zamanda kişiliğini daha belirleyici kılan yaşlı, yorgun, sararmış görüntüsü dışarıdan hemen anlaşılır... Annem

doğumumdan neredeyse hemen sonra kardeşime hamile kalmış olmalı. Ben doğalı dokuz ay olmuş. Annemin karnının içindeki kardeşim de dokuz aylık. O sıralarda kafası sürekli olarak karnındakine ve bana takılıydı. İkimiz için de endişeli. Karnındakini doğurmak istemiyor. Çünkü benim yatalak olduğumu biliyor ama etrafından, babamdan gizliyordu diye düşünüyorum. Benimle, sevdiği çocuğuyla daha çok ilgilenmek istiyordu eminim... Karnındakiyle ben, ortalıkta olmasaydık da kafası meşgul görünen biri olurdu herhalde. Bu yüzden daha çok yoruluyordu diye düşünüyorum... Onun evlenmek yerine, dünyayı sevdiğiyle gezip dolaşan, yapmak istediklerini anlatan, gerçekleştirmeye çalışan biri olmayı istemesi muhtemel... Öyle, evlenmemiş olsaydı, şimdi yaşıyor olurdu.

Annem öldükten sonra bakımımla mecburen ilgilenmeye başlayan babam, kendisine yaşattığım zorluğun sadece bebek oluşumdan daha fazlası olacağını hisseti, araştırmaya koyuldu. Aslında belliydi; annemin öldüğü zamana kadar sandalyenin üzerinde desteksiz dik dahi duramadım. Çıkardığım sesler o kadar silikti ki sakin ve sessiz bir bebek oluşumdan övünerek bahsetti... Sordu soruşturdu, yine de yatalak halimin nedenini hiçbir zaman tam olarak bilemedi... Annemden sonra, yatalak halim ilk başlarda babamı zorladı. Ama daha sonrasında yatalak halimin bebek bakımındaki avantajları ortaya çıktı, onları fark etti. Mesela; bu yüzden bakıcı gereksinimimi sadece babamın karşılaması yetti. Yatalak halim babamın cimriliği ve titizliği için de iyi gelmişti. Bakıcı tutarak hem maddi kaybı olmamış hem de beni başkasına baktırma konusunda fazladan titizlenmesi gerekmemişti.

Bu sayede kendi dükkânında tek başına kolayca tesisatçılık yapabiliyordu. Musluk değiştiriyor, tamir ediyor, su ve kanal işlerinin planlamalarıyla kolayca ilgilenebiliyordu, yapabiliyordu. Ama bütün bunları gerçekleştirebilmesi için ilk başlarda beni işine götürmesi gerekiyordu. Böylece beni sık sık besleyip temizleyebiliyordu... Babamın işyerini hiç hatırlamıyor olmamı şaşırtıcı buluyorum. Dükkânın arkasındaki daracık, karanlık, havasız mer-

diven altını benim için ev haline getirmiş olmalı. Üst tarafta, kullanılmış banyo, tuvalet malzemelerinin depolandığı yarım çekme kat olmalı... Sonraları da her öğle vakti işyerinden bakımımı sağlamak için eve gelip gitti. Ama son yıllarda öğle vakti doyurmaya gelmeyi bıraktı sayılır. Çok ender geliyor. Şu büyük gözlü, zayıf, çelimsiz görünüşlü kadın yüzündendir. Ben de eskisi kadar acıkmıyorum zaten.

Ama doğduğunda her bebek yatalaktır zaten. Yatalaklar gibi fiziki olarak başkasına muhtaç, bedenen yetersiz, olgunlaşmamış doğar. Annenin –ya da aynı işlevi gören başkasının– temel işlevi bebeğin doğumuyla ortaya çıkan fiziki yetersizliğin ihtiyacını karşılamak olabilir. Bebekler böyle bir fiziki eksiklikle doğmasaydı maddi ve manevi olarak annelik kavramında işler çok değişirdi diye düşünüyorum. İnsan ve hatta Hayvan'ın anlamları bile bildiğimiz gibi olmayabilirdi. Bugün ki İnsan denilen kavram, içerdiği anlamı, bebeklerin doğumsal fiziki yetersizlik ihtiyacının karşılanması işlevine borçlu olabilir. Doğduğumuzda kendi ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek durumda olsaydık, anne, baba, çocuk ilişkisi bugünkü öneme sahip olmayacaktı. Psikoloji sahip olduğu kuramları edinemezdi. Sosyoloji, hatta iktisat, toplum hiyerarşileri başka olurdu... Anne ya da baba diye karşımızda dikilip duranlara, çoktan Bitki ya da Heykel'e davrandığımız gibi davranır, hatta onların ismiyle hitap ediyor olurduk. Aynen dibindeki toprağa kendisinden düşmüş bir tohumla filizlenen bitkinin, bütün heybetiyle tepesinde dikilene "anne" diye hitap etmemesinde olduğu gibi. Çünkü tohum annesiz büyümüştür yani kendini meydana getiren, aynı zamanda büyüten, besleyen değildir... Bir de annem kardeşimi doğurmamak için ölmek zorunda kalmaz, terk edip yanımdan gitmezdi. Annemin olmayışı benim için bu kadar önemli hale de gelmezdi diye düşünüyorum... Çünkü babam var, bana bakabiliyor...

Anne ya da onun görevini üstlenen birinin bebeğin yanında bulunmasının esas nedeni onun doğduktan sonra ortaya çıkan fiziki yetersizlik ihtiyacını gideren bir ilişkiyi düzenlemesidir. Ama

bu ilişki yine de bebek bilincinin anne karnında oluşan yetersizlik duygusunu, yani doğduğunda fiziki olarak anneye muhtaç olduğu bilgisini yok edemez. Annenin varlığı, insan ruhu temeline kaydedilmiş olan fiziki yetersizlik bilgisini hiçbir zaman silemez. Mesela; kadın erkek ilişkisindeki çatışmayı bitirmede, tarafları maddi olarak eşitleme çabalarının yetmiyor oluşundaki gibi... Anne bebeğin doğumla ortaya çıkan yetersizliğine ait bu geçici ihtiyacı fiziki olarak kendisi karşılayabilir. Ama anne baba ile bebek çocuk ilişkisinde de olduğu gibi fiziki ihtiyacın giderilmesi süreci, aynı zamanda taraflar arası uzlaşmaz çatışmanın tohumlarını da eker. Kadın erkek ilişkisi gibi, anne bebek ilişkisi de esas olarak fiziki bakımdan eşit olmayan bir ilişkidir... Ama aynı zamanda insan zihninde bu çatışmanın olumlu bir sonucu olarak hayatta tek başına kalmayı, kendine yetmeyi becerebilen bir bilinç oluşması sağlanır... Bu durum normalde böyle gerçekleşiyor olsa da; bebek annesiyle karşılıklı yaşadığı bu ihtiyaç ilişkisi sürecini aynı zamanda kendi içine aktararak işlevi bu faaliyete benzer olan kendi ruhunu yapar, kurar. Bu iç inşayı gerçekleştirerek bebek bir bakıma anneye borcunu ödemek –süreci tamamlamak– ve onunla hesabı kapamak zorunda kalmış olabilir. İnsan ruhundaki bilinçdışı tüm faaliyetler, bilinçte kavranmamış fiziki yetersizlik ihtiyacını giderme işidir. Çünkü insan aklı, ruhu, fiziki eksiklik ihtiyacını "sürekli ve sonsuz karşılayan bir beden tasarımını" yaratamamış, onu bilemez durumdadır halen. Fiziki yetersizliğin, sonunda insanın ölümüne yol açtığı çok belirgin bir gerçek. Büyüyüp bedenen olgun, bütünlüğü tam olunsa da, –benim gibi yatalak olunmasa– bu durumun kendisi ölüme karşı zafer elde etmeyi garantilemez. Anne karnındayken başlayıp, doğumda ortaya çıkan fiziki yetersizlik ihtiyacının giderilmesi durumu ölümsüzlüğü sağlayamadığı sürece, fiziki yetersizlik gerçeği hiçbir zaman –yetişkin olsak da– tam anlamıyla giderilmiş olmayacak. Doğumsal fiziki eksiklik, yani bir bakıma yatalaklık durumu; dolayısıyla buradaki ihtiyacın giderilmesi ilişkisi, insan ruhu gelişimini, oluşumunu sağlar... Sonuçta oluşan durum aynen

benim şu yatalak halim gibi; insan doymak, ayaklanmak, yerinden doğrulmak için her zaman biraz kendi içinin tadına bakmak zorunda. Annem yok, yalnızım, bir bebek gibi yatalak. Bebeklerinki bitti, benim fiziki eksikliğim bitmedi, hâlâ devam ediyor. Dışım, bedenim hareketsiz kalmaya devam ettikçe içim büyüyor... ve ben bu yatalak halde bulunsam da kendimin hareketli olduğunu düşünüyorum. İçimin daha canlı ve daha da çok büyüme ihtimali olduğunu düşünüyorum. Bir bebek gibi yatalaklığın fizik ihtiyacını gidermek için büyüyüp, serpilmek zorunda değilim. Böyle bir doğam yok. Umurumda da değil... Belki de ölümsüzlüğü, evrenin sırlarını sadece yatalaklar keşfedebilir diye düşünüyorum...

Otuzlu yaşlardayım ve şimdi tekerlekli sandalyemde, balkonun arkasında duruyorum. İki kanadının ortasında, yukarıdan aşağıya kesintisiz camı bulunan, ahşap çerçevelerine beyaz yağlıboya sürülmüş balkon kapısı önümde dikiliyor. Üzerinde klasik yaprak figürleri olan pirinç açma koluyla kapıyı kasasına kilitleyen onun metal aksamı, tahta çerçeve üzerinde boylu boyunca uzanıyor. Nedense bu eski kapı kolunu ve özellikle de üzeri beyaz yağlıboyayla boyalı metal aksamını incelemeyi, seyretmeyi seviyorum. Boyalı haliyle tahta çerçevenin üzerinde zorlukla fark ediliyor. Gizemli ve güçlü... Böyleyken önümdeki sokağın görüntüsünü tahta çerçeveler değil ama camın arkasında ve neredeyse kapıya dışarıdan bitişik konumdaki balkonun demir korkuluğu engelliyor. Dışarıdaki demir korkuluğun elle tutulan üst bandına yatay yerleştirilmiş süslemeli meşe ahşap kısım, akan sokağın görüntüsünü incecik bir dereye çevirerek özellikle daraltıyor. Meşe ahşap, sokak görüntüsünün alanını ve dolayısıyla dışarının beni oyalamasını bozuyor.

Babam sıcak havalarda işe gitmeden önce kapının her iki kanadını açar ve balkonun demir korkuluğu üzerindeki vernikli ahşap kısmı siler, parlatır sonra da iki kollarını kırmadan elleriyle üzerine abanırcasına tutunarak dışarısını gözler. Bunu yaparken dikleştirdiği omuzlarının arasında çöken boynu ve göğüs kafesini

hafifçe salındırarak dinlendirir. Babamın yüzündeki hafif tebessüm ve sadece kapısını açmakla içeri dolan hava bile beni balkona, dışarıya çıkarmış olur... Fransız Balkon her evde böyle bir işleve sahiptir zaten. Meşe tahta üzerinde dışarısını seyretme işiyle meşgul olurken babamın balkondan dışarıya bakması öyle kısa sürer ki beş on saniyeyi geçmez. Hatta üzerine abanırken sokağa, gökyüzüne bakmak yerine kafasını önüne eğer ve daha çok ellerine, tutunduğu parlak ahşaba bakar.

Babam meşeden yapılmış tahta ahşabını silerken başını yan yatırıp, gözleriyle üzerinde temizlenmeyi zorlaştırması muhtemel kurumuş, yapışkan şeyler kalmış mıdır diye defalarca kontrol eder. Üzerinde buna benzer özellikte bulduğu temizlenmesi gereken zor kalıntıları ortadan kaldırma işine zevkle girişir. Temizleme işini gerçekleştirmek için uygun kumaştan seçmiş olduğu bezlerini önceden hazır eder. Ahşabını çizmeyen ama iyi temizleyen cinsten kumaşlar. Onları ıslatmak için de genellikle su kullanır. Yaz kış demeden bezlerini salondaki kalorifer radyatörlerine serer. Onların yeri hep orasıdır. Sabunla temizliği sevmez sanki... Tekrar tekrar kontrol ettikten sonra da; ayrıca cilalı meşe ahşabın üzerinde parmaklarının ucunu kaydırarak derisine takılanlar, gözden kaçırmış oldukları var mı diye ikinci defa kontrol eder. Eminim kafasının içinde hem silerken hem de daha sonrasında, ahşabın üzerinde kurumuş olan şeyin, daha öncesinde ne olduğunu da düşünüyordur. Ahşaptaki kurumuş pisliklerden kuşları sorumlu tutar. Onlara kötü laflar ettiğini kafasını yukarı kaldırarak konuşmasından anlarım. Çünkü daracık balkon çıkıntımızın kapılarının dış cephe duvarıyla birleştiği üst kısma kırlangıçlar senelerden beridir yuva yapmış durumda. Yuvaya gelip gidişleri sırasında anne baba kırlangıçlar ve küçük deliğinin ağzına tüneyen yavruları aşağıya, meşe ahşaba pisliyorlardı. Babam pislikleri onların yaptığının farkındaydı ama yine de kapıların üzerindeki yuvalarını dağıtmaya hiçbir zaman kalkışmadı. Benim yuvayı seyrettiğimi, onlarla oyalandığımı biliyor diye olabilir. Ama aynı zamanda kendisine iş çıkararak babamı da oyalıyor oldukları için,

kırlangıçların balkonumuzda yuva yapmalarına izin vermiş olabilir diye düşünüyorum... Balkonda geçen esas zamanı, temizleme, parlatma safhası ve bu işlere ait önceden yaptığı hazırlık düşünceleri alıyordur. Silip parlatmasından, balkonunu, korkuluğunu özellikle de onun süslemeli meşe ahşap kısmını sevdiği söylenebilir. Zaten her konuda titiz bir adamdır aynı zamanda. Kafasına takılan bir şeyi halletmeden duramaz. Babamın Fransız Balkon'u açıp kollarıyla korkulukları üzerine abandığında derin bir nefes alıp, yüzünü gülümsettiği zamanları gene de çok ender...

Babam beni hafta sonları da dahil her gün, henüz balkonun kenarına yanaştırmadan önce tekerlekli sandalyemle salonun iç kısmındaki masanın yanından alıp camın arkasındaki yerime doğru hareketlendirir... Babamın beni salonda sandalye üzerinde taşıdığı kısa sürede gerçekten yatalak olduğumu, hareketsiz kaldığımı hissediyorum. Sandalye üzerindeyken yaşadığım sarsıntılara karşı bedenim, kaslarım refleks cevaplar veremiyordu. Bu sarsıntılar bana tam anlamıyla bir çuval olduğum duygusunu yaşatıyor. Çünkü sarsılmalarla aynı zamanda dışarıdan da bir çuval gibi görünüyor olmalıyım... Balkonun önüne taşıdığı kısacık sürede gözlerim açık olsa da sarsıntılar yüzünden bakamaz, göremez hale geldiğimi düşünüyorum. Sandalyenin gideceği mesafe belli olmasına rağmen yolculuğun nerede biteceği konusunda neredeyse hep endişelendiğimi bilirim. Sarsıntıları, telaş içine atlatmaya çalışıyorum... Zaten bu durum ben değil de tekerlekli sandalyenin hareket ediyor olduğunu düşündürüyordu. Bu durum yatalak olduğumu iyice hissettiriyordu. Üzerinde öylece hareketsiz duruyorum ama boşlukta olduğumu, ona tutunmam gerektiğini anlamak zorunda kalıyordum. Oysa babam farkında olmadan bu yolculuğu sıradan, sıkıcı bir iş olarak önemsemeden her gün tekrarlıyordu... Sokağın kenarına yanaştırılanın ben değil, tekerlekli sandalye olduğunu düşünüyordum. Böyle düşündüğüm için de kendimden vazgeçmişim gibi sandalyenin başına gelecekler, kafamın içinde daha önemli hale geliyor. Camın arkasına yanaştırılmış olsam da beyin felci olmuş gibi uzunca bir süre başka bir şey

düşünemez oluyorum... Üstelik beni taşıyan, sokağa yanaştıran da "sandalye"; babam değilmiş gibi geliyor. Ve babamı yabancılıyorum. Babama kızıyorum. Tekerlekli sandalyemi iteleyerek süreceğine, kucağında taşıyarak camın arkasındaki yerime götürse diyorum. Sandalye salonun içindeki masanın yanındayken yani hareket ettirilmeden önce bana sorulsaydı;

"Üzerinde oturduğum bir şey yok, ben boşluktayım" derdim, demek istiyor olabilirim. Belki de olanları anlatamıyorum, abartıyorum. Aslı astarı kısa bir süreliğine babam sandalyemi iteliyor...

Sonunda her gün kollarından tuttuğu tekerlekli sandalyemi hafif bir yan çevirişle camın arkasına ya da kapıları açık Fransız Balkon'un önüne alışıldık bir açıyla bırakır ve işine gider. İşte o zaman, yani sandalye orada hareketsiz kaldığında, sokağa bakarak akıp dışarı gidebilen, oradaki işleriyle koşuşturmaya başlayan asıl ben olurum... Babam bunları da bilmiyor diye düşünüyorum. Çünkü ben bir yatalağım. İçindeki siyahlığa gömülü bir katran gibi kaynayan, fokurdayanım...

Fransız Balkon'un arkasından aşağıda akan sokak nehrinin ortasındaki bir göl gibi görünen genişlemeye bakıyorum. Dışarıya baktığım yerden, sokağın sonuna doğru karşı kaldırımdaki bir apartmanın, önünde yarım daire biçiminde bırakılan küçük yeşil alanı içine alacak şekilde girintili olarak inşa edilmiş olduğu görünüyor. Muhtemelen sonlarda yer alan o apartmanın karşısında sokağımız başka bir yola dönemeç yapıyor. Girintili apartmanın biçimi o yüzden öyle inşa edilmiş olmalı. Acaba apartmanın öyle bir girintisi olmayabilir mi? Belki de ben sokağın sonuna, uzaklara baktığımı sanıp, aslında içime bakıyorum. Oradaki karanlık boşluğu, dibi koyu yeşil bir göl olarak görüyorum. Uzaklara gidip, oraları yakından görme ihtimalinin mümkün olmadığını kabul ettiğim için, ben yakınımdaki şeylere bakarken de aslında hep içime bakıyor olabilirim... Uzakta olanları, yakınımdaki şeylerin içine ya da doğrudan kendi içime bakarak görebilirim. Bu bakmayı kendime yöntem edinmeliyim. Bu bakma işini geliştirirsem sandalyenin ve boşluğun üzerinde düşmeden durabilirim diye düşünüyorum.

Yaşlı bir kuğu heykeli gibi yerleştirildiğim gölün kıyısında yaşamaya mahkûmum. Aynen evin ve kendi içinin başında bekleyen bu yatalak gibi... Sanki gölün çevresindeki çimenlere çömelmiş, hareketsiz orada duruyorum. Dinlendikten sonra kalkıp göle, eve, içime hareketlenecek, kanatlanacak gibi. Oysa kuğuları bırakıp gitmiş, kenarındaki göle bakıp duran tek, yalnız kuğu heykeli benim. Bu, benim gerçeğim... Ne yapayım. Kıyısında durarak seyretmeye mecbur bırakıldığım kendi hayatım sadece küçük bir su birikintisi, öyle olduğunu biliyorum. Parlayan aynasında kendi çocukluk öykümü seyredip duruyorum. Ne kırgın, mutsuz ne de sabırsız, bir boşlukta öylesine. Gölün kıyısındaki çimenlere kurulmuş bir heykel gibi oradayım ve üzerime, beyaz tüylerime toz, katran çöküyor... Dışımdan içime doğru kararıyorum, orada bekliyorum, oraya saklanıyorum...

Evimizin karşısında birbirine yapışık beş ya da altı katlı apartmanlarda yaşayanlar adımı "Pencere Adam" koymuşlardır diye düşünüyorum. Ama aşağıda, dükkânının kapısı sokağın karşı tarafındaki kaldırıma açılan tuhafiyecinin ise benden "Duran Adam" olarak bahsettiği mahalleli tarafından biliniyordur herhalde. Fakat mahallede bana takılmış olan bu isme ben katılmıyorum. Aslında heykel olmadığım bir gün akıllarına gelirse, benim hareketli bir içim olduğunu düşünebilirlerse onlar da bana "Duran Adam" ismini vermezlerdi diye düşünüyorum... Bizim apartmanın düzayak giriş dairesi fırın ya da pastane olmalı. Karşıdaki tuhafiyeci her öğle vakti bizim kaldırıma geçerek ekmek, çok ender başka unluları alıp, dönüyor dükkânına. Eve gelen Kadın ise bana "Yatalak" diyordur... Babam bana hiçbir isim takmıyor. Babam beni kendi gerçek ismimle de çağırmıyor. Bana çok ender sesleniyor, benimle çok az laflıyor...

Aşağıdaki "Sokak Nehir"den akan insanlardan, beni fark edenlerin sayısı çok az olmalı. Belki de sadece bir kişidir. Karagözlü, uzamış, taranmamış gibi şekilsiz koyu siyah saçlı, çelimsiz, beyaz suratı tüysüz, üzerine giydikleri dökülüp düşen, yalnız dolaşan, kafasını sadece bana bakmak için kaldıran, on altı yaşındaki deli-

kanlı. Bir sabah bir de akşam her gün sokakta. Bir aşağı, bir yukarı, onu sokakta günde dört kez görüyorum... Biliyorum, delikanlı bana bakıyor. Her günkü yerimde miyim, camın arkasında mıyım diye beni kontrol ediyor. Delikanlı beni merak ediyor, bilmek, hatta yakından görmek istiyor. Belki de bir şekilde karşılaşırız onunla...

Ama hastalığımı, yatalak halimi doğduğum zaman kimse anlayamamış... Hayatımın ilk dokuz ayının son günlerinde tanık olmuştum. İmkânsız gelebilir ama o günleri hatırlayabildiğimi düşünüyorum. Annem doğacak kardeşimi daha bir cenin halindeyken, kendine bir kuştüyü ile kürtaj yaparak tahliye etmişti. İşlem sonrasında annem dinlenmek için uzandığı divanın üzerinde kan kaybından ölmüş. Annemin ölümü divana uzanışından tam bir gün sonra anlaşılmış. Çünkü babam o gece eve gelmemiş. Aslında annemin ölümünü tam olarak hatırlamıyorum... Dinlenme ile ölüm divanda yalnız değil, kendisiyle gölgesi, siyahla beyaz yan yana onun üzerinde... Annemin tecrübesi kürtajı tamamlamaya yetmemiş. Doğacak kardeşime ait parçacıkların tümünü rahminden kazımayı beceememiş. Annemin divana uzandığı sırada ve öncesinde bütün olanları seyrettiğim holdeydim o gün. Daha sonrasında ise, divana sessizce uzanan annem ile beraber uzunca bir süre tek başına kalmıştım... Üzerine bırakıldığım sandalyedeki bebeklik fotoğrafım büyütülüp, çerçevelenmiş ve yatak odamın duvarında, yatağımın başucuna asılı duruyor. Babam sanki fotoğraftaki bebeği, bırakıldığı normal sandalyenin üzerinden kaldırıp, şimdi üzerinde durduğum tekerlekli sandalyeye oturtmuş gibi... Divanın üzerinde annem yok, balkonun önünde, camın arkasındayım şimdi...

Balkondan dışarı bakıyorum. Evin dış kapısının kilidini, anahtarı zor bulacak. Kapıyı açması uzadı. Babam bu akşam da eve geç geldi. Ama gidip de geç gelmeleri, evimizde ciddi bir ihmalin yaşanmasına hiçbir zaman yol açmadı. Çünkü babam titiz, çalışkan, düzenli, sözünü tutan birisi... Babamın bir tek, annemin halsiz bir halde divanın üzerine uzanışı sırasında evde olmaması dışında...

Keşke babam o gün işe gitmeseydi. Gidemeseydi. Ama işine gidemediği hiçbir zaman olmadı ki! Hasta olduğunda da gitmişti. İşine gidememesi için babama ne olması lazım, bilemiyorum. Ona kızmıyorum...

Babamın işe gitmek için evden çıkarkenki korkusunu, heyecanını saklaması bir asalet biçimi. Biliyorum. Belki de babamın her sabah evden çıkarken takındığı bu asil tutum ona bir çocuk gibi masumiyet kazandırıyor. Ona verilen ödevleri, dersleri zamanında öğreniyor, yerine getiriyor. Anneme duyduğu suçluluğu onu çalışkan, fedakâr yapmış olmalı. Annemin ölmesi, babamın çalışkanlığı titizliği kadar eski, çok eski mesele. Dikkatli, aşırı titiz olması babamı tehlikelerden koruyor...

Salonda bana doğru yaklaşırken başı önde, yere bakarak yürüyor. Sıklıkla başını kaldırmadan, gözlerini yukarı kaydırarak ilerisini kolluyor... Yüzünün beyazlığı, her zaman sararmaya dönük. Nasılsa gülümsemesi her zaman gözlerinde ve nadiren ağzını çevreleyebiliyor. Sabahları hiç konuşmuyor. Sıklıkla akşamları eve döndüğünde konuşuyor. Hafif bir neşe içinde kendi kendine birkaç kelimelik laflar ediyor. "Hayda" "Hadi bakalım" gibi kısacık cümleleri gözüme sokarcasına önümde tekrarlıyor. Sanki ağzından çıkan kelimeleri benim duymamı, anlamamı istercesine. Çoğu zaman başka hiçbir kelime eklemeden birkaç dakika sonra karşımdan çekip gidiyor... Gene de bari o gün, annemin divana halsiz bir şekilde uzandığı sıralarda eve erken gelseydi. Belki annem ölmemiş olurdu. Annem ölmezdi...

Bu akşam dış kapı açılmadan önce anahtarın metal kilide değmesi ve açılma sırasında çıkardığı sarsılma titreşimlerinin sayısını fazlaca hissediyorum. Kadın da yanında ise kapının dışında geç vakitte çıkan tıkırtılarından sakınarak hareket ediyorlardır. Kadını bilemem ama özellikle babam komşuları rahatsız etmek istemiyordur. Kapının açılmasındaki zorlanma babamın eve alkollü geldiğinin işareti. Kadın yok, alkollü ve yalnız ise eve girdiğinde bana çoğunlukla iyi davranmaya, ihtiyaçlarımı kestirmeye çalışacak. Hemen sonrasında aceleyle yüzüme, evin içine bakarak çı-

karsadığı ihtiyaçlarımı karşılamaya başlayacak. Mesela; çoktan hava kararmış olduğu için öncelikle hemen salonun ışığını açacak. Onun bu hafif alkollü ve suçluluk içindeki halini çok seviyorum. Arada ortaya çıkan sevimliliği, dağınıklığı ona yaşlılık kazandırıyor. Bu tavırları yüzünden hayatımızdan umutlanıyorum...

Birazdan kapı açılacak, aceleyle salona girecek ve yanıma kadar neşe içinde söylenerek yürüyecek. Neşe içinde söylediklerini duymuyorum. Ama önüme geldiğinde ağız hareketlerinin salonda da devam etmiş olduğunu anlıyorum. Söylediği mırıldanmanın melodisini ve onun sözlerini duymayı çok isterim. Mırıldanmanın müziği gibi sözleri de çok etkileyici olabilir. Mırıldanma sözlerinin temasının, itiraf olacağını tahmin ediyorum. Melodinin de bir ağıt olma ihtimali var... Yanıma gelir gelmez hemen bacaklarını dizlerinden iki büklüm kırarak önümde yere çökecek ve kafasını kaldırarak gözleriyle yüzüme bakacak. Yaşlı, daha ellerini af dilercesine her iki bacağının üzerine koymadan sanki kendini kaptırdığı bu rolün etkisinden kurtulmaya da çalışacak. Bana bakarken biliyorum ki bir iki saniyeden sonra gözlerini yüzümden kaçıracak ve beceriksiz gülümsemesi başlayacak. Ben de yaşlının alkolden ısınarak hafif pembeleşmiş yüzündeki tatlı tebessüme karşılık vermeye çabalamak için, harekete geçmeye çalışmayacağım. Çünkü babamın aceleci, tahammülsüz, kısa süreli bu davranışlarına kızıyorum. Oysa ben bu sahneyi önemli ve çok güzel buluyorum. Uzun sürmesini istiyorum. Sahnenin sonunda babamın bana sarılmasını bekliyorum. Bana sarılmış olmasının tek ihtimalini içeren bu sahneyi geçiştiriyor. Şimdi de olmasa başka ne zaman sarılabilir ki... Bu sarılma her gün bir iş gibi beni sandalyemin üzerinden kucaklayarak yatağa uzatması gibi olmayacak... Yaşlı, bu durumlarda bana karşı sabırsız, korkak. Aslında becerebilir ve ona gülümsemeyi gerçekleştirebilmemi bekleyebilir. Nasıl olsa benim gibi yatalak birinin gülümsemesini yüzünde belli edemeyeceğini, suratına bakılarak anlaşılamayacağını düşünüyordur. Yüz kaslarımı oynatamayacağımı düşünüyor-

dur. Ama yaşlının psikolojisi, aklı bu bilginin arkasına saklanıyordur diye düşünüyorum. Oysa babamın yüzümdeki gülümsemeyi anlayabilmesi için mimiklerime değil, sabırla gözlerime bakması, korkusuzca içinin derinliğine dalması gerektiğini bilmesi gerekir... Üstelik sabredip biraz beklese, ben bakışlarımdaki gülümsemeyi yüzüme de aktarabilirim. Ama mesele o değil, babam beklemenin sonunda ortaya çıkacak olan gülümsememi görmeye hazır değil... Ben babamın kısa süren gülümsemesine tebessüm ederek karşılık vermek istiyorum. Ona hareketli, canlı olduğumu göstermek istiyorum...

Sonra bu güzelim sahne sona erecek ve babam kafasını önüne eğip, yüzünü benden çekerek tekerlekli sandalyemin yanına doğru sessizce hareketlenecek. Önce ellerini bacaklarının üzerinden kaldırıp, sandalyemin büyük arka sağ tekerleğinin yanına doğru uzatacak. Salon döşemelerinin üzerine koyduğu her iki eline bütün ağırlığını aktararak önceden önümde eğilmek için kırmış olduğu bacaklarını açacak. Sonra bacaklarını kaldırmadan, kollarının önüne doğru onları hareketlendirip, bir kıvrılma hareketiyle hemen oraya yeniden çömelerek oturmaya çalışacak. Böylece daha önceden bana dönük olan yüzünü balkona çevirmiş olacak. Babam sonunda görüş alanımdan neredeyse tümüyle çıkmış olacak. Sandalyemin bir araba tekerleği kadar büyük olan sağdaki arka tekerleğinin yanında; kıçının üzerinde oturduğu yerden parmaklarını birbirlerine geçirdiği her iki elini, aynı esnada kırıp göğsüne çektiği dizlerinin önünde birleştirecek. Alkolün de etkisiyle yaşlının gülümseyen yüzü ancak bu son hareketten sonra gevşeyebilecek sanırım. Karşımdayken olmuş olanların gerilimini her zamanki gibi çabucak geçiştirdiğini biliyorum. Bundan sonra uzun bir süre ikimiz birlikte konuşmadan, sessizce, karşısını, aşağısını, dışarıyı, sokağı seyredeceğiz... En azından bir süre daha ben tekerlekli sandalyemde yüksekte, babam yanımda, aşağımda, o yerde, ben havada asılı olacağım.

Aslında eve kadınla geldiği o günlerdeki kadar geç vakit değil. Akşamı henüz geçmiş. İçimin kara'lığı kadar kararmamış hava.

İçimin kaynaması, geceye karışması için daha da geç vakit olması gerek... Gecenin köründe belki o vakit balkondan atlarım ya da düşerim, kim bilir. Yaz da yaz yani. Sıcak, nemli. Görüyorum üzerindeki yapışkanlığın sökülmesi için yağmur yağması gerecek. Yağmur gelecek. Bugün, yarın yağmur gelecek...

Yan yana oturmuş dışarısını, sokağı izliyoruz. Vakit ilerledi, aşağıda yürüyen insanlar, hareket eden karalıklar halinde. Yüzleri seçilemiyor. Ama onların kendilerinden ayırt edilebilen gölgeleri de var. Babam yanımdayken kendi işimle ilgilenemem ki... Dışarıdaki görüntüler karanlık vaktinde sanki başka bir sokağı seyrediyormuşuz gibi görünüyor. Karşıdaki apartmanların tül perdeleri arkasındaki hayatların, gözlerimizin önünden geçen siluetleri, sanki bir sinema perdesi üzerindeki gibi görünüyor. İkimiz de evlerin içindekileri, oradaki hayatları kestirmeye cesaret edemiyoruz. Birlikte olduğumuz ilk saniyelerde sokağa, karşıdaki apartmanlara bakıyor görünsek de yan yana oturuşumuzun sıcaklığını anlamaya çalışmış, evimizin içine, ailemizi diri ve sağ tutan soğukluğuna bakmış olmalıyız...

Muhtemelen oturuşundan kısa bir süre sonra babamın dışarısını, sokağı benimle birlikte dalgın seyretme eylemi de son buldu... Birdenbire babam oturduğu yerden gözleriyle balkon kapısının arkasındaki Fransız Balkon'un demir korkuluğunu, üzerindeki meşe ahşabı kolaçan etmeye başladı. Daha önceki temizlemesinden bir zaman sonra, üzerinde oluşmuş olması muhtemel değişiklikleri kontrol ediyor. Babam bu davranışı başlatmasıyla yanıma gelişini, karşıma geçip gülümseyişini ve en son olarak, yanımda oturup birlikte dışarısını seyretme eylemimizi muhtemelen kökünden sonlandırmış oluyor. Böylece gündelik, mesafe koyan kişiliğine geri dönüyor. Ruhunda, farkında olmadan gerçekleşen bu sessiz sedasız değişim, onu masum bulmamı gerektirse de babama sinirleniyor olmamı yine de engelleyemiyor... Bir taraftan yine de hem hafif sarhoş, kendini bana bırakmış hem de mutlulukla yanımda oturmaya devam ediyor. Yüzünün ve bedeninin bir tarafını ancak görebiliyorum. Yüzü kızarmış, parlıyor...

Sanki balkon kapılarını açıp dışarıya çıkmışçasına önceden silerek temizlediği, okşadığı korkuluğun parlayan ahşabını seyrediyor. Evimizin salonuna dışarıdan giren, balkona yansıyan sokak ışığının yardımıyla cilalı ahşabı kontrol etmekten hoşlanıyor. Arkasından gelen sokak ışığını ahşabın üzerine düşecek şekilde ayarlamak için başını yana eğip, bir yukarı bir aşağı hareket ettiriyor. Bu esnada gözlerinin birini, avına daha iyi nişan almaya çalışan avcı gibi kapıyor. Işığı cilalı ahşabın üzerine düşürdüğünde hedefini vurmuş avcı gibi yüzünde hin bir gülümseme de oluşuyor. Hatta bu sırada beni unutup, uzun zaman böyle davranarak, dışarıdakine hamle yapmadan eğleniyor, oyalanıyor. Yine de bu sahne onun, hatta ikimizin en sevdiği, mutlu olduğu zamanlarıdır diye düşünüyorum...

Sandalyemin arka tekerleğinin yanında salonun döşemesinde oturup da parmaklarını dizlerinin üzerinde birbirine geçirdiği zamanlarda, her iki ayağı, bir ritim içinde birlikte hareket ederek zaman zaman yerden kesiliyordu. Sadece kıçını döşemeye değdirerek vücuduyla üzerinde kurmak istediği dengesini bozmak, tazelemek için bazen de bilerek, her iki ayağının topuklarını kontrollü vurarak yerden kuvvet alıyordu. Babam farkında olmadan sallanmak, salınmak için böyle yapıyordu. Topuklarını yere vurarak, normalde ayakları ve kıçı yere değdiğinde öne doğru olan vücut ağırlığını, sırtüstü arkaya doğru neredeyse yuvarlanmasına neden olacak biçimde arkaya savururken, ortada bir yerde denge kurmak için çaba sarf ediyor olmak hoşuna gidiyordu. Babam bu hareketleri yaparken bebek beşiği gibi sallanıyordu. Kendini beşikte sallıyordu. Kafasını yoran düşüncelere bu salıncak iyi geliyor olmalı. Belki de istemediği düşüncelerden böylece kurtulmuş oluyordu... Bu salınma esnasında elleri ve kollarının yardımıyla bacaklarını göğsüne doğru bastırarak vücudunu küçültmeye çalıştığını fark etmiyordu. Küçülürken annesinin bacaklarının arasından çıkmaya çalışan bir bebeğin suratındaki gibi gözü, yüzü gülümsüyor. Sanki bu büzüşme, küçülme ile kendinden yaptığı salınan beşiğinin içinde bedenini kundağa sarıyordu.

Pembe yüzü ıkınıyormuş gibi zorlanıyor, ısınıp, kızardığı belli oluyordu...

Oturduğu yerde öne arkaya salınarak huşu içinde oyalanırken, dışarıdaki korkuluğun ahşabına yoğunlaşması bozulmuş olmalı... Odaklanmasını kaybetmiş bir biçimde, sokağa ve dışarısına çok geniş bir biçimde dağınık bakınırken, birdenbire demir korkuluk ve sevdiği cilalı ahşabının kendi görüş alanını kısıtladığını fark etti. Dalgın bakışını yeniden Fransız Balkon'a kaydırarak toparladı. Hatta bu esnada, ıslanmış kafasının üzerindeki suyunu atmaya çalışan bir köpek gibi silkinerek kafasını sağa sola hızlıca hareket ettirip, gözlerini açıp kapadı. Belli ki korkuluğun cilalı ahşabı üzerinde, bulmayı beklediği pislikler dışında başka bir şey fark etmişti. Sonra aniden kendini ileri geri, aşağı yukarı hareket ettirerek, demir korkuluğu ve üzerindeki kalın ahşap parçasının arkasında gizlediği, kaybettirdiği sokak parçalarını birbirleriyle birleştirmeye çalıştı. Uğraştı ama sıkıntısını gideremedi. Sokağı kesintisiz, bir bütün olarak görmeyi başaramadı. Sıkıntısının içindeki suçluluğu, hüznü anlamadı...

Salındığı sırada dışarısının görüntüsü içindeki kesintileri, eksiklikleri gidermek için böyle davranırken, babam bir ara kendini fazladan geriye attı. Tabii ki hemen sonrasında oturarak ve ellerini dizlerinde birleştirerek oluşturmuş olduğu dengesini kaybetti. Sonunda birbirine kenetlenen ellerini çözmek zorunda kaldı. Kollarının, ellerinin esaretinden kurtulmuş dizleri, bacakları, öne doğru ani ve fakat kısa bir mesafelik atım hareketi yapmak zorunda kaldı. Yaşlı yıpranmış, çözülmüş ellerindeki parmakların birbirlerine sarılmaktan beyazladığını, uyuştuğunu, üzerlerinde izler yaptığını fark etti. Kısa bir süre başını öne eğip, çözülen elleri ve parmaklarına baktı. Ellerinin çözülmesi mutluluğunu, oyalanmasını, kafasında kurmuş olduğu dengelerini de altüst etmiş olmalı. Canının bu duruma sıkıldığı yüzünden belli oldu. Birdenbire yüzünün mimikleri değişmeye, soğuyup sararmaya başladı. Önce içi büzüldü, buruldu herhalde. Sonra da kendini, omuzlarını, kalçalarını bıraktı, gevşedi. Peşinden yeniden eski oturma biçimini

gerçekleştiremeden, kendiliğinden gelişen bir hareketle bağdaş kurarak oturmaya başladı. Babamın başı önüne eğilmek zorunda kaldı. Sessizleşip hüzünleniyor gibi oldu. Sık olmasa da ikimizin tekrarladığı yan yana oturma sahnesinde bu hüzün ilk defa görülüyordu. Gözleri ayaklarıyla kurmuş olduğu bağdaşın arasındaki boşluğa, oradaki küçük karanlığa daldı. Belki küçük karanlığın dibinde, salonumuza döşeli, küçük, birbirine geçmeli parlak, ahşap parke döşemelere de baktı. Belki bir damla gözyaşı dökülmüş, belki de sadece gözleri nemlenmiştir o sırada. Beni, yanında olduğumu, unutmuş görünüyordu. Kim bilir tam tersi sadece beni düşünüyordur. Ta bebekliğimde, annemin ölüşü sırasındaki yalnızlığıma ve o zamandan şimdiye kadar sürdürdüğü ilişkisindeki bana bakıyordur... Niye yanıma çöktüğünü, birlikte niye oturduğunu, yanıma nasıl geldiğini, kendisini neyin mutsuz ettiğini tamamen unutmuş görünüyor. Aşağıya bakarken kaderinin odasından kendisine "mutlu olmak yok" diye yankılanan dondurucu sesini dinliyordur diye düşünüyorum...

Bağdaş kurduğu bacaklarının arasından, salonu kaplayan cilalı parke döşemelere gözleri daldı. Kısa bir süre parlayan döşemelere boş boş bakındı belki de. Bu haldeyken birdenbire sevdiği ahşap döşemelerin canını sıkmadığını fark etti. Böylece biraz kendine de gelmiş oldu. Kafasını sağa sola çevirerek dalgın bakışını dağıttı. Zamanında yaptığı gibi, gürgen ahşap parke döşemelerin üzerinde terliklerin, kadının ve kendi çıplak ayaklarının yapmış olduğu izleri silmeye, temizlemeye devam edebilirdi. Ahşabın üzerindeki tekerlekli sandalyeme ait siyah lastik izlerini asetonla ıslatılmış bez ile bastırarak yok edebilirdi. Parke döşemelerin üzerinde itinasız, düşüncesizce hareket ettirilen koltuğa, kanepeye ait çizikleri bir parça gomalak cila ile gidermeye çalışabilirdi diye düşündü. Eve gelen kadına koltuğa otururken kendini üzerine aniden atmamasını söyler, koltuğun cilalı parkeler üzerinde kayıp çiziklere neden olacağını önceden hatırlatmaya, onu uyarmaya devam edebilirdi. Eskisi gibi; yaşadığı hayata kaldığı yerden devam ederek bizler gibi yine oyalanmaya devam edebilirdi diye düşündü. Sonunda rahatladı...

Düşünürken cilalı döşemelerin bir suçunun olamayacağını bulmuş ve onlarla birlikte yaşamaya devam edeceklerine seviniyordu. Peşinden; zaten engellediği, kesintiye uğrattığı bir sokak görüntüsü olmadığı aklına geldi. Birdenbire cilalı parke döşemelerin değil ama sadece demir korkuluk üzerindeki ahşabı yerinden sökmesinin onu bu anlamsız kederden kurtaracağı aklına geldi. Yapacağı bu işe aslında o kadar sevinememişti. Çünkü demir korkuluğun ve ahşap kısmının çok uzun zamandan beridir oğlunun görüş alanını kısıtladığını çok geç anlamış oluyordu. Ama en azından nedensiz sıkıntısını giderebilecekti. Bu durumu fark etmiş olması, onu eskisinden daha çok rahatlatmış olmalı... Sonra kafasını önüne eğdiği bacaklarının arasından kaldırıp, dışarıda görünen korkuluğa çevirdi. Eğer korkuluğu ya da sadece ahşap kısmını yerinden sökmeyi becerebilirse, biraz önce kurmuş olduğu küçük, sallanan hayat beşiğine yeniden dönebilirim diye düşündü. Nedense yapacağı korkuluğu sökme işi onun kolayına geldi ama nedenini düşünmedi. Yeniden keyiflenmek için, sevdiği Fransız Balkon'un hafif süslemeli, cilalı ahşabından vazgeçecekti sadece. Almış olduğu alkol ve bu keşif duygusu babamı bu akşamın en demli haline getirmişti. Üzerine yeniden gelen enerjiden anlaşılıyordu ki çakırkeyif halinin, yan yana dışarıyı birlikte seyretme durumunun etkisinin kaybolmasına daha vardı.

Sonra birden demir korkuluğun ve cilalı ahşabın kısıtlayıcı kısımlarının onun hayattaki tek çocuğunun sokağa bakarkenki görüş alanını nasıl ferahlatabileceğini düşünmeye başladı. Bu durumu test etmek için hemencecik oturduğu tekerlekli sandalyemin yanından yukarıya doğru çok hafif biçimde kendini, başını gözlerimin seviyesine yükseltti. Arkasından gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getirdi. Başlarımızın bulunduğu eşit düzeyden dışarı baktığında düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Düşündüklerinin doğru olduğunu ispatlamış olduğundan içine fazladan bir sevinç geldi. Bu sırada korkuluklarla ilgili olarak talep ettiğim düşüncelerimi anlamış, çözmüş olduğundan kendini tebrik etmiş olmalı. Başını gözlerimin önüne uzatıp, hafif yere eğer biçimde

davranarak şimdiye kadar yaşamış olduğum zorluğu bilmiş, anlamış olmanın mahcupluğunu yüzüne yerleştirdi. Ama hemen sonrasında kafasını, suratının tümünü göreceğim biçimde hafif yaklaştırarak yüzüme çevirdi. Yüzümdeki her ayrıntıyı gözleyerek, özellikle gözlerimin içine bakarak, hayatımızda, evimizde benimle yapacağı en uzun konuşmayı başlattı:

"Senin için her şeyi yaparım. Canımı bile veririm. Ben senin için yaşıyorum. Şimdi Fransız Balkonumuzun ahşabını hatta korkuluğun bütün demirlerini sökeceğim. Nasıl olsa bu balkonun dışarı çıkılabilecek, üzerine bir adımı bile sığdırabileceğimiz bir yeri yok. Bundan sonra sokağı görmeni engelleyemeyecek. Dışarısını, sokağı rahatça görebileceksin, birlikte seyredebileceğiz. Keşke senin gözlerine bakmayı becerebilseydim. Keşke isteklerini daha önce fark etseydim..."

"Benim için sen her zaman her şeyden daha önemli oldun. Şimdiye kadar senin için önemli olanları kendi hayatım yaptım, yapmaya çalıştım. Söz veriyorum, bundan sonra da yapmaya çalışacağım" diye devam etti.

Babam gök gürültüsüyle birlikte yağan yağmur gibi ağlamaya başladı. Ellerini gözlerinden akan yaşları silmeye götürmedi. Sadece arada açtığı gözleri kapalıydı. Kirpiklerinin arasından sızan gözyaşlarını seyretmemi istiyor olmalı...

Şimdiye kadar hareket etme ihtimali olduğunu düşündüğüm ama yerinden oynatamadığım yüzümdeki kasları zorlamanın zamanıydı. Ama bebekliğimden beridir yüzüme eğilip bakan olmamıştı. Hareket ettirme denemesini başlatan bir yakınlaşma olmamıştı. Şimdi önümde diz çöküp yüzüme bakan birini bulmuştum. Hem de bu kişi babamdı. Yüzümdeki kasları hareket ettirmenin zamanı artık gelmişti, deneyebilirdim. Harekete geçtim ama beklenen olmadı. Belki de sadece bakışlarımdan beklendiği kadarı da gerçekleşmedi. Babam konuşurken yüzümdeki hareketsiz kasları yerinden oynatmaya çalıştığımı, bunu yapmayı çok istediğimi ona belli edemedim. Ama ona;

"Babacığım seni seviyorum" demek istedim.

Babamın yüzüme karşı yaptığı hararetli konuşmasına bu cevabı vermek istedim. Bu duygulara sahip olduğumu bilsin istedim. Zorlukla hareket eden gözlerimi çok hafif yere doğru eğerek, dizlerinin üzerindeki ellerine bakan ve artık benden çok az aşağıda duran babama çevirdim. Gözlerimi yere doğru eğme esnasında kafasını tekrar kaldırıp yüzüme bakan babam, nemlenmiş görünen gözlerimin parlamasında, onu anladığımı, sevdiğimi, belki de tam o sırada ağlamış olabildiğimi de görmüş oldu. Gözlerimdeki hareketi gören babam söylemek istediklerimi anladığını belirtme gereğini hissederek, haykırarak ağladı ve kafasını yüzüme çevirerek ara verdiği konuşmasına devam etti.

"Ben de seni seviyorum, benim biricik oğlum. Ama sen de biliyorsun ki ben maalesef böyle, sevgimi göstermeden sevebiliyorum. Belki de bu yüzden sana hiç belli edemedim sevgimi. Benden ne isteyeceğini öğrenmek için yüzüne, gözlerinin içine bakmaya cesaretim hiç olamadı. Keşke olsaydı. Anlasaydım, yapar, gerçekleştirirdim bütün istediklerini. Şimdi ve bundan sonra senin istediğin her şeyi yapacağım... dedi. Sonra kısa bir cümle daha ekledi:

"Bir daha evimize geç gelmeyeceğim. Seni annen gibi bir daha asla yalnız başına bırakmayacağım."

Babamla karşılıklı ağlamalarla geçen bu zaman içerisinde tam bir aile olmuştuk. Artık ayrımız, gayrımız olmayacak, her şeyi birbirimize anlatacak, her konuda karşılıklı söz verecektik. Bir daha beni evde yalnız başıma, camın arkasında bırakıp gitmeyecekti. Beni hiçbir zaman terk etmeyecekti...

Gözünden dökülen yaşların yüzündeki soğumasını bile beklemeden, hatta onları silmeden çömeldiği önümden birdenbire ayağa kalktı. Neredeyse koşarak tekerlekli sandalyemi tamir etmek için eve işyerinden getirmiş olduğu spiral demir kesme aletine doğru yöneldi. Son yıllarda küçük tamirler için eve gelen gereçlerle, ayakkabı dolabının alt çekmecesi alet kutusu haline gelmişti. Zorlukla ama düzgün biçimde içine sığdırmış olduğu demir kesme makinesini hoyratça açtığı çekmecenin içinden bir

çırpıda çıkardı. Daha ayaktayken itinayla spiralin tutma yerine sardığı elektrik kablosunu aceleyle açtı. Onu getirip tekerlekli sandalyemin önüne koydu. Sanki birazdan yapacaklarını özellikle bana seyrettirmek istercesine. Çalışırkenki aceleciliğini ve hoyratlığını önümde çalışırken daha çok abartıyor. Korkuluğu değil seni daha çok önemsiyorum dercesine... Sonra yeniden ayakkabılığa doğru koşturup, spiralin taşını ve onu demir kesme aletine monte etmek için gerekli olan metal anahtarını getirdi. Bütün işleri koşuşturarak, aceleyle yapıyordu. Daha sonra tekerlekli sandalyemin önüne çöküp, anahtarıyla spiralin taşını dikkatsizce yerine taktı. Spiralin elektrik kordonunu takmak için ayağa fırlayıp etrafına bakınırken, yüzünde hâlâ asılı duran soğumuş gözyaşlarını da elinin tersiyle bir çırpıda siliverdi. Salonda çalışırken hem aceleci, çalışkan hem de kararlı, sinirli bir halde görünüyordu. Ayakta yüzünü silerken, balkona açılan kapı çerçevesinin sağındaki duvarın altında duran ve aslında yerini bildiği elektrik prizini arar gibi bakındı. Ama prizin yerini hemen gördü. Peşinden eğilerek koltuğun arkasındaki duvarda bulunan elektrik prizine, ayaklarının arasından kordonu takmaya koyuldu. Sonra tekrar ayağa kalktı ve bir iki ustaca çalıştırma denemesi yaptığı spiral aleti ile balkona doğru yöneldi. Spiral demir kesme aletini deneme çalışmasını durdurarak ve aleti yere indirmeden sol elinde tuttu. Elinden aleti bırakmadan, sağ eliyle balkonun kapılarını her iki tarafa doğru sonuna kadar açtı. Açık balkon kapılarının önünde henüz ayakta bu haldeyken, demir korkuluğun evin dış tarafında tutunduğu dört noktayı gözleriyle tespit etti. Sonra da yine aceleyle balkon demirlerini tutunduğu yerlerden kesmeye koyuldu. Korkuluğun yan kısımlarını binaya bağlayan dış duvarların üzerindeki demir bağlantının sağda olanını kesti. Sonra korkuluğu bir iple, salonun sol iç duvarındaki radyatörle birleşen kalorifer borusunun demirine bağlamasının, akıllıca olduğunu düşündü. Düşündüğü gibi de yaptı. Daha sonra demir korkuluğu dış duvara bağlayan sol taraftaki bağlantısını kesti. Dış duvarlara tutunmasını sağlayan bağlantıları kesildiğinden, dengesizleşen korkuluğun

sarsılmaları da başlamış oldu. Ama korkuluk, iple kalorifer borusuna bağlı olduğu için yine de güvenli görünüyordu.

Şimdi sıra korkuluğu zeminine bağlayan Fransız Balkon'un dışarıya uzanan kısa mermer çıkıntısı üzerindeki iki bağlantıyı kesmeye gelmişti. Ama bu son iki bağlantıyı kesme işi zor görünüyordu. Çünkü balkon kapıların kasası ile onun hemen dışından başlayan kısa mermer çıkıntı üzerindeki demir korkuluk neredeyse birbirine bitişikti. Aralarında dört parmak genişliğinde bir boşluk ancak vardı. Bu mesafe korkuluk demirlerinin geriye kalan bağlantılarını kökünden kesmek için spiral demir kesme aletinin rahat çalışmasına olanak vermiyordu. Bu yüzden, korkuluğun demir bağlantılarını kesmek için, balkon kapısının salon ve balkona geçişini ayıran kasasını, spiral ile sıyırmak zorunda kalacaktı. Ama aceleyle giriştiği bu kesme işlemi sırasında tahta kasaya zarar vermeyi göze alamadığı için korkuluğun mermer zemine tutunan demir bağlantılarını yüksekte bıraktı. Balkonun küçük bir adımı bile yerleştirmeye olanak vermeyen, kısa mermer çıkıntısı üzerindeki korkuluğa ait demir artıkların uçları, biçimsiz çıkıntılar halinde kasanın üzerine doğru yükseliyordu. Kalıntı demirlerin üzerinde kesilme esnasında oluşan çapaklar ayrıca hiç güzel görünmüyordu. Bağlantıları kesilmiş olan demir korkuluk bütün dengesini kaybetmiş ve artık sarsılmaları tamamen tehlikeli görünüyordu. Bu yüzden mermer zemine tutunan bağlantıları keserken diğer eliyle cilalı ahşabın ortasından tutmuş olduğu korkuluğu hiç bırakmamıştı. Sol eliyle tuttuğu demir kesme aletinin ucundaki taşın dönmesini sonuna kadar bekleyerek ve bir yandan da diğer eliyle tuttuğu korkuluğu bırakmadan, salonun parke döşemelerinin üzerine dikkatlice koydu. Hemen peşinden hem beni salonun balkon girişinden içeriye doğru kıçıyla bariz biçimde daha geriye itiyor hem de kalorifer borusuna bağladığı ipinden çözmeden korkuluğu içeriye almaya çalışıyordu. Sonunda demir korkuluğu alıp, içerideki halının üzerine koymayı başardı. Korkuluğu ve kalorifer borusunu bağladığı ipinden çözdü. Sonra da beni kapılarının da açık olduğu balkonun kenarına tekrar yerleştirdi. Sonra çömelerek sandalyemin yanıma oturdu.

Birlikte korkuluğu olmayan Fransız Balkon'un önünde dışarısını, iyice kararmış gecede sokağı seyretmeye koyulduk. Yorulup terlemiş, hareketlenmekten kızarmış yüzünü, arada bir yüzüme çeviriyor, bana bakıyordu. Bu durumdan ikimiz de mutlu olmuştuk. Babamın keyfi iyice yerine gelmişti. Korkuluğu yerinden sökmüş olmayla bütün bedenini, "bu hayatta şimdiye kadar kendisi için gerçekten yapması gerekeni" bulmuş olmanın mutluluğu sarmıştı, kucaklamıştı...

Kapıları açık balkonun önünden, dışarıdaki sokağı ve karanlık geceyi birlikte seyrediyoruz. Orada öyle mutluyuz ki sanki babamla parke döşemenin üzerinde birlikte yan yana değiliz de ikimiz bir uçan halının üzerinde balkondan aşağıya doğru boşlukta uçuyor gibiyiz... Ne güzel, ben onu şimdi tam anlamıyla yanıma almışım. Halının üzeri, sanki ikimizi kucaklayan bir insan avcunun içi gibi... Minnet ve şükran duygusunu babama karşı ilk defa orada hissetmek zorunda kalmıyorum. İkimiz halının üzerindeyken şimdiye kadar aramıza girmiş olan tekerlekli sandalye de yok olmuştu. Orada "soyunup" birbirimize sarılabilirdik. Artık onun yanıma geldiği bu uçan halının üzerinden gitmesinin imkânı yoktu. Babam da benim gibi olmuştu... Halının üzerinde karşımızdaki boşluğun karanlığını seyrederken bir ara dönüp birbirimizin gözlerine baktık. Sonunda ikimiz de konuşmadan, yüzümüzde tebessüm eden gözlerimizin birbirlerine "halı altımızdan çekilip gitse de boşluğa tutunabiliriz" demiş olduğunu anladık. Konuşup, babama; "Artık benim gibi oldun, ayakların yerden kesildi" "Bedenin hareketsiz, için ayaklandı" "Boşluğa tutunabiliyorsun, benim gibi" diye sesimi duyurmak istedim. Bu bilgiden onu haberdar edip, daha da sevinmesini sağlamak istiyordum... Babamla birlikte düşüyor ama korkmuyorduk, ne güzel. İkimiz de uçuyor olduğumuzu görüyorduk. Havadayken boşluğa tutunarak hayatta kalacağımıza inanıyorduk... Yatalaklığım bana bu duyguyu çok evvelden kazandırmıştı zaten. Ona minnettarım...

Halının üzerindeki yolculuğu tamamlamış olsa da kapıldığı büyünün etkisi devam ediyordu. Artık oturduğu balkonun önün-

den dışarıya baktığında gözüne görünenler kesmiş olduğu korkuluğun çirkin eğriliği, gereksiz yüksekliği, çapaklarının rahatsız ediciliği değildi. Hatta onların ucunu içeriye doğru eğerse salona bir boğa boynuzu gibi dönecek olan demir kalıntıları, sandalyemin tekerleğinin önüne takoz vazifesi görmesi için kullanabileceğini bile düşündü... Babamın yolculuğu, yaptığı korkuluğu kesme işinde onu artık takıntısız, titiz olmayan biri haline getirmişti. Bu halinden de memnun görünüyordu... Sonunda işler bitmiş, salonun içindeki tahta parkeleri zedelemesin diye halının üzerine alınan hafif işlemeli, cilalı, ahşap Fransız Balkon korkuluğu, taşı üzerine takılı spiral demir kesme aleti ve onun anahtarını yerde bırakarak beni yatağıma uzattı, uyumaya gitti.

4
Demir At ve Şövalye Oyuncaklar

Bu sabah evimizin merdiven boşluğuna açılan dış kapısı açık kalmış! Ne garip! Sanki dış kapı dün gece ben uykuya daldıktan sonra sabaha kadar açık kalmış gibi. Biri evi terk etmiş, babam benden, ona şimdiye kadar yaşatmış olduğum yükten gizlice kurtulmuş gibi... Annemin bebekken benim yanımda divanın üzerinde sessizce kan kaybından ölmesinden sonra oluşan aynı hissin etkisi, üzerimde uzunca bir süre sürüp gitmişti. Alışamadığım, üzerimde ağırlığını taşıyamadığım bir his... Ama babam bunu bana yapmaz, beni terk etmez biliyorum... Eminim. Daha dün gece bu da dahil birbirimize birçok konuda söz vermiştik... Ama belki de evimize gelen sevgilisinin bitip tükenmeyen ısrarı,

sonunda babamı teslim almış ve onunla birlikte gizlice evden gitmek zorunda kalmıştır, kim bilir?

Çıkarken salonu dış kapıya bağlayan küçük holün ışığını kapalı bırakmış, nedense oranın karanlığı sıcak yatağımdan daha çekici görünüyor. Yatak odamın kapısı da açık kalmış, bir ara babam girmiş olmalı. Dün geceki aceleciliği hâlâ üzerinde ki çıkarken kapımı kapamayı unutmuş... Salonun dışarıdan yansıyan aydınlığı ve sol taraftaki balkon perdelerinin bir kısmı üzerine uzandığım yatağımdan görülebiliyor. Salondaki aydınlığın miktarına bakılacak olursa babamın beni doyurmak için yatağımdan alması gecikmiş... Ufaklık –holün küçük karanlığı– içinde sabahı mı, yoksa geceyi mi saklıyor diye çekici, güzel görünüyor. Sabahın içindeki mahmurluğun, uyuşukluğun keyfi uykumu getiriyor, beni dış dünyaya kapatıyor. Gecenin içindeki anlam ve derinlik ise tersine meraklandırıyor, uykudan uyandırıyor... Ya da ufaklığın içinde, gece sürüp gitsin istiyorum. Ve dünkü güzel geceden sonra bu nahoş sabahı aklımdan silebileyim istiyorum... Her normal insan gibi uyumayı kolaylaştırabilsin diye ben de ufaklığın karanlığını çekici bulmuş olabilirim...

Babamın dış kapıyı yarım açık bırakması salonda bir rüzgâr esintisi ortaya çıkarmış. Balkon kapısının camlarını örten eski kadife perdenin hareket ediyor olmasından belli. Oynadıkça vişne kurusu rengi parlıyor. Üzerindeki tozları beyazlıyor. Sararıyor, kızarıyor ve her zaman olduğu gibi sonunda kararıyor perde... Sanki Fransız Balkon'un demir korkuluğu yerinden sökülünce, kapıları balkonun kasasına tam oturmadı. Kapılarla kasa arasında boşluk oluştu. Kadife perde, dış kapı açık bırakılınca arasından esen rüzgâr yüzünden hareket etmiş olmalı. Belli ki korkuluğun dibinden kesilemeyen demir uzantıları tam kapanmayı engelliyor. Babam kapanmasındaki uygunsuzluğu nasılsa fark eder. Ve kapıları yerine oturtmak için kalıntı demir çıkıntıları keser, eğer, onları bir biçimde ayarlar... En iyisi babamın her zaman bana dediği gibi ya da ufaklıktaki karanlığın düşündürdüğü gibi uyumaya devam etsem iyi olur diye düşünüyorum...

Ama gene de uyuyamıyorum. Biliyorum ki artık uyuyamayacağım. Uyuyamayacağım zamanlarımı anlarım zaten. Ufaklığın karanlığı, bu sabah beni yoramayacak. Çünkü onun içi yeterince koyu kara değil. Anlaşılan içinde gerçek, tereddütsüz bir gece yok. Karanlığına baka baka beni yorgunlaştırıp uyutacak kadar içi sığ değil. Dışarıda her gün baktığım sokak kadar bildik değil ufaklık. Önce sokak gibi onu da dibine kadar bilmeyi, öğrenmeyi isteyeceğim. Camın içi gibi sonunda holdeki küçük karanlık da bir gün beni uyutacak, yorgunlaştıracak. Eskiyecek, yılların sevgilisi olacak, koynunda düşünmeden, rahatça uyumak için gözlerim bir gün onu da arayacak...

Fransız Balkon'a ait demir korkuluk dün gece salonun ortasındaki yerinde görülmüyor. Oysa daha dün gece yan vaziyette yatağımın üzerinde henüz uykuya dalmamışken elektriği kapatılmış salondaydı. Sokaktan içeri yansıyan ışığı arkasına alan korkuluk ise, ürkütücü, güzel, başıboş, kara doru bir kısrak gibi görünüyordu. Açık kahverengi, cilalı ahşap yeleleriyle için için kaynıyor, yerinde debeleniyordu. Sanki ben uyuduktan sonra babamla halının üzerinde sevişeceklermiş gibi salonun ortasında tek başına sabırsızca huysuzlanıyor gibiydi. Ahırında sabırsızca babamın yanına gelmesini bekliyordu. Çok kısa bir süre daha sessizce arzusunu, ince, küçük, devinen hareketlerini içinde taşıyan vahşi kısrağa baktım, korkuluğu seyrettim. Onların birbirlerini arzulamış olmalarını düşünmem, nedense daha ilk saniyelerde uykumun gelmesini sağlamıştı. Uykum gelmişti ama dalmadan önce onların birbirlerine duymuş oldukları arzuya hayret etmekten gözkapaklarım belki de hiç kıpırdamamış, kapanamamıştı. Aslına bakılırsa onlara, arzulu oldukları o anda bakmayı isteyemedim. İstememeliyim diye de düşünmüştüm. Hatta bu yüzden uykuya geçmenin hemen öncesinde zaten kapamayı becermede zorlandığım gözkapaklarımı değil de bakışlarımı kısabildim. Böylece birbirleriyle oynaşarak rahat edip sevişsinler diye onları cilalı ahşap döşemelerdeki halının üzerinde küçülttüm. Beni fark ederek utanıp rahatsız olmasınlar diye onları halının üstünde küçük, demir oyuncak

at ve şövalye haline getirdim. Gerektiğinde, bakışlarımı kısarak küçültme işlemini istediğim zaman kolayca yapabildiğimi düşünüyorum. Halının üzerindeki özgür, şirin halleriyle evdeki rahatlıklarını bana borçlu olduklarını bilmiyor gözüküyorlardı. Normal; çünkü onlar çok küçüktüler ve ben onların dünyalarında kavrayamayacakları kadar büyük kalmaya hâlâ devam ediyordum. İstediğini yapsın diye küçültmüş olabilmem bende babamın şimdiye kadar bana hizmet etme borcunu ödemiş olma duygusu yaratmıştı. Ve bu becerim kendimle gurur duymamı sağlıyordu...

Dün gece gözkapaklarım açıktı ama o arzulu hallerine bilerek ve isteyerek bakmadım. Bana göre birbirlerine duydukları arzu aynı zamanda kendimi güven içinde hissetmemi de sağlıyordu. Çünkü onların keyfi yerindeyse ben de kendi işimle kafam babamla meşgul olmadan ilgilenebilirdim. Kendi hayatıma dönebilirdim... Belki de o sırada sadece birbirlerine korkusuzca ve tutkulu arzu duyuyor olmalarına saygı duydum. Bu sürecin sonuna doğru da onlara baka baka yorgun düşüp derin bir uykuya daldım. İçimdeki karalık ilk defa o gece dışıma çıkarak bana sıcak bir yorgan olmuştu. İçimdeki karalık keşke bana hep öyle rüyalar gördüren yorgan olarak dışımda kalsa...

Rüyamda, babam korkuluğun isteğini, arzusunu gözünden yaşlar akarak, belki belli belirsiz kısık sesler, belki isteksiz sevişme iniltileri çıkarıp ağlayarak karşılamıştı. Rüyanın ayrıntıları tam anlaşılamıyordu. Ama özetle demir korkuluğun balkondaki yerinden sökülmek istemiyor olduğu aşikârdı... Kısrak, babamla zamanında kurulmuş ilişkisinin muhabbetini bitirmek istemiyordu. Ama sevişme ısrarında aralarında daha gizli başka şeyler de var gibiydi. Babamı ikna edemediğini düşündüğü sevişmenin başında bu yüzden hoyratlaşıyor gözüküyordu. Kısrak neredeyse babamın karşısına geçmiş tek başına sevişmeye çalışan erkek aygır gibi davranıyordu. Bazen sevişmeyi zorlayan, hatta engelleyen davranışlar da ortaya çıkıyordu...

Rüyamda babamın kafası kırmızı kara, bana göre bu yüzden saçları ıslak, tamamen çırılçıplak, hareketsiz, öylece ayakta dur-

muş gözlerinden yaşlar akıyor görünüyordu. Rüyamın bazı yerleri net değil, sanki gerçeği, duvara yansıyan kaba gölgesinden yorumluyorum gibi... Ne gariptir ki Fransız Balkon kesilip sökülene kadar sokakta, evin dışında yaşamıştı. Korkuluk da sevişme gecesine kadar babamdan daha asil bir hayat yaşamıştı. Böyle olmasına karşın, ayrılacaklarının farkına babamla seviştiği son gecesinde varmış olması onu soysuzlaştırmış, melez bir kısrağa çevirmiş gibi gözüküyordu. Rüyanın o kısmını şimdi daha net hatırlıyorum; öyle ki yeniden onu okşasın, cilalı yelelerini parlatsın, belki de sırf "seni seviyorum" desin diye bir sevişmenin tüm fantezilerini karşılıksız babama sunuyordu. Ama babamın rüyamda, gözünden dökülen yaşları dışında hiçbir hareketliliği görülmüyordu. Sanki ayakta dikilmiş bir vaziyette salonun girişinde donup kalmış. Hatta gördüğüm rüyanın bu kısmından emin değilim ama istemeden kısrağa sarılmış olmasına rağmen göğe bakarak ve yalvarırcasına ağlamaya devam ediyordu... Sonra; gözlerinden dökülen yaşları, parke döşemelerin bazı yerlerinin üzerine damlayarak dibinde içi hava dolu beyaz kabarcıklar oluşturan küçük göletlere dönüyordu. Rüyamdaki içleri pırlanta gibi parıldayan göletlerin anlamsız varoluşları hâlâ aklımdan çıkmıyor. Bir gündüz kâbusu gibi sürüp gidecek. Aynı kabarcıkları camın derinliğinde de görüyorum. Korkuyorum sanki aklımdan hiç çıkmayacakmış, sadece camda değil bundan sonra sıvı karakterinde olan her yerde kabarcıkları görecekmişim gibi... Kabarcıklar babamların ayaklarının altını gökyüzü yapmışçasına... Ağlayan babam değil de gecenin kendisi gibi... Karanlığı dökülüyor içime...

Rüyamda sanki kısrağın ruhunda bulunan ve asla kaybolmayacak olan asillik de babama birdenbire;

"Bu ayrılık olmasın. Ayrılacaksak da ne olur son kez seviş benimle" demeye başladı.

Babam konuşan korkuluğun ve onun içinde bulunan saygıdeğer makamın isteğinin geri çevrilmemesi gerektiğini kabul etmişti. Ve babam sanki gururlu bir şövalye gibi göğe bakarken,

kendisine derdini anlatan korkulukla aynı anda bir şeyler mırıldanıyordu zaten;

"Seninle sevişmeyi hep istedim ben de. Üstelik senin vücudunu her zaman çekici, özgürleştirici buldum. Aslında içim seninle olmak için yandı tutuştu şimdiye kadar. Bundan sonrasında da sevişmeyi isterim; ama..." diye korkuluğun sözünü kesmek istercesine karşılık veriyordu.

Kısrak, babamın eksik sözünün gideceği yeri anlamışçasına onun daha da konuşmasına müsaade etmedi. Geçmişinin tüm asilliğini yok etmeyi göze alıp, öfkeli, hoyrat sevişmesine konuşmadan devam etti...

Ve bu sabah böyle, dün gece kontrolüm dışında gelişmiş bir rüyayı görmüş olarak uyanıyorum. Çünkü ben normalde istediğim, tasarladığım rüyaya dalan biriyim. Böylesi, yaşadığım hayata da çok uygun. Böylece, rüyaya dalmakla uyanmak arasındaki geçiş farkı ortadan kalkmaktadır. Bu durum aynı zamanda yatalak olan dış görünüşüme de çok uygun düşüyordur. Benimle karşılaşan biri açık olan gözlerimin içine baktığında rüyada mı uyanık mı olduğumu anlayamaz. Zaten karşımdaki, gözlerimin içine bakmayı uzatırsa bu sefer kendi de gördüğüm rüyaya dahil olmak zorunda kalabilir...

Ama ben dün gördüğüm rüyada; sanki babam göğe bakarak ağlarken, başka bir şeye, belki de kendisine ağlıyordu diye düşünüyorum. Ağlarken evi asıl terk edip gidenin Fransız Balkon korkuluğu değil de kendisinin olacağını biliyordu diye düşünüyorum... Belki de bu rüya böyle bitmiyordu. Rüyamın uyanmaya yakın zamanlarında gördüğüm geriye kalan bölümünü tam olarak hatırlayamıyorum. Sanki yağmurlu bir havadaki gök gürültüsünün yarattığı sarsıntı rüyamı bölmüş, benim uyanmamı sağlamış olabilir. İçimde yaşanmış belli belirsiz bir gürültü, sarsılma hissi var. Bu yüzden emin değilim ama rüyadaki olayların yaşandığı mekân evin salonu olmayabilir...

Dün geceki gibi bir gece asla bir daha olmayacak. Babamla balkonun önünde cana yakın bir konuşmayı bir daha yapamaya-

cağız gibi geliyor. Hatta belki de evimizde sıradan, rüyasız geçen tek gece bile bir daha yaşanmayacak gibi görünüyor...

Ufaklık sabah sabah huzursuzluğumu giderek artırıyor. Gizemli, suçlu bir yetişkinin bakışlarını taşıyan küçük bedeniyle ürkütücü bir çocuk gibi kapının arkasına sinmiş. Girişteki korkutucu kara bakışlarını gözlerime saplarcasına üstelik... Babam spiral demir kesme aleti ve zımpara taşını birbirine kenetleyen siyaha boyalı metal anahtarını da ortalıktan kaldırmış. Önce dün gece balkonun önüne koyduğu aletleri kaldırmış olmalı; ki şimdi de Fransız Balkon'un demir korkuluğunu dışarı götürüyor. Anlaşılıyor ki evden dışarı çıkarken elleri dolu olduğu için kapıyı açık bırakmış. Evet ama koca demir korkuluğu yalnız başına mı aşağıdaki depoya taşıyor? Ağır oluşundan daha zor olanı, büyüklüğünden dolayı korkuluğun merdiven sahanlığına sığamayacak olması. Aşağıya indirirken korkuluğun bu durumunu önceden kestirememiş ve hesap edememiş olabilir. Zaten korkuluğun tümü kaldırılamayacak kadar da ağır olmasa gerek. Ama yine de merdiven boşluğuna, sahanlığa sığacaksa bile aşağı indirilirken karşılıklı denge gerekeceğinden biri demir korkuluğun taşınmasına eşlik etmeli. Dün geceden kalma aşırı duygu yüklü ve aceleci olması yüzünden babamın korkuluğu önce tek başına indirmeyi denemeye girişmesi muhtemel görünüyor. Aceleci, elini kolunu yaralayacak, belini incitecek. Böyle zamanlarını bilirim, yaralarını sanki oluşmuş olmasından zevk almışçasına etrafına gösterir gibi davranacak sonra. Peşinden de becerikliliği ile hallettiği işlerinden gururla bahsedip, "artık bundan sonra ölmeye hazırım" der gibi etrafına gülümseyerek dolanıp duracak. Berelenmiş elleriyle, kendisine üzülmemi istercesine sinir bozucu tutumuyla dolaşacak ortalıkta... İçi hüzünlü, gururlu yetimlerin dilenmesi gibi...

Zaten kendisine acımamış olsa, yerinden edilmiş korkuluğun üzerinde itinasız kesilmeyle boşlukta kalan uzun demir çıkıntılarını, kapının dışındaki sahanlığa döşeli çinilere bastırarak ezerdi. Çinilere dayadığı korkuluğu kendi içine doğru bastırarak sıkıştırır, telden bir yumak haline getirerek küçültür ve yardımsız, aşa-

ğıya öyle indirmeyi bilirdi. Kim bilir belki de Fransız Balkon'a duyduğu duygunun yükünden dün gece itibariyle kurtulmuş ve bu sabah korkuluğu tel yumak haline getirmiştir de... Ama korkuluğu, kendisine hediye edeceği bir arkadaşını yanına çağırarak aşağı taşıyor da olabilir... Sadece dış kapının bu kadar aralık bırakılmasıyla olanların tümünü anlamam mümkün değil. Ama yine de olanları anlayabilir, aralığa bakarak kestirebilirim. Neden olmasın ki; daha dün gece bir mezarın başında ağlar gibi uzun süre Fransız Balkon'un önünde babamla yan yana oturmuştuk. Bana hayatında nasıl biri olacağını, bundan sonrasında nasıl davranacağını anlatmıştı...

Sonunda babam kapıdan içeriye başı önüne eğik girdi. Açık bıraktığı dış kapıyı, kendisine göre olabildiğince sessizce kapadı. Salona girerken sanki birdenbire irkildi. Biraz da öfke içeren bu hareketi, babamın zamanın bir hayli geçtiğini ve artık uyanmam gerektiğini düşündüğünü belli ediyordu. Sanki işine dün gece benim isteklerimi yerine getirmiş olduğu için gecikmiş edalarındaydı... Böyle düşündüğü için bilerek sarsılma yaratacak kadar boğazını, genzini temizleme hareketlerini birkaç kez tekrarlayarak rahatsız edici sesler çıkardı. Peşinden hızla yürüyerek yatak odama destursuz girdi. Zaten açık bıraktığı kapıyı hışımla geçerek, üzerimdeki yorganı bir çırpıda kaldırdı...

Oysa daha önceki sabahlar babamın beni uyandırması tam tersi biçimde olurdu. Erken kalktığında yatak odamın kapısını sessizce açar ve kafasını hafifçe uzatarak beni kontrol eder, hemen uyandırmazdı. Babamın uyandırmak için odama girerken çıkardığı titreşimler, bir hışırtı sesi gibi dondurucu rüzgârda salınan koca çınar ağacının kristal serinliğini yüzüme dökerdi. Bütün gece hareketsiz bedenimin kendi ağırlığıyla ezilen yerleri rahat etsin diye yatağımdaki pozisyonumu değiştirir ve kendime geleyim diye yatağımın üzerinde bir süre daha bırakırdı. Sonra da bu dinlenme süresi kadar bir zamanda gider, kahvaltısını yapar, hazırlıklarını tamamlamaya çalışır, benim sabah yiyeceğimi hazırlardı. Diğerlerinin yanında içeceğim sütü ısıtır, onu biberona doldururdu. İşler,

hazırlıklar bittiğinde, bütün gün salondan dışarıdakilere evde birilerinin olduğunu gösterecek olan, kanalında hazır bulunan radyoyu açarak yatak odama tekrar gelir, beni öyle kaldırırdı. Oysa ben radyodan yayılan melodiyi değil, bütün günlerimi içimde yankılanan kanat seslerini dinlemekle geçirirdim... Dışarıda uçuşan kırlangıçları gördüğüm gibi melodinin sesini de görseydim duyardım sesini o zaman.

Bu sabah yüzü, dün gece gerçekleşen muhabbetimizdeki kadar mutlu, bana karşı istekli görünmüyor. Dün gece demir korkuluğu kestikten sonra başlayan yas duygularını, sabaha kadar geçen zamanda daha henüz yerine oturtamamış olmalı. Bana bu yüzden öfkeli davranıyor olabilir... Öfkeli olabilir ama işine yetişmesi de gerekecek. Aslına bakılırsa korkuluğu depoya indirirken işine gecikmiş oldu. Geç kalmasının sebebi olarak bunu da düşünebilirdi oysa...

Bu duygulardan kurtulsa iyi olacak. Çünkü yatağımdan kucağına alarak, sandalyemin üzerine koyacak. Orada her gün yaptığı gibi, beni giydirecek daha. Yine orada yüzümü, gözümü, burnumu, ağzımın içini temizleyecek sonra. Boğazıma kadar parmaklarını sokup, geceden kalma açık ağzımın içindeki yiyecek artıklarını, yapışkan, kuruyup beyazlamış peynir haline gelmiş salyamı ıslak tülbentle silecek. Daha sonra tülbendi sabunla yıkayıp, kuruması için salondaki kalorifer dilimlerinin üzerine serecek. Doyuracak ve yeniden ağzımı, yüzümü hafif bir temizleyecek. Üzerinde olduğum tekerlekli sandalyeyi iterek, salonun ortasındaki halının üzerinde hafif bir sarsıntıyla geçirerek her zamanki yerime götürecek. Ve kendisinin sahip olduğu işine gitmesi gibi beni de alıp kendi işimin olduğu yere bırakacak. Balkona, camın arkasına yanaştıracak... Sıkıcı bulduğu işine her zamanki gibi aceleyle gitmesi gerektiği aklına geldiği için de yüzü düşmüş olabilir... Aslında yapacağı bütün bu işleri önceden fark ederek sabah erken kalkmıştır eminim. Ama korkuluğun aşağıya indirilmesi işi onun zamanını çok almış olmalı. Deli, arzulu kısrak yordu babamı... Evden giden korkuluğun akıbetini sanki hiç öğrenemeyeceğim diye düşünüyorum.

Dün olduğu gibi yine camın arkasındayım. Ama babam beni evde camın arkasına bırakıp giderken yüzüme bakmadı bu sefer. Halbuki öğle üzeri doyurmaya geleceğini söyler, birkaç sıradan kelime eder, bazen bana iç ısıtan cümleler bile kurar, yanımdan öyle giderdi... Ama nedense bugün evden çıkarken dış kapıyı sessizce kapadı ve öyle gitti. Bu sefer gerçekten evi, beni terk edecekmiş gibi. Bu düşüncelere kapılmam, belki de benim sabahtan beri başlayan alınganlığımdan olabilir diye düşünmek istiyorum. Ufaklığın anlamsız karalığı da buna sebep olmuş olabilir...

Bugün daha sabahtan hava bu kadar sıcak ise öğle vakti nasıl olur acaba? Babamın bugün camın arkasında sandalyeme verdiği açı biraz uygunsuz gibi geldi bana. Güneş doğrudan gözümün içine geliyor gibi. Mevsime, gününe bağlı olarak sandalyemin cama olan açısını doğru ayarlaması gerekiyor. Bazı yaz günlerinde rutin olarak öğle vakti beni doyurmak için geldiğinde sandalyeme verdiği pozisyonu değiştirir. Hatta verdiği açıyı daha akşam olmadan bir kez daha eve gelip değiştirdiği olur. Yoksa güneş yüzümü, özellikle gözümü yakar, bunları çok iyi bilir. İçi kızarır, gözümde geçici körlük olur. Hastalanır, babama fazladan iş çıkar ve kendisi de gereksiz yorulmuş olur. İkimizin de hayatta kalmak için kurulmuş dengesi, düzeni bozulur. Ama onun ne titiz, dikkatli adam olduğu, neredeyse bu belaların hiç başıma gelmemesinden kolayca anlaşılır. Belki de başarısını sağlayan titizliğinin sebebi hayatını bana adamış, benimle sınırlandırmış olmasından kaynaklanıyordur diye de düşünüyorum.

Kapı beklenmedik bir şekilde, babamın evden çıkmasından daha birkaç dakika geçmeden tekrardan açıldı. İçeri girer girmez gözleri beni aramış olmalı. Evden çıktığındaki bakışları, yüzünün asıklığı tam olarak gitmemişti. Ama bu sefer yüzünün ortasında kocamış, yamuk burnunun kenarlarından yanaklarına yayılan küçük hoş bir beyazlık belirmeye başlamıştı. Beyazlama, birazdan yapacağı tebessümün işareti. Bu yüz, sabahın, ufaklığın, bana güzel gelen ama yoran dün geceki yaşananların ve belki de gördüğüm rüyayla oluşan tedirginliğimin azalmasını, dolayısıyla

içimi buran yorgunluğun ortaya çıkmasını, gözlerimin mayışmasını başlatmıştı. Sanki onun evden çıkışının ardından hakkında düşündüklerimi anlamışçasına yanıma geldi. Ama daha birkaç dakika önce ona karşı taşıdığım tereddüt içeren düşüncelerimi yakalamış olduğu duygusuna kapılmadım. Korkmadım. Aksine dönüp, tekrar yanıma gelişi içimi daha da ısıttı, içimi sevinç kapladı. Önce sandalyemin yanında birkaç saniye ayakta dikildi. Hemen sonra kafasını başımın hizasında ve çarpmamak için dikkat ederek her iki yana, öne eğdi. Bu esnada boynunu ve ensesini, beni kucaklamaları dışında ilk defa yakından gördüm, dayanamadım ve gözlerimle oralarını kokladım. Belki bir gün boynuna ağzım burnum da değer kim bilir...

Güneşin öğlene kadar balkon kapısının camına hangi açıyla yansıyacağını kestirmeye çalıştı. Bu işlem sırasında peşinden sandalyeme yapacağı açı verme işleminden birden vazgeçti. Kafamın hizasından cama vuran ışığın açısına bakınırken dışarıdaki güneşi ve sıcaklığını fark etmişti. Sonrasında bu yaz günü sıcağında balkon kapılarını açık bırakmanın daha doğru olduğunu düşündü. Evin içerisinin çok ısınmasının bana zarar vereceğini de biliyordu. Eskiden de; sıcak yaz günlerinde seyrek de olsa balkon kapılarını tamamen açık bırakarak gittiği günler olurdu. Zaten kapıları açık bırakma vesilesiyle, aynı zamanda hem beni ödüllendirmiş hem de bir bakıma benden özür dilemiş olacaktı. Konuşmadan ve yüzü asık evden gitmesinin bende yaratmış olduğu etkilenmeyi de ortadan kaldıracağını düşünmüş olmalı. Peşinden de kadife perdeleri, tülleri sonuna kadar iyice açıp, salonun her iki duvarına yasladı. Ancak sonuna kadar açılmış olsa da balkon kapısının her iki tarafında biriken perdeler o halleriyle azımsanmayacak bir yer kaplamış da oldu. Her iki duvar tarafında toplanan bu perdelerin, ışınların camdan salona giriş alanını kısıtlayacağını, böylece onları açıp kapayarak güneşin yüzüme, gözüme düşüşünü ayarlamada kullanabileceğini düşündü. Küçük hayatımızın tek ustası, bu bilgileri kimseye emanet etmeyecek, eve gelen kadına bile. Buna eminim...

Tül ve kalın perdeleri sonuna kadar açtığı kapı kanatlarının arkasına alarak balkonun önünü açtı. Ama sonra yaptığını beğenmedi. Birkaç adım geri çekilip yaptığı düzenlemeye şöyle bir baktıktan sonra yanına gidip, kapıların arkasına aldığı perdeleri tekrar içeriye aldı. Ve perdeleri hafifçe her iki taraftan içe çekip, balkonun korkuluksuz açıklığını daralttı. Belli ki beni ilk defa korkuluksuz, kapıları açık olan balkonun önüne yerleştirecekti. Bugün önümde pencerenin camı olmayacak görünüyor. Günü nasıl akşam edeceğim konusunda doğrusu bayağı bir işim olacak. Çünkü gözümün önündeki cam beni bayağı bir oyalıyordu. Bu arada yaptığı bir çeşit yeni mühendislik işi –beni balkonun önüne yerleştirme– dün gece yaşadığı türden bir zevki ona tattırıyordu da. Düzenlemeyle uğraşırken bir yandan da işe gitmesi gerektiğini bildiği için acele de ediyordu... Evin düzeni, dengesi dün geceden sonra fena bozulmuştu. Belki de bundan sonra yenisini yeniden kurmak gerektiğini bilmek yetmiyor olabilir... İçimizin dibi bir kere bozulmuş olan dengenin daha da bozulmasını, hatta yok olmasını istiyor olabilir... Zembereğin yayının boşalması gibi; tekrar kurmak için durdurmak yerine bir kere başladıysa boşalmanın sonuna kadar devam etmesini beklemeyi istiyor içimiz...

Sonra acele ederek sandalyemin arkasında birkaç adım daha geriledi. Elini başını kaşıyacakmış gibi kafasına götürdü. Orada dikilerek, açık balkonda perdelerle bıraktığı aralığa, kapılara, sandalyeme baktı. Eşyalarla düzenlediği balkonun salona açılan ve güneş alan o küçük bölümünde hafif bir gölgelik oluşturmayı başarmıştı. Bu duruma sevindiği hafif gülümsemesinden anlaşılıyordu. Oluşturduğu mekânda bir kameriyenin yaptığı gibi gölgelik oluşması, yüzündeki tebessümün muzipleşmesini sağlamıştı. Gölgelik, evin içine yeni bir ev havası veriyordu. Bu yeni oluşum, sanki babamın evin eski düzenine duyduğu gizli öfkeyi de aşikâr etmişti. Bu yüzden suratındaki muziplik sonunda bir sırıtmaya dönüşmüştü. Belki arkamdan bana da gülüyor ya da sırıtıyordu. Gülerken "ne kadar zekiyim" diye düşünüyor olmalı. Ama böyle düşünmenin kendi öfkesinin üzerini örtüp, onun farkına varması-

nı engellediğini göremiyordur. Alaycı sırıtmayla muziplik tebessümü üst üste çakışmıştır. İkisi de aynıdır diye düşünüyorum.

Arkamda dikilip balkonda yaptıklarına baktığı o kısa sürede, işine öyle yoğunlaşmıştır ki gözleri beni görmüyor, diğer eşyalarla oluşturduğu tabloyla ilişkideki sandalyeme bakıyor da olabilir. Sonra birdenbire salon ile balkonu ayıran kapıların oturduğu tahta kasanın üzerinde uçları bize doğru eğik iki adet demir çıkıntıyı fark etti. Daha dün bütün gece boyunca aceleyle kestiği demir korkuluktan geriye kalan ucube çıkıntıları ne yapacağını, ortadan nasıl kaldırabileceğini düşünüp durmuştu. Halbuki şimdi çirkin kalıntıların bir işe yarama ihtimali ortaya çıkmıştı. Aklı o kadar hızlı çalışmaya başlamıştı ki bu düşünce yüzünde yeni bir gülümseme daha yaratmıştı. Ama bu sürede edinmiş olduğu cin fikirliliğini yüzünde gizleyememiş ve suratında bu duygunun kendine özgü mimiği belirmeye başlamış gibiydi... Şimdi, demir çıkıntılardan birinin üzerine bütün vücudunu ayağının ucuna bindirerek basıp, onu teknik olarak zorlanmadan ve istediği kadar ezerek eğebilirdi. Demir çıkıntının ucunu bu yolla salona biraz daha uzatabilirdi. Sonra da yeteri kadar eğdiği bu demir kalıntının ucunu sandalyemin sağ tekerleğinin arasına sokarak ona fren vazifesi gördürebilir diye düşündü. Daha sonra düşünmeyi bırakarak hemen sandalyemin önüne fırladı. Kasanın üzerinde havada yükselen sağ taraftaki demir çıkıntının üzerine basarak ucunu içeriye doğru eğdi. Tekerlekli sandalyemden hafifçe sallanan küçük, çelimsiz, ucu yere dönük sağ ayağıma yakın yere aceleyle çömeldi. Demir boynuzlardan sağ taraftakine kafasından geçenleri uyguladı: Uçları çapaklı demir çıkıntıyı sağ ön tekerleğin iç tarafındaki tellere değdirerek gıcırdama sesiyle birlikte ileriye doğru itti. Böyle bir sesin oluştuğunu demir çıkıntının sandalyemde yapmış olduğu titreşimden anlıyorum. Onu daha da zorlayarak tekerleğin ortasından geçen mile, her iki ucu ters sapan şeklinde yerleşen demir aksamın arasından geçirmiş oldu. Demir çıkıntı tekerleğin ortasını dolduran tellerin arasına sıkışarak oraya yerleşmiş oldu. Sonra, ayağa kalkıp güneşin durumuna göre ayarlayarak, balkona

göre kırk beş derecelik açı oluşturacak biçimde sandalyemi sola döndürdü. Sonra da sandalyemin büyük arka tekerleklerinde bulunan her iki fren mandalını sol ayağıyla indirdi. Babam solak biri, sağına gelen işleri beceriksizce yapar. En son olarak da her iki eliyle kollarından tutarak orta kuvvetle sandalyemi sarstı ve tekerleklerin yere ve demir çıkıntıya sağlam tutunup tutunmadığını kontrol etti. Sarsıntıyla tekerlekli sandalyemde ortaya çıkan sesleri "yaptığım işlem yerine oturdu" diye değerlendirdi. Hareketi bir daha tekrarlayarak sandalyemi balkona, dolayısıyla demir çıkıntının üzerine sürerek ileriye, boşluğa gidip gidemeyeceğini ikinci kez test etti. Sonuçta sandalyem sarsılıyor ama hiç yerinden oynamıyordu. Hatta salona doğru, artık geriye bile gelmiyor, yerinden kıpırdamıyordu. Sandalyemin bu durumuna gerçekten sevindiğini gösteren bir gülüşle, arkasına dönerek tereddütsüz biçimde hızla evi terk etti...

Bazen böyle hızla çıkıp, beni evde bırakıp gidişleri oluyordu. Mesela; beni doyururken iyice yedirebilmiş, yani hazırladığı yemeğin tümünü bitirmiş olursam, o gün yapacağı işini eksiksiz yerine getirmiş oluşunun verdiği hazza kapılıp, giderken yüzüme bakmayı unuttuğu olur. Konuşmadan, sağını solunu kontrol eder, yüzüme bakmadan çekip gider.

Evden sevinç ve mutlulukla öyle hızlı çıkmıştı ki kapıyı yüzüme hızla kapadığını fark etmemiş olmalı. Bilmiyordu ki çıkan ses ciğerlerimi titretmişti. Aceleci davranışları, kapının yaptığı titreşim nefes almamın durmasını (apne; ani solunum durmasının tıbbi ismi) sağlayıp, düzenli solumamın bir anlığına sekteye uğramasına yol açmıştı. Bir defasında boğazımın şişmesi, iltihaplanması yüzünden zorlukla nefes alıyordum. Eve gelen doktor, olursa ölümümün apne, yani ani solunum durması ile olacağını söylemişti. Nedeni bilinmese de babama, bu hastalıkta solunum kaslarımın bir gün yorulup, aniden durması ihtimalinin kuvvetli oluşundan bahsetmişti. Bedenimdeki çizgili kasları çalıştıran bir enzim doğumsal olarak eksik olabilirmiş. Doktor benim dış görüntümü, özellikle yüzümün duruşunu, solumamı kendi kardeşindeki gö-

rüntüye aynen benzetip, kardeşindeki hastalığın doğumsal bir kas hastalığı olduğunu, teşhisinin yapılan ileri tetkikle şu anda tespit edilmiş durumda olduğunu söylemişti. Bunları dinlediğim zamanlar on bir yaşlarında olmalıydım. Genetik, yaygın kas hastalığı ve herhangi bir nedenli doğum zorluklarından birinin yarattığı beyin dokusu zedelenmesinin birlikteliği beni bu duruma getirmiş olabilirmiş. Ama hastalığım, nedeni bilinmeyen başka bir nörolojik hastalıktan biri de olabilirmiş... Şimdi otuzlu yaşlardayım, bugün de evdeyim ve sokağın tepesinde dikiliyorum. Balkon kapıları açık, hâlâ nefes almaya devam ediyorum...

5
Kara Sevişme

Babam bayağı bir geç kalsa da sonunda işine gitti. Yine evde yalnızım ve balkonun önündeyim. Bugün dışarısıyla, sokakla aramızda kapılar ve üzerindeki cam da yok. Oysa şimdiye kadarki zamanımı, çoğunlukla kapalı balkon kapıları arkasında geçiriyordum. Bu benim normal düzenim. Oradayken, camdaki görüntüme, yansımalara, üzerindeki ışık kırılmalarına bakıp oyalanıyorum. Gündüz salondan, akşam ve geceleri ise özellikle sokaktan cama ne güzel, hareketli yansımalar düşüp duruyor. Tabii ki orada sadece oyalanmıyorum. Aynı zamanda camın üzerinde kendiliğinden sahnelenen bu ışık oyunlarına, zihnimde tasarladığım hayali ışık eklerini, gölgeleri de bizzat kendim katarak onu

geliştiriyorum. Oradaki zamanımı bir bakıma kendimi eğitmekle geçiriyorum. Düşünüyorum da cam ve onun arkasında olmak, bana bir "okulda" bulunmakla eşdeğer gibiymiş... Camda çalışmanın bir ara işlemi olarak da; üzerine uygun düşecek çeşitli renkler seçerek gözlerimle camın üzerini boyuyorum, resimler yapıyorum. Renkli harflerle cama yazılar yazıyorum. Hemen her gün en az bir kez "BURADAYIM" yazısını yazıyorum... Dört beş yaşlarımdan itibaren cama o kadar çok şey yazdım ki... Başlarda yazdıklarımı göreceklerine inanıyordum herhalde. O zamanlar ne düşünerek bu kadar çok yazdığımı şimdi hatırlamıyorum. Ergenliğimde birkaç komik şey de yazdığımı hatırlıyorum. "SATILIK" Babama kızmıştım o günlerde. Sonra karşıdaki evlerden birinde aynı yazıyı görünce ben de aynısını yazdım. Evimizi izinsiz satılığa çıkarmak babamı kızdırsın istemiştim... Ama "BURADAYIM" yazısı öyle değil. Yazının asıl okuyanı sadece ben olsam da onun orada bulunması gerekiyor. Bedenini hissetmeyen bir yatalak olarak gözlerim oradaki yazıyı görmeli. Camın üzerinde kalarak evrende somut olarak da var olduğumu bana sık sık hatırlatmalı. Yazdığım yazının karşısında duranın kendim olduğunu bana söylemeli... Ama bazen yazı kendini o kadar çok tekrarlıyor ki canımı sıkıyor. Genellikle yaptığım işe başlamamışsam ya da işe yoğunlaşamadığım zamanlarda oluyor bu. Aynı esnada tekrarlara bir melodi de ekleniyor ki o zaman hiç çekilmiyor. Benimle dalga geçip, yatalaklığımla ve yaptığım işle alay ediyor. İşte o gün bana bir kâbus oluyor, hiç çalışamıyorum. Yazı beni işimden kopardıktan sonra birbirimize bakar halde kalakalıyoruz. Sonra yazının camın üzerindeki tekrarlarına cevap verir hale geliyorum. Ve başlıyorum;

"Yok, burada değilim, kalkıp merdivenlerden inip sokağa gittim" "Birazdan da geleceğim" diyerek kendimle kavga çıkarırken buluyorum kendimi...

Aslında cama yazdığım "BURADAYIM" yazısının gerçek önemi, alanımda çalışırken gerçeklikten kopmamı engelliyor olması. Esas olarak içimdeki karanlığı merak eden biriyim. İçimdeki

karanlık için gerekli olan somut çalışmaları cam üzerinde gerçekleştiriyorum. İçimi camın derinliğinde görüyorum. Kâinat, karanlığını insanın içinden almıştır diye düşünüyorum. Ya da tersi, oradaki karanlığın damlası insanın içine düşmüş olmalı... Bu yüzden gökyüzü, akşam, uzay benim çalışma alanlarım. Bir de gölgeler var ki onlar çocuk oyuncağı sayılır benim için. Gölgeleri estetik yönümü geliştirmek, tatmin etmek için kullanıyorum. Mesela; gökte parlayan yıldızların aralarını da siyah yıldızların doldurduğunu gördüm. Onların parlayanlardan daha çok ve derin olmasının önemini fark ettim. Evrenin keşfinde parlayanları değil, siyah olanları işe yarayabilir... Akşama karışan kırlangıçlar gibi içimde parlıyorlar... Parıldayanları aldatıcı, yüzeyde... Bize parlayanlardan çok daha uzaktalar. Keşfetmek için yanlarına gidilmesi mümkün olmadığından, çalışmalarımda soyutlama yapmanın zorunluluğunu yaşıyorum. Çalışmalarım sırasında yaptığım soyutlama işinin sınırlanmasında, camdaki "BURADAYIM" yazısının orada olmasını gerekli buluyorum. Eğer yazı orada olmasa çalışmanın içinde kaybolurum...

Çalışırken çoğunlukla camın üzerine kendiliğinden düşen ışıklarla oluşan, ham yansımaların şifrelerini çözüyorum. Deşifre işlemi sonunda çıkan sonuçları da kendi düşüncelerimle harmanlıyorum. Ortaya çıkan düşünce karışımını esas olarak, içimdeki karanlığın sırrını çözmek için bir yöntem olarak kullanıyorum. Bu yolla elde ettiğim keşiflere ait bilgileri benim beyaz tahtama aktarıp, tekrar tekrar okuyarak üzerinde düzeltmeler yapıyorum. Son olarak da, cama kendiliğinden yansıyanların üzerine buluşlarımı uygulayarak, bir bilim adamının laboratuvar çalışmasındaki gibi onların doğruluğunu deneyliyorum. Temel meselem olan "içim" üzerinde, evrenin bir parçası olduğunu düşünüp aralıksız bir şekilde durup dinlenmeden titizce çalışıyorum. Hatta sırf bu iş için gördüğüm rüyaların ve hayallerin konusunun sürekli biçimde uzay ile ilgili olmasını sağlıyorum. Tabii araya işim ile ilgili olmayan rüyaların girdiği de oluyor... Elde ettiğim her yeni fikri, sonunda yeniden yeniden tasarlıyor, "Evrenin Sırları" isimli eserimi

tamamlamaya çalışıyorum... Çünkü içimin yarasını gideremezsem, orada kaybolup giderim diye düşünüyorum...

Balkonumuz kapısız bacasız halde değilken, evimizin bulunduğu kata sokağın karşı kaldırımından bakıldığında, biliyorum ki camın arkasındaki görüntüm ile daha gizemliyim. Orada, camın arkasında bulunuşum hem vücudumun eksikliğini, çelimsizliğini hem de sandalyemin tekerlekli oluşunu saklıyor. Hatta onun arkasındayken herkesinki kadar büyüklüğü olan, zayıf ve çelimsiz görünmeyen, eminim küçülmemiş, yatalak olmayan tek organım olan gözlerim –çünkü onların her ikisini de kullanıyorum, çalışır durumdalar– tüm bedenimin üzerini örtüyor, bana gizem sağlıyor. Belki de camın arkasında parlayan bu iki büyük göz; zayıf, yatalak bedenime ait eksiklikleri, yetersizlikleri, yatalak oluşumu kapıyor, hatta bedenime hareketlilik sağlıyor...

Balkonun açılmış kapıları, yanlarda biriken perdeler, onun oluşturduğu gölgelik, esintilere eşlik eden salınışları, salona doğru hafif geride duran tekerlekli sandalye ve tabii ki üzerindeki ben... Bütün bu görüntü, sabah sabah sanki yükseklere, boşluğun üzerine kurulmuş kapısı açık bir çadırı andırıyor.

Camın, kapıların, demir korkuluğun olmayışına alışık olmalıyım diye düşünüyorum... Babamın çıkarken kapıyı sert çekmesiyle oluşan geçici nefessizlik ile dün geceki rüya belki de derinimde bulunan başka bazı korkuları harekete geçirdi. Ve huzursuzluğumun devam etmesini sağlıyor. Akşam babam gelene kadar oyalanacak bir şeyler bulmam lazım. Hem de acilen. İlk defa acele etmeye kalkışıyorum. Yatalak birinin aceleciliğinin nasıl bir şey olacağını ben de bilmiyorum. Belki bu sayede "cam okulunda" yeni bir ders konusu başlatmam gerekli olabilir. Aceleciliğim duygularımın karışmasına, düşüncelerimin birbirine girmesine neden olacak. Bugün eğer aklımı kaybetmezsem, kafamın içindeki karmaşa bedenimi hareketlendirir ve babamın peşinden merdivenlerden aşağıya koşmaya başlarım belki... Bu içi boş düşündüklerime güleyim mi? Yoksa herkesin camın arkasında beklerken yaptığı gibi ben de hızlıca akşam etmek için bu iyimser hayali düşünmeyi

geliştirmeye devam mı edeyim? Bilemiyorum. Şimdiye kadar aklıma hiç gelmemiş düşünceler, kurmamış olduğum başka hayaller ne olabilir ki... Belirsizlik duygusu ve gelecek kaygısıyla ilk defa karşılaşıyorum. Sanki kötü bir şeyler yaşanacak gibi hissediyorum. Oysa ben şimdiye kadar başıma gelmiş olanlardan sonra, başka kötü neler yaşayabilirim ki diye düşünüyordum...

Sonunda akşam olabildi. Nasıl geçtiğini anlayamadım. Oysa sabahtan beri "bugün akşam zor gelir" diye düşünüp duracağımı sanıyordum. Şimdi hızla geçtiğini düşündüğüm bu süreye gerisin geriye bakınca, "zamanın zor geçme durumu benim gibi çalışkan bir yatalak için de mümkünmüş" diye bir duyguyu yaşamak varmış. Gün boyu yaşadığım duyguların çeşitliliğine bakınca yaşadıklarım bana ilginç ama hâlâ zor geliyor. Çok yorucu bir gün yaşadım. Düşünerek yorulacağım aklıma gelmezdi. Düşünmek ve bakmak normalde benim şekerleme yapmam sayılır... Aslında günün daha başından itibaren kapıldığım bu yeni duygu yatalak birinin belki de sürekli hissettiği bir duygu olabilir diye düşünüyorum. Bedendaşlarımın çoğu çevresine nasıl da suçluluk, keyifsizlik hissettiriyordur. Onları mutlu etmek için yanına gelenler anlık, geçici sevinçler hazırlayıp, onlara bırakmak zorunda kalıyorlar. Ama eğer ben bu duyguyu şimdiye kadar hiç hissetmemişsem, "yatalak" olduğumu, onun keyifsizliğini bilmediğim için olabilir mi diye de düşünüyorum. Aslında bütün bu fiziki görüntüm, tekerlekli sandalyem, evde yalnız bırakılışımla her şey ortadayken, nasıl oluyor da hâlâ mutsuz, karamsar değilim. Anlamıyorum. Yoksa ben şimdiye kadar hiçbir şeyden habersiz, içinde bulunduğu durumu kavrayamayan biri mi oldum?

Şimdi de aynısı oldu. Düşünürken, fark etmeden zaman geçti ve neredeyse gece yarısı olacak. Cama, üzerine yansıyanlara ve onun aracılığı olmadan sokağa değil de kendime baka baka zaman geçti. Akşamdan sonra geçen hızlı zamana artık şaşırmıyorum. Her şeye alışıldığı gibi ben de zamanın hızına kafa yormayı bırakıp, geçip gitmesine alışıyorum. Belki yakında "Yaşlanıyorum, ihtiyarlıyorum" "Eyvah! Ölümüm yakındır" da demeye başlaya-

cağım. Ne komik... Cama bakarak geçseydi zaman, şimdi çoktan uyuyor olurdum. Önümden camı çektiklerinde kendime bakıyorum demek ki... O da uykumu kaçırıyor her zamanki gibi...

Babam bu gece de eve geç geldi. Şimdiye kadar üst üste iki kez oldu, babam eve geç geliyor. Eve her geç gelişinde yine aynı kadın yanında oluyor. Bugün yanında o kadın da var. Sarılmış olmalılar birbirlerine. Tahmin ediyorum ki babama sarılmış olan kadındır. Arkam onlara dönük ama o kadından beklenir bir davranış. Balkona, geceye dönük yüzüm. Geceye bulandım, kırılıp ufalanan kömür gibi içim dışım bir...

İçeri girer girmez, girişteki holün ışığını açtılar. Ufaklığı yok ettiler. Babam önden atılıp, açmıştır kapıyı, elektriği. Salonun ışığını açmadılar. Biliyorum ki babam ışığı açmaya kalkmıştır. Ama kadın daha önceden bunu fark edip babamın önüne geçmiş ve dudaklarından öperek ışığı açmasını engellemiştir. Diretip salonun elektrik düğmesine uzanmaya çalışan babamın sol elini biraz havada beklettikten sonra kadın sağ eliyle tutarak yavaşça aşağıya bastırmıştır. Bastırmasına karşı koysa da babamın isteksiz görünen yumuk elini pantolonunun önüne, bacaklarının yukarıda birleştiği yere doğru itmeye çalışıyordur. Orada elini açmasını sağlayıp cinsel organlarını avuçlamasına teşvik ediyordur... Yaptıkları hareketlerin gölgelerinden bir kavga havası da hissediliyor. Ama besbelli onlar sevişmeye başlıyorlar...

Yansıyan gölgeleri sokağın karşısındaki apartmana kadar uzanıyor. İyi ki tam karşımızdaki evlerin bazılarının ışıkları kapalı ve evde yoklar. Akşam yağmur çiselemeye henüz başlamıştı ki karşıda oturan karı koca süslenip gezmeye çıktılar. Holden salona yayılan ışığın balkona yansımasına yol açan gölgeleriyle seslerini duyuyorum. Onlar arkamdalar ve hâlâ beni fark etmediler. Kadın birlikte salona girdikleri ilk anda, iki koluyla sarmaşık gibi babamın yanında sarkan sol koluna dolanmaya başladı. İkisi de ayakta zor duruyorlar, düşmemek için kadının elleri babamın ceketine sanki onu "çekiştiriyor" gibi tutunuyor. Ayakta kalmak için babama tutunuyor. Babamın uzun kolu bir ağacın gövdesi gibi sağlam, sıkı tutunuyor evine, toprağına.

Artık iyiden iyiye gece oluyor. Akşamdan beri başlayıp, çiseleyen yağmur hızlanacak gibi. Daha gece olmamıştır da belki dışarıdaki yağmur bulutları havanın kararmasına yol açmıştır. Ama hava ılık ve yaz akşamının yağmuru havayı tam istediğim kadar soğutmuş. İçeriyi, ayaklarımın önünü, salonu kaplayan cilalı parke döşemeleri ıslatmaya başladı. Parke döşemelere dökülen ışık tohumları filizlenip, yıldız ve salon da gökyüzü olsa keşke... Çiseleyen yağmur, salınan cılız ayaklarımda zor tutunan çoraplarımı ıslıyor olmalı. Çoraplarımın öğle vakti güneşin altında görünen rengi koyu kahverengiydi. Ama şimdi kararmış görünüyor, ıslanmaktan olabilir. Üşüyor da olabilirim. Üzerine oturduğum sandalyemin karşı apartmanın cephesindeki gölgesinde bedenim seçilemiyor. Sandalyede olmasaydım bedenimin titremesini görüp anlayabilirdim üşüdüğümü... Ama saçlarımı hiç göremiyorum. Yağmur keşke yağlı saçlarımı da ıslasa, çok istiyorum. Düşünmekten içi kaynayıp ısınan başımın hararetini, yanan içimi, kederimi alsın. Islanan saçlarımın arasından suları yüzüme bir nehir gibi aksın. Yüzümde durup dinlenen damlalarından birinin parıltısı gözüme çaksa da göremesem yalnızlığımı... Dünyaya dokunan tek yerimi, gözlerimi kör etsin ışık... Kimse benim kadar uzakta ve yalnız değil. Evrenin karanlığı bile...

Babam yine alkol almış gözüküyor. Yoksa eve geç kalmazdı. Kadın babamdan daha fazla sarhoş olmuştur. Her zaman öyleydi zaten. Çünkü o babama öfkeli, babamla başı dertli... Gölgelerdeki görüntüsünde babamın yıkılmamak, sırf ayakta kalabilmek için edindiği hareketsizliği daha belirgin gözüküyor. Şehirlerin ortasına dikilen bronzdan yapılmış diktatör heykellerine benziyor. Karanlıkta dev gibi görünüyor... Babamın bu hallerini bilirim. İstese de istemese de yapmaması gerektiğini düşündüğü için kendini kasıyordur. Bu durumlarda rakı dışında başka bir içki aklına gelmez... Alıştığı, bildiği tek eğlencesi, efkârlandıran, öfkelendiren, ağlatan, hoyratlaştıran ama özellikle sessizleştirip, suskunlaştıran rakısını içmiş yine. Evimize annem ve arkadaşlarından sonra gelen tek kadın misafiri de yanında. Şimdi babamın derinleşen suskun-

luğu kadını daha da öfkelendirecek. Onun daha çok konuşmasına neden olacak. Çok geçmeden belki de kadın, bağırıp çağırmaya başlayacak. Elini kolunu sağa sola savurmaya kalkışacak...

Belli ki salonun ışığı bir süre daha kapalı kalacak. Açık balkonun önünde sırtım onlara dönük vaziyetteyken salonun ışığının yanmıyor olması benim de işime gelir. Yeter ki eve girişteki küçük holün ışığı sönmesin, yani ufaklık yeniden canlandırılmasın. Ufaklığa babam dışında başkası can katamaz, girişin ışığını kapatamaz... Evin genelinde tam kadının istediği miktarda bir aydınlık oluştu diye düşünüyorum. Işığın bu tonunu kim sevmez ki... Onun hırsını, babama olan tutkusunu benim boşluğa tutunmama benzetiyorum. Küçücük bedeniyle koluna dolanırken, babamı oraya buraya elleriyle çekiştirmeye çalışırken ki öfkeyi, isteği anlıyorum. Ceketinin uçlarına tutunuşundaki arzuyu, mecburiyeti görebiliyorum. Bunları düşmemek için yapıyor zavallıcık... Kadın babamın hayatındaki varoluşuyla, onda boşluk duygusu yaratıyordu. Kadınla tutkumuz aynı ama "tutunmada" kendimi daha becerikli buluyorum. Çünkü içinde bulunduğum boşluk mukayese kabul etmez. İçinde tutunmayı deneyecek ne bir kol ne de bir ceket ucu var. Orada ucu hayata düğümlenmiş aşağı sarkan karanlığın koyu ipi var sadece. Gözlerimden çıkıp ona kavuşan, içim... Boşluğa tutunan el, benim...

Kadını hep seveceğimi söylemem ama onu beğendiğimi kesinlikle söyleyebilirim... En azından sevdiği aydınlık miktarı, tutkusu onunla ortak yanlarımız. Ama o beni hiç bilmiyor, fark etmiyor, yüzüme bakmak dahi istemiyor. Onun hayatını mahvettiğimi, babamın onunla benim yüzümden evlenmediğini düşünüyor...

Girişteki ışık söndürülürse işte o zaman arkamda yaşananları anlamam mümkün olmaz. Çünkü arkalarındaki ışığın bana gönderdiği gölgelere bakıp, görmek sayesinde olanları duyabiliyorum, anlayabiliyorum. Girişin ışığı sayesinde oluşan gölgelerin görüntüleri, olanlara belge niteliği kazandırıyor. Onları okumak bana düşüyor ki o iş kolay. Kolay ama bugünkü gölge okuma işini

seviyorum. Babamın beni fark etmesine kadar geçecek zamanı dolduruyor... Yaptığım iş ile havada uçuşan kelimeler gibi boşluğu doldurmaya çalışıyorum sanki. Ama ne kadar da doldurmaya kalksam, konuşarak boşluğun kendisi olamam biliyorum... Girişin ışığını hiç açmamış olsalardı, o zaman eve girdiklerinden de haberdar olmazdım. Dolayısıyla babamın gelmesini merak ederek beklemeye devam ederdim. Bu bekleyişte daha çok acı çekerdim. Ama artık girişteki ışığın sayesinde onların farkına vardım, evde olduklarını biliyorum bir kere. Şu saatten sonra oranın sönmesi, yani ufaklığın canlanması arkamda yaşananları, olacakları yarıda bırakır, beni meraklandırır, öfkelendirir, üzer...

Düşünüyorum da kapı açıldığında girişin ışığı da salonun ışığı gibi açılmamış olabilirdi. Kadın salonun ışığını yakmaması için yaptığı müdahalesini bu aşamada da gerçekleştirebilirdi. Bu sefer de sokaktan gelen ışıkla benim sırtı dönük, tekerlekli sandalyede oturur halimin gölgesi evin içine doğru yayılırdı. Çünkü akşamdan sonra az da olsa sokağın aydınlığı var. Hatta gökteki tek tük yanan yıldızın ve ayın ışığı dışarıyı, balkon girişini aydınlatıyor hâlâ. Bu yüzden ufaklığın sahasına kadar varan ince uzun ve belki biraz silik olan bir gölgem oluşmuş olurdu. Belki de böyle olması çok daha iyi olabilirdi. Çünkü babam eve girer girmez alışkanlıklarını hayata geçirip, elini otomatik bir davranışla girişi aydınlatan elektrik düğmesine uzatamamış olacaktı. Dış kapıyı açar açmaz da akşamdan beri durduğum yerden ta girişteki sahanlığın duvarlarına kadar uzamış gölgemle karşılaşacaktı. Gölgeme bakıp beni fark edecekti. Sonra kadınla sevişmek yerine unuttuğu oğlunu balkonun önünden alıp, yatağına uzatacaktı...

Dışarısı, sokak ve hatta bana göre içimdeki boşluğun kendisi bile evlerin içinden her zaman daha aydınlıktır. Evimizin içi, içimdeki boşluğun temelini atmış olabilir. Sahip çıkmak zor olsa da, bu sözleri bana söyleten öfkemden kurtulmaya çalışıyorum. Bütün derdim, mücadelem bu yüzden... Hatta akşamdan geceye kadar geçen zamanda, dışarıdaki ışık miktarının daha fazla olduğu anlar da oldu. Daha da olurdu. Gökyüzünde aceleyle birbirini

takip eden şu yersiz yağmur bulutları olmasa... Gökteki ay bu yüzden hızlı hızlı bir kaybolup bir ortaya çıkıyor... Ama yine de bugün yağmurun yağmış olmasına seviniyorum. İlk defa oluyor ve yağmurun yağışı bana değiyor. Eritircesine ıslamasına, soğuğuna katlanabilirim, onun da içinin gümüşü var diye...

Babamın heykel gibi ayakta dikilmiş olması, salona girişi sağlayan geçişte daha önceleri bir kapı olduğunu düşündürüyor. Babamın oradan geçerken bir kapı varmış gibi davrandığını hiç görmedim. Ama şimdi dikkatimi çekince, hol girişinden salona geçişte kapı yerleştirilecek kadar boşluk bırakılmış olduğunu hatırladım. Bu boşluğu oluşturan duvarların üzerine de, tıpkı balkon kapılarının oturduğu gibi beyaz boyalı, tahta kasa giydirilmiş. Her iki taraftaki kasanın üzerlerine zamanında kapı oturtulan sökülmüş erkek menteşelerin yerlerine ait düzgün derinlikleri hâlâ duruyor. Ama orada kapının olmamış olması daha iyi. Şimdi orada olmuş olsalardı, kapılara ait gölgeler, karşıdaki apartmanın duvarı üzerine yansıyan babamlarınkiyle karışmış olacaktı. İç içe, üst üste gelecekti gölgeler. Salonla holü ayıran varlıkları gölgelerin anlaşılmasını engellerdi... Ağız okumayı kendim öğrendim. Zor değil, akan zamanı önemsemiyorsan, tutunabildiğin bir şey varsa çabuk öğrenebiliyorsun. Çünkü insanlar hep aynı şeylerden bahsediyor ne yazık ki... Bu yüzden aynı sözcükleri kullanıyorlar. Tabii bir de gün geçtikçe çok az konuşuyorlar. Zannediyorlar ki tekrar edilen kelimeler yoracak onları. Bilmiyorlar ki insan sesi sadece müziktir, anlattığı hikâye bana göre. Ben ne diyorum. Müzikten anlıyormuş, duyabiliyormuş gibi laflar ediyorum şimdi...

Ama onlar da salona girişi sağlayan geçişte daha önceden kalan bir kapı varmış gibi, bir türlü ilerleyip geçemediler salona. İçeriye ilerlemede ikisi de zorlanıyor gözükse de babamın olmayan kapının görevini üstlenmedeki ilk ısrarı kabul edilebilir. Kadınla sevişmek istemediğini ilk anda belli etmişti çünkü. Belki kısa bir süre orada ayakta dikilip, tek başına içeriyi ve zaten haklı olarak salonu kolaçan etmek istiyor da olabilir. Ama yapması gereken kolaçan etme işi için ona verilmiş süre çok sınırlı oldu. Kadın

daha fazla dayanamadı. Sonunda iki tarafın geçici süre için kabul ettiği anlaşmayı kadın haklı olarak tek taraflı bozdu. Şimdi de babamın ayakta dikilişini, arada kalan kapı duvar gibi duruşunu yukarıdan aşağıya öperek, yumuşatmaya başlayacak gibi görünüyor. Suratı duvara yapıştırılıp, sırtından kurşuna dizilen masumlar gibi çekici, çelimsiz kadının kolları bir süre yukarıya kalkmış durumda kaldı. Başı ve kabarık kıvırcık saçlarıyla ayakta dikilmiş babamın karnına yüzünün sağ yanağıyla sürtünerek yavaş yavaş önüne diz çöküyor. Bu iniş yolculuğunun duracağı yer şimdiden belli oldu. Birazdan babama yapacaklarını sanki bir yerlerden ben de biliyorum. Babamın karşı çıkmalarına rağmen fermuarını açmaya çalıştığı esnada aniden suratına yediği tokatla sol tarafa doğru savruldu. Kadının başını, kıvırcık saçlarını, ince, zayıf, uzun yüzünü, kocaman eğri burnu, etli dudakları, büyük ağzı, uzun kirpiklerini, dışarı çıkık gözlerinin büyüklüğüne ait sevimli ayrıntılarını kafama kazımıştım önceden. Ne güzel bir kadın... Şimdi de ipek şal gibi saçları, ince uzun boynu duvardaki gölgesinde dalgalanıyor... Kafası savrulurken iyi ki duvardaki kalorifer radyatörüne çarpmadı... Çarpsa da umurunda olmazdı herhalde.

Kadının sol kolu ve eli yukarıdan aşağıya okşayarak inerken babamın göğüs kafesini daha terk etmemişti. Başını, dudaklarını babamın fermuarının olduğu yere götürdüğü anda suratına tokat yemişti. Sonrasında sağ elini de yanına getirerek önüne eğilmiş kafasında bulunan yüzüne doğru götürdü her ikisini. İnce, uzun parmaklarının bulunduğu her iki elini yüzüne götürecek ve kırdığı dizlerinin üzerine oturup ağlayacaktı ki aniden kararını değiştirdi. Aynı anda yerinden doğrulup, uzun sağ kolunu bir yılan gibi neredeyse üst üste iki kez saracak şekilde babamın sol bacağına doladı. Bir yandan da yediği tokattan önce kaldığı yerden ısrarla babamın fermuarını, pantolonunu açmaya devam ediyor. Sanki bacağını ısrarlı kavrayışı sonunda babamı tuttuğu gibi kaldıracak. Salonun içinde sol tarafta bulunan küçük bölümdeki divanın üzerine yıkacak. Öyle kararlı ki gövdesine sarılıp kökünden sökmeyi başardığı bir ağaç gibi babamı divana devirecek. Önümde hızla-

nan yağmura vuran kara sevişmenin gölgesinde dallarının tümü budanmış, kurumuş bir ağaçtan elektrik direği gibi babam. Sarsılmayacak, yerinden oynamayacak gibi görünüyor. Biliyorum cılız, esmer kadının gözlerinde daha eve girmeden önce yaşlar vardı. Şimdi babamla sevişirken, arzusuna ait gürültüye, ağlama sesleri de karışıyor, sevişmeye eşlik ediyordur. Kadın ağlayarak sevişmek istiyordur, kim bilir onun da ayrı bir hazzı vardır. Halihazırda ağladığını babam da biliyordur diye düşünüyorum.

Ama beklediğim olmayacak gibi görünüyor. Babamın karşı çıkması güçlü değilmiş, kadına duyduğu saklı arzusu derinde değilmiş. Heykel babamın eğilme, yumuşama kıpırdanmaları, kadının çekiciliği, arzusu karşısında ıslanmış güvercinin arzulu silkinmesine, titremesine kadar inceliyor. Babamın kendini tamamen bırakması birazdan kaçınılmaz hale gelecek. Çünkü kadın yumuşak, hızlı, becerikli bir şekilde bacak aralarını öpmeye başladı bile. Her iki elini okşamak için babamın kasıklarına, cinsel organına taşıdı. Ama babam da sanki duyduğu şükran duygusuyla kadına karşılık verecek gibi belini, dizlerini kırmaya başlıyor. Eğilip, koltukaltlarından tutarak dizlerinin üzerinde duran kadını bir şövalye gibi yerden kaldırıyor. Davranışı karşısında; kadın da sanki numara yaparak bayılmış bir kırlangıç gibi kendinden geçmişçesine, mutlulukla babamın kollarına düşüyor. Babam da onun küçücük bedenini incinmesin diye açık tuttuğu avuçlarının içine alıp, her iki kanadını ve sırtını dudaklarına sığdırıp, iliklerine kadar sevgiyle öpecekmiş gibi taşıyor...

Ama öyle olmuyor. Salonu terk edip, sokağın karşısındaki apartmanın cephesine vuran gölgenin kara sevişmesi düşündüklerimi yalanlıyor. Gölgedeki hayat daha gerçek cereyan ediyor. Demek ki şimdiye kadar gölgelerde görünen hareketlerin ulaşacağı davranışların tümünü kendi düşündüklerimle yer değiştiriyordum. Belki de cama bakıp dururken de şimdiye kadar hep taraflı olmuşum diye de düşünüyorum. Gölgeyi, camda görünen kendimi, ona yansıyan renkli ışık oyunlarını, sokağı, babamı, annemi, tekerlekli sandalyeyi yüceltmişim sadece. Belki de içimin

sokağına dalıp duran, orada bir şakıyıp bir kaybolan kırlangıç karasını, siyah yıldızları da...

Babam kısa boylu, arzulu kadını alıp kanepeye götürecek biçimde salonun içine, biraz da bana doğru bir iki adım ilerliyor. İçeriye ilerlerken onu kucağına alarak, aşağısı tamamen soyunuk olan kendi bedenine yaslıyor. Kadın; babamın kollarında havadayken, incelikli biçimde külotunun da içinde olduğu dıştaki ince tül çorabını çıkarmaya çabalıyor. Kucağında jimnastikçi gibi belini yana kırarak, uzun sağ kolunu önce havada uzatıyor. Bir tarafına kalçasının üzerinden elinin ince, uzun parmaklarını geçirerek tuttuğu tül çorabını sündürerek ayağının topuğuna kadar bir çırpıda sıyırıyor. Babamın kucağında ateşli boa yılanı gibi kıvranarak bir büzülüp bir açılıyor. Babam bir balet gibi güçlü kolları üzerinde zayıf bedenli kadını tartarak ona çok iyi eşlik edeceğini belli etmek istiyor. Sevişmenin gölgedeki hareketleri ne güzel... İnce tül çorabının rengi siyah olmalı. Son kısmıyla sağ ayağında asılı kalan ince tül çorabını çıkarmaya zamanı yok artık. Acele etmeye başladılar... Tül çorabı karşıdaki apartmanın cephesinden aşağıdaki kaldırıma kadar uzamış görünüyor. Apartmanın cephesine vuran gölgesinin içinde çorabın geçirgenliği belli oluyor. Oysa balkonu terk etmeden önce; salonun içinde, yerdeki parke döşemelerin üzerinden başlayan gölgede çorabın ince kısmı daha koyu görünüyor. Karşı apartmanın cephesinden aşağıdaki kaldırıma uzadıkça tül çorabın gölgesi koyulaşıyor. Babam kadını kucağından divanın üzerine taşırken, salonun girişinden içeriye birkaç adım atmış olması gölgenin uzamasına yol açmış olmalı. Çorabın karşı apartmanın ıslak cephesinden kaldırıma uzayan parlak, kaygan gölgesine kendimi bırakmak, yolculuğa çıkmak istiyorum. Kadını istediğimi, onun çorabını beğendiğimi anlasın istiyorum. Beni de fark etsin, istesin diye düşlüyorum. Evimize gelsin. Babamla benim kadınım olsun. Artık öyle olduğunu bilsin istiyorum...

6
Unutuldum

Şu birkaç dakikalık geçen süre, hayal edemeyeceğim ve ancak bu kadar çok isteyebileceğim güzellikteydi. İçimi kaynattı. Cansız bedenimin içindeki damarlara kan yürümesine sebep olmuştu. Sıkıntıyla geçen akşamın o dakikaları güzel bir gün kadar uzun geçti. Ne yazık ki geçen şu kısacık zamana bakınca, hayatımın bundan sonrasının da hep böyle geçmeyeceğini anlıyorum. Eski günlerimin boşa geçmiş bir ömür olduğunu da tabii... Zaman ilerliyor. Gece olmak üzere ve yağmur yağıyor. Çok şiddetli değil ama aralıksız yağmaya devam ediyor. Yağmurun birden başlaması gibi yine aniden kesilmesi de mümkün, biliyorum. Bu şehirde havalar böyle, ayrıca havanın sürprizler yapıyor oluşunu seviyo-

rum... Yağmurun ayaklarımın önüne düşen yerdeki damlaları sıklaşıyor. Salonun parke döşemelerinin üzerindeki suları giderek birikiyor. Damlaların bu sıklıkta kalmaları da güzel görünüyor. Yere dökülmüş inci gerdanlığın taneleri gibiler. Bir kavga sırasında tesadüfen yere dökülselerdi yine de toplamak istemezdim onları. İncileri döşemelerin üzerinden toplayıp kadının boynuna takmazdım hemen. Onun yerine elinden tutup yatağımızın kenarına oturmaya giderdim. Divanın üzerinde yan yana oturarak yerdeki incileri seyredelim, konuşmadan düşünelim derdim ona... Bana göre dokunmadan bakıp seyretmek daha güzel. İyi ki hareketsizim. Yoksa kalkıp silebilirdim damlacıkları... Oysa babam birbirine değmeyen bu damlaları görünce sevinecek. Eline aldığı kuru bez ile eğilip, neminden yararlandığı damlalar sayesinde cilalı parke döşemelerini temizleyip, parlatacak...

Ama yağmur beni duymadı. Yağmaya devam ederek damlalarını sıklaştırıyor... Damlalar birbirlerine değip büyümeye başlıyor. Yerde su birikiyor. Biriken su belki de tekerlekli sandalyemin arka tekerleklerini birkaç karış arkaya doğru geçmiş, salona doğru ilerlemiş de olmalı. Sandalyemle bulunduğum yerin, beyaz boyalı tahta kasaya doğru eğimi var. Yağmur damlalarının birikmesi sonucunda, salonun üzerinde küçük gölcüklerimiz olacak. Belki de büyüyecek birinin içinde, gölün ortasındaki bir ada haline gelecek sandalyem. Keşke gölün ortasındayken bedenimi, başımı sağa sola çevirerek, içinde olduğum suyun kıyılarını gözlerimle kolaçan edebilsem, bir adada yaşamanın duygusuna kapılabilsem. Kayığıyla yola çıkıp, kaybolmuş oğlunu ıssız bir adanın üzerinde bir kadınla yaşarken bulsa babam. Oradaki oğlunun şansını, talihli oluşunu babama gösterebilsem... Ama belki de şu sandalyem çoktan beridir bir ada. İçindeki karanlık boşluğu bir göl belki de... Tek bir sandalyenin üzerindeki yaşama biçimimle, bir ada gibi yalnız oluşumu unutuyor, gözden kaçırıyorumdur. O halde "sandalye adasının" kıyıları nelere yakın? İçinde olduğum bu ev bir göl, deniz mi? Yoksa bakıp, görmeyi becerebilirsem kim bilir belki de gerçek hayatın kendisi de kıyıları olmayan bir denizdir.

Babamın bugün beni "deniz olan hayatın" içinde unutmuş olduğu gibi balkonun önündeyim mesela... Bunun için hayat denizinde ölmek demek, orada unutulmak belki de...

Allahtan çok eskiden yapılmış olan bu tahta kasanın üzerinde, içeride daha da birikecek yağmur suyunu tahliye edebilir özellikte bir küçük delik zamanında bırakılmış. Deliğin yaradığı işi görünce, kasayı yapan marangoz ustasını babam arkasından tebrik edecektir. Ama tahta kasanın deliğinin ağzında randımanlı çalışmasını bozabilecek bazı şeyler olabilir. Bazı şeyler birikmiş gibi görünüyor zaten. Kasa oraya monte edildikten sonraki zamanlarda tekrarlanan onarım boyamaları esnasında, deliğin çalışabilir olarak kalması sağlanmamış. Kapıları onarırken gelişigüzel çalışan boyacı ustası beyaz boya ile deliği tıkamış olabilir. Bu yüzden sular içeride birikince haklı olarak babam da boyacının arkasından küfrü basacak. Ama bir yandan da işlemeyen deliği zevkle tornavidasıyla boşaltıp, çalışır hale getirecek... Deliğin girişindeki tıkanıklığın görüntüsü, sanki küçük bir örümceğin avlanmak için ördüğü ağına benziyor. Ama bu yüzden endişelenmeye gerek yok. Nasıl olsa içeride daha da birikecek su birikintisinin basıncı örümcek ağından oluşmuş bendi kendiliğinden yıkıp, yırtabilir diye düşünüyorum. Bu yıkım olmasa, gerçekleşmese bile, kendiliğinden yağmur durabilir ve delikten yavaş da olsa tahliye olan birikmiş su sonunda salondan boşalır...

Ama gene de salon döşemelerinin üzerinde zamanla oluşmuş düzensiz birtakım çukurluklarda su birikintisi kalmaya devam edecek. Çünkü salonun balkona uzanan son kısımlarını kaplayan döşemelerin üzerinde biriken suyun bazı bölgelerinin, şimdiden daha derin olduğu belli oluyor. Tabii ne yaparsak yapalım, geçecek uzun zamanın sonunda su yüzünden parke döşemelerin bir kısmı şişecek. Belki de ayağa takılacak, yerinden çıkacak, sökülür hale gelecek. Döşemelerin başına gelecekleri babam görüp, çok üzülecek. Sonra da bu yüzden kendine, belki bana, belki de sadece eve gelen kadına kızacak diye düşünüyorum. Babamın döşemelere olacaklar karşısında nasıl davranacağını bilmiyorum,

tahmin de edemiyorum. Çünkü ikimizin şimdiye kadar kurmuş olduğu düzen neredeyse hiç bu kadar bozulmamıştı. Sakin evimizde bu kadar çok değişikliğin üst üste yaşandığı iki günümüz hiç olmadı...

Divanın üzerine geçtikten sonra artık babamla kadının arasında yaşananların karşı apartmanın cephesine yansıyan gölgeleri de yok oldu. Balkonda yalnızım yine. Ama galiba bu sefer iyiden iyiye unutulmuş da oldum. İşte şimdi tek başıma başımın çaresine bakma zamanım gelmiş olmalı. Eğer başarırsam babama geceyi burada yalnız geçirebileceğimi ispatlamış olacağım... Benim gibi hayatı olan bir yatalağın "unutuldum" diye cümle kurması ilginç olmalı diye düşünüyorum. Her gün babası tarafından camın arkasına bırakılan biriyim. Üstelik hiçbir zaman kımıldamadan hep yerimde oldum. Şimdiye kadar babamı her gün akşama kadar beklerken unutulmuşum gibi hissetmiyordum. Babam da nerede olduğumu bal gibi biliyor. İstese divanın üzerine uzanmak yerine yanıma gelirdi. Belki de yağmura karşı dayanıklı olup olmadığımı bilmek istiyordur... Biraz gecikti diye şimdi kendimi niye unutulmuş sayayım ki... Gerçi unutulmamın daha sonra iyi bir sonucu olabilir diye düşünmek daha iyi olabilir... Bugün unutulma karşısında kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmem, ileride kendi geleceğim için gerekli bir durum olmuş olabilir...

Girişteki lambanın ışığı artık evin içindeki hareketsizlikte bir işe yaramıyor. Şu an evin içinde babamla kadının arzularını anlatan inlemeleri, konuşmaları var belki. Ama girişteki ışık evin içini, onun sessizliğinin bir tablosu gibi karşı duvara yansıtıyor. Şimdi ise ışık duvara yansıyan sessizliğe eşlik ediyor sadece. Işık sanki yeteneğini kaybetti. Bu durumu bana üzücü geliyor... Ama öyle değil. Işık bu, asla gücü kaybolmaz. Unutmuşum onun ne kadar becerikli olabileceğini. Çünkü nereye çevirirsen gözlerini ışığın ucunu orayı gösteriyor. Görmek istediğini aramak için kullanıyorsun onu. Oysa ışığın aynı anda aydınlattığı hayatlar var. Ben gözlerimi başka öyküye çevirirsem önceki önemsizleşecek...

Girişteki ışık şimdi de su birikintisinin dibini aydınlatıyor.

Orada salon döşemelerine yapışmış olan küçücük hava kabarcıklarının gölgelerinin oluşmasına neden oluyor. Çünkü gözlerim oraya, kabarcıklara bakıyor artık. Işık şimdi de babamla kadının arasındaki yaşananların duvara aktarılması değil, sadece bu küçük, hareketsiz kabarcıkların gölgelerinin oluşması işine yarıyor... Yansıyan gölgeleri de küçük ama beyaz kabarcıkların kendilerinden yüz kat daha büyük olmalılar onlar. Öyle de gözüküyorlar. Kabarcıklar kara gölgeleri sayesinde beyaz, opal, pırlanta gibi görünerek daha belirgin hale geliyorlar. Bakıyorum da kabarcıkların su birikintisi içinde ne çok siyah gölgeleri oluşmuş. Üstelik gölgeler birbirinin üzerine kadar uzuyor, birbirine değiyor gibi. Pırlantalar ise birbirinden ayrı halleriyle asil bir edaya sahipler. Ve parıldayarak içinde oldukları suyu birer ampul gibi aydınlatmaya çalışıyorlar. Üstelik de hiçbir ışık tam aydınlatamayacak suyun dibini... Oldukları yere çakılmışlar gibi hareketsizler bir de. Belki kabarcıkların birkaçı kendini suyun üzerine gönderip orada patlıyor. Tutunamayıp bir bir suyun üzerine olacak hepsinin yolculukları. Suyun üzerine çıkıp boğulacaklar yüzeyde. Havanın koca dünyasında boğulup yok olacaklar, orayı dolduracaklar. Keşke suyun dibindeki gibi görünse bütün atmosfer... Ama gölgeler sokaktan geçen arabanın farının ışığıyla salonda taşıdıkları koyulukları çabuk kaybediyorlar. Pırlantalardan daha çabuk kaybediyorlar renklerini...

Suyun dibine bakarken neden önce gölgelerin siyahiliğini göremedim. Neden ilk önce herkes gibi suyun dibinde parıldayan beyaz pırlantaları gördüm ki... Yaptığım bu tercih önceliğinin sebebi farkında olmadan bir şeylerden korkuyor olduğumun işareti olabilir. Her korkak gibi parıltının ışığına sarılmazdım herhalde. Çünkü her zaman parlaklıktan, beyazdan daha çok, kara'lığı seçen biriyim. Karanın en fazla dışının gümüşiliğine katlanırım. Onu da; beni içinin karalığına taşıyacağını düşündüğüm içindi... Normalde ben eskisi gibi sakin olmuş olsam, suyun içindeki gölgelerin karaltılarını, kabarcıklarından daha önce fark ederdim diye düşünüyorum.

Dibindeki pırlantaların gölgelerini fark etmek onların esas olarak su birikintisini gizlemek için orada oluşmuş olacağı fikrini aklıma getiriyor. Çünkü tekerlekli sandalyemin çevresini saran küçük gölcüklerin dibindeki pırlantaları görmek için neredeyse suyun içinde olmak gerekir. Oraya serpilmiş gölcüklerden önceden haberdar olmak daha iyidir elbette... Ama yeter ki içlerinde gölge, üzerlerine gökyüzü gibi yerleşen yıldız gibi kabarcıkları olsun. Bu suya dalan gözler bende var. Babamda yok o gözler. Ona haber verip suyun dibindekileri birlikte seyredelim diye salonun içinde bağıracağım da var. Divanın üzerinden kalkıp yanıma gelip suyu seyretsin artık... Yakınında olup, birine değil de gölgelerin tümüne birden bakıldığında da gölcük görülemiyor. Gölgelerin birbirlerine elips biçiminde değiyor oluşlarını dışarıda bırakacak şekilde bakıldığında çokluğu su birikintisini yok ediyor. Yerdeki gölcükler kayboluyor, fark edilemiyor. Küçük gölcüklerin olduğu yer dışarıdaki bir şeyin parkelerin üzerine düşen gölgesi gibi algılanıyor. Tül perdeye işlenmiş desenlerin parkelere düşen gölgesine benziyor...

Bu bakışla edinilen yeni bir boyut gerçekliğin fiziki üç boyutunu içine mi alıyor? "Tek"e, "bir"e indirip yok mu ediyor mekânın gerçekliğini. Ama dikkat etmezse insan kendini bu bakışla öldürebilir... Gölgeleri yüzünden biriken suya ait derinlik, genişlik, uzunluk kayboluyor. Böylece su birikintisinin gerçekliği, gerçekliğinin etkileri yok sayılarak davranılabilir. Artık su yerine gölgeden ve altındaki zeminden bahseder olunur. Suya değil gölgesinin altındaki zemine basıldığı sanılabilir... Sadece bu bakıştan haberdar gözler, biriken suyu kaldırıp salonun üzerindeki herhangi bir yere onu gölgesiz koyabilir. Artık suyu alınmış gölge gerçeklerinin etkilerine hazırlıklı bir akla sahip olarak güven içinde yaşayabilir... Ama gene de nedense şu soru aklıma geliyor: İnsanın ölümüne hangisi sebep olabilir? Biriken suya mı, onun gölgesine bakmak mı?

Ayrıca genişlemiş gözbebekleriyle –ya da tümüne bakar gibi– bakılsa pırlantaların her birinin parlaklığı birbiriyle bütünleşerek,

büyük bir tek pırlanta gibi görülür. Aslında tümünün yansıttığı o büyük ışık, ayrıca insanı bir çeşit düş ortamına götürerek de su birikintisini de gölgesini de görmemizi engelliyor, gizliyor olabilir. Ben, artık zamanı geldi desem ve bu bakışı kendime kazandırsam, dünyaya bundan sonra hep böyle baksam mı diye de düşünüyorum...

Hava kabarcıklarının oluşmuş olması, su birikintisinin döşemenin üzerinde birikme zamanının uzunluğunu gösteriyor. Bir de; suyun içinde döşemelere yapışık hava kabarcıkları kayganlığı artırıyor olmalı. Onlar beyaz pırlanta gibi parlıyorlar ama içleri basınçlı birer boşluk. İçlerine düşülemez hatta. Tersine onlar ortadan kalkmadıkça –suyun dibindeki yerlerinde birer birer sabırla patlatılmadıkça yani– içlerinde taşıdıkları havanın basıncından zemine, döşemelere, yere sağlam basabilmek de mümkün olmaz. Aynı zamanda kabarcıklar çok iyi bir çocuk oyunu malzemesi olabilir. Bu yüzden kayıp düşerek yaralanabilir insan. Ama biriken suyu, gölge sanmaktan daha iyidir herhalde...

Karşı apartman kadar büyük bir mermer bloku düzgünce yerleştirilse kabarcıklar onu üzerinde taşıyabilir görünüyor. Düşünüyorum da pırlantalar kayaya göre daha hafif olan tekerlekli sandalyemi kolayca taşıyabilir. Böylece, yıldızların üzerinden zahmetsiz kayarak, yatalak olmamışım gibi dünyayı dolaşabilirim. Üzerlerinden aşağıya kayarken, bağırarak, "baba, beni balkonun önünde unuttun" diye sesini duyurabilen birisi gibi göründüğüm hayatlara, yerlere, sürprizlere gidebilirim. Kıvırcık saçlı küçük kadının yanına, koynundaki sıcaklığının olduğu yere belki... Ama babam da oradadır. Sevgilisi olan kadının yanında, divanın üzerinde uzanıyordur şimdi. Seyredilmesi birkaç dakika süren kara sevişmenin gölgesini seyretmiş olmam yüzünden babama, "kadınla her duyguyu ben de yaşadım" diyebilirim diye düşünüyorum artık. Babama bu sözleri söyleyebilmeyi istiyorum. Annemle yaşamamın yasak, imkânsız olduğu ilişkiyi tattım onunla. Çelimsiz, tutkulu güzel bundan sonra –artık en azından annem gibi– babamla bana, ikimize ait diyebilirim kendime... Kadını babamdan daha cesur sevebilirim...

Tekerlekli sandalyemin kolu üzerine babam tarafından önceden yerleştirilmiş hareketsiz elimin sırtına kadar yağmur damlaları ulaşmış durumda... Her öğlen, akşam, hatta gece uyurken bile yaralar oluşmasın diye vücudumun pozisyonunu değiştirir. Bedenimi on yıldır hiç oynatamıyorum. Çocukken sanki çok az da olsa hareket ettirebiliyordum diye hatırlıyorum... Ellerimin üzerine yeni damlaların eklenmesi o kadar da sık gerçekleşmiyor. Ellerimin üzerindeki damlalara ve sıklığına bakılacak olursa yağmurun yavaşça yağdığı söylenebilir. Ama havanın karanlığı öyle değil. Sokaktan görünen neredeyse tüm evlerin, hatta karşı apartmanın tüm ışıklarının söndürülmüş olması zamanın bir hayli geçmiş olduğunu düşündürüyor. Birçok apartmanın girişindeki ışıklar daha sabaha kadar yanacak. Sokağı, kaldırımların üzerini aydınlatacak biliyorum. Zamanın bu kadar çok geçmiş olması, yağmurun hızlandığı anları fark etmemiş olabileceğimi aklıma getiriyor. Belki de o hızlı yağış anlarında elimin üzeri bir film tabakası şeklinde su ile kaplıydı. Aslında küçücük, ince, cansız ellerim üzerinde parmaklarımın ucuna kadar uzanan kemikler, damarlar var. Bunlar babamdaki gibi dışarıdan görünmese de yine de ellerimin üzerinde küçücük çukurluklar oluşturuyordur. Etsiz ellerimde damla gibi görünenler belki de üzerindeki küçücük çukurlukların yağmur suyu ile dolması sonucunda oluşmuştur. Ellerimin üzeri girintili çıkıntılı bir deriyle kaplı demek ki... Bu kadar ayrıntıcılık saçmalık, biliyorum. Ama zaman geçirmenin bana kalan başka yolu yok ki... Ömrüm başka türlü dolmuyor ki... Yağmurun hızla yağdığı sıralarda bedenim daha soğumadığı için de elimin üzerini kaplayan suyun bir kısmı buharlaştı. Elimin üzerinde yağmurdan geriye sadece damlaları kaldı. Üzerinde sonradan oluşan küçük mor kılcal damarlanmalar, ellerimin hem soğuduğunu, üşüdüğünü hem de beyazlığını belirginleştiriyor. Bu gerçek, eminim üşüdüğünden...

Babamların divanın üzerinde uzanmaya gitmelerinden sonra çok zaman geçmedi. Buna rağmen keyifleri yerinde olmalı. Alkol aldıkları için daha da rahat ediyorlardır... Tekerlekli sandalyem sol duvarın yanında biriken perdelere daha yakın park etmiş vazi-

yette. Tekerlekli sandalyemin yerini öğlen güneşi ve gölgedeki kara sevişme ortalıktan çekildikten sonra ancak fark edebiliyorum. Salondan arkama vuran girişteki küçük holün ışığı, sandalyemin gölgesini, perdeye neredeyse bitişikliği yüzünden karşı apartmanın cephesine ek bir kalınlık gibi iletiyor. Apartmanın yüzeyindeki sandalyem bu yüzden fark edilemiyor. Şu an canım sıkılmamış olsa perdelere birleşik kalın gölgenin içine karışmış olan tekerlekli sandalyeme ait ayrıntıları bulmaya çalışabilirim...

Ama artık başka ne yapayım da bu sıkıntılı bekleyiş zamanı kolay geçsin bilemiyorum. Akşamdan başlayıp bu sözü tekrarlayarak, kendi kendime söylene söylene uğraşıp duruyorum. Ama olmuyor. Bu sıkıntılı bekleyişim, balkonun önünde unutulma zamanım nedense artık geçmek, bitmek bilmiyor. Aklımı her zamanki gibi ayrıntıları inceleyen düşüncelerle meşgul edebilmeyi başarabildim. Aklım meşgul edilmeyi istememiş olsaydı hayatta kalmak için şimdiye kadar bu denli başarılı olamazdım. Ama eğer içim bir cam kalınlığını onun içine dalacağı kadar derin bulmasa, ikna edemezdi aklımı. Cam kalınlığında içine dalınacak bir hayat arayan içimin bir sevinci, yaşama isteği var demek ki. Hem de beni kolay kolay terk etmiyormuş üstelik. Sanki içim aklımın mecbur olduğu bedeni gibi...

Sıkıntımdan, düşünmekten, beklemekten, balkonun önünden, camın arkasından, bu evden, ancak kapısız balkondan aşağı düşerek kurtulabilirim. Bu kendiliğinden aklıma gelen düşünceleri kovmak birazdan zorlaşabilir diye düşünüyorum. Böyle düşündüğüm için kendimden de kapıların açık kalmış olmasından da korkuyorum... Aslında kapılar da, demir korkuluk da şimdi yok orada. Altımdaki sandalyenin sağ tekerleği demir çıkıntıdan kurtulup, kendiliğinden öne doğru hareket edebilir...

Ben aslında şu an evimizdeki kadını düşünüyorum. Gölgesi de yok, ondan haber alamıyorum. Babamın yanında bulunan kocaman gözlü, kısa boylu kadını kafamdan atamıyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Gökyüzü gibi kendisi, gözlerinden sessizce süzülen yaşlarla beni ıslıyor. Kafamın içindeki düşüncelere yuka-

rıdan, onların arkasından bakıyor gibi. Sıkıntım onu merak etmem yüzünden olabilir. Babamın beni unutması değil... Şimdi birlikte uyuyor olabilirler. Babamın aldığı alkolün etkisine kadının sıcaklığı, sevişmenin verdiği bayıltıcı tatlı yorgunluk eklenmiştir. Ev düzenindeki değişikliklerle iki gündür süren gerginlik babamın uykusunu daha da derinleştirmiş olmalı... Şu çelimsiz delikanlı da bu akşamki turunu atmadı hâlâ. Sokaktaki gezisine çıkmadı. Bugünkü gezisine gece çıkacaktır belki. Bugün gece yarısına sarkan turunu atacak olması delikanlı için de bir ilk olmalı. Delikanlı belki de şimdiye kadar ara sıra böyle, geç dolaşmaya çıkıyordu. Ben bu saatlerde mutlaka uykuda oluyordum. Turunu ertelediği akşamlar da benim gözümden kaçmıştır, kim bilir o sırada gene ne ayrıntılarla meşguldüm. Delikanlının da bu duruma bir açıklaması vardır. Belki de her zamanki gibi akşam vakti sokak turu için evden çıkacağı sırada, annesi babasıyla tartışmış ve evi terk etmiştir. Babasının çaresizliğini artırmamak, ağlamalarının yanında olmak için evden çıkmamıştır. Ama gece yarısı olunca hem günlük turunu yapacak hem de annesini arayacaktır. Düşündüklerim doğruysa karşılaşırız birazdan...

Gece yarısı ertelenmiş turlaması için sokağa çıkarsa, üzerine bordo ya da açık mavi dar kadife pantolonlarından hangisini giyecek görmüş olacağım. Yağmur olduğuna göre ayağına da asker postalına benzer ayakkabısını geçireceğini tahmin ediyorum. Ama belki de üzerine, ayağına ne giydiğini bu gece öğrenemeyeceğim. Çünkü babam unuttuğunu hatırlayıp, birazdan beni götürecek buradan... Ama delikanlı eğer sokağa çıkarsa, kaldırımda yürürken kafasını kaldırıp bana bakacak mı? Beşinci katta camın arkasında olup, olmadığımı eskisi gibi kontrol edecek mi? Girişteki küçük holün sağladığı loş ışığı arkama alıp, kapıları açık, korkuluğu sökülmüş balkonun önünde görünce şaşıracak mı? Sokak lambaları ve dışarıda ışığı yanan evlerin aydınlanması ile serpilmiş yıldızlar gibi parlayan ve bazı yerlerindeki nikelajı dökülmüş, eskimiş tekerlekli sandalyemin üzerinde olduğumu görünce ne düşünecek? Beni o halde görüp, meğerse camın arkasında şimdiye kadar teker-

lekli sandalye üzerinde oturduğumu fark edince, her zaman yaptığı o kısa bakışını yine benden kaçırmayıp, daha uzun süre yukarıya, bana bakacak mı? Olanları, beşinci katta gördüklerini, bana ulaşmak ve haber vermek için, merdivenleri hızlıca çıkıp, koşup doğrudan kapıyı yumruklayarak, babamı uyandırıp, onu kadının yanından kaldıracak mı? Delikanlı, bana bu yardımı yapacak mı? Üzerine giydiği naylon yağmurluğunun içindeki, keşke ben olsaydım. Koşarak yukarı çıkardım. Apartmanın eve girişini kapatan ahşap kapısını kırar, içeri girerdim. Islak, çamurlu ayakkabılarımla salonu, holü kirletirdim. Evin bütün ışıklarını yakar odalarını dolaşırdım. Salonun içine ilerler, zamanında annemin uzandığı divana uzanmış duran babamla, kadının başında önce sessizce dikilir, onlara bakardım... Bütün ışıklarını yakardım hayatın, gizlisi, saklısı kalmasın diye. Karanlık yerine ben de güneşi severdim o zaman... Ama bu delikanlıdan, çelimsiz yalnızdan bunları yapmasını beklemiyorum. Yapamayacak biliyorum. Ne yapacaksa da kendi bilir, bana ne onun gençliğinden... Belki de seyrederek kara sevişmenin heyecanına daldığım o kısa, güzel zaman içinde sokağın yokuşunu tamamlamıştır da bitirmediği geri dönüşü, aşağı inişi birazdan yapabilir, delikanlı... Bana bakınca ne yapacak göreceğim o zaman...

Derim hissetmeyi bilseydi, yağmur ve gece yarısı serinliğiyle kendiliğinden uykuya dalabilirdim. Ama artık nasıl olursa olsun uyumak istiyorum. Uyanıp, sabahı, babamın beni yatağıma taşımış olduğunu bilmek istiyorum... Diğer taraftan beni gölgedeki kara sevişmeye katan, onun duygularını yaşatan bu geceye kızamam. Kıvırcık saçlı kadınla bu duyguları yaşamış olmaktan çok memnunum. Bu gece birini sevmiş olmayı becerebilmiş olmakla onurluyum. Ama yine de onlarla beraber ben de aynı zamanda kendi yatağıma uzatılabilirdim. Kara sevişmeden daha sonrasını, sıkıcı geçen bu bekleme zamanlarını yaşamamış olurdum o zaman... Belki yine eskisi gibi birazdan baka baka yorulup, kendiliğimden uyuyabilirim. Unutulmam yüzünden bir türlü uyuyamamış olsam da bana, bir şey olmaz. Bir yatalağa hiçbir şey olmaz, bugünü de atlatırım diye düşünüyorum...

7
Gölge Gibi

Bunları düşünürken sandalyemin yanında birdenbire beliren ve uzantısı karşı apartmanın cephesine hızla yaklaşarak büyüyen gölge, babamınki olmalı. Oysa tam da bu sırada gözkapaklarım yorgunluktan kapanır hale gelmişti. Sandalyemin ön tekerlekleri ve ayaklarımın önünden aniden geçen gölgeyi arkamdan sessizce saldıran yılana benzettim. Gölge beni öyle korkuttu ki irkilip balkondan aşağı uçacağım sandım. Henüz dalmaya başladığım uykumdan da tamamen uyanmıştım tabii ki... Uyanır uyanmaz birlikte uzandıkları divanın üzerinden ok gibi fırlamış olmalı ki babamın başı bir boğa gibi önünde görünüyor. Hızını artırmak için iki büklüm olmuş. Kolları ve elleri örümcek gibi iki

yanında öne eğilmiş vaziyette bana doğru koşuyor... Karşı duvara yansıyan gölgenin gösterisi yeni öyküsünü başlatacak. Sıkıntıma ara verdirip, sona erdirecek belli ki... Babamın yüzündeki dehşet, suçluluk ve korku karışımı ifade duvardaki gölgesinde belli olmuyor. Ama kafamda canlandırdığım o ifadeyi bana doğru koşan babamın duvardaki gölgesinin boş görünen yüz bölgesine yerleştiriyorum. Bu marifetim zamanla çok gelişti. Seyretmeye devam etmemi sağlamak için gölgeyi çekicileştiriyorum. Gördüklerimi sahicileştiriyorum böylece...

Kadın uzandıkları divanın üzerinden babamın böyle aniden uyanarak kalkacağını ve telaşlı bir hali olacağını önceden tahmin ediyor, biliyor. Ondan böyle davranışlar bekliyor olduğu için istifini bozmadan uykusuna devam ediyor olmalı... Ya da sevişmenin uykusundan babamdan önce uyanmıştır zaten. Ama kadın hakkında yanlış düşünüyorum galiba. Kısa boylu hüzünlü kadın eminim hiç uyumamıştır. Çünkü birazdan babamın uyanıp onu kendi evine yolcu edeceğini biliyordur. Bunun için divanın üzerinde sürekli düşünüp durmuştur. Kadın, sırtı dönük, kapıdan dışarı tam çıkarken babama dönüp;

"Bugün benimle değil, gölgemle seviştin, biliyor musun?" diye yüzüne ilk önce bunları söylemeyi düşünüyordur. Babamın cevap vermesini beklemeden;

"Şimdiye kadar bana bir gölgeymişim gibi davrandın" diyecek. Sonra devam ederek ayrılmadan önce ona;

"Neden benim memelerimi, saçlarımı, yüzümü, zayıf kalçamı değil de gölgemi sevdin? Bana anlat, gölgemi kime benzettin? Gitmeden seni son kez dinlemek istiyorum, bu benim hakkım" demeyi düşünüyordur. Divanın üzerinde son kez uzanırken...

Üstelik de babamın bir gün önce korkuluğu kesip, yerinden söktüğünü kadına anlatmamış olduğuna eminim. Oysa kadın babamın bu akşam beni balkonun önünde unuttuğunu ona hatırlatabilirdi. Eminim sevişmeye başlamadan önce de kadın benim orada olduğumu biliyordu. Bugün kendisinin evimizde geçireceği son gecesi olduğunu da biliyordu. Bu yüzden eve gelmeden önce sa-

dece kendisini düşünmeye çoktan karar vermişti. Ne babamı ne beni ne de geldiği yeri düşünecekti. Hatta bundan sonra kendi geleceği hakkında hiç düşünmemeye de karar vermiş olmalı. Eve girerken ve salonda babamla sevişirken gözlerinden akan yaşların sebebi buydu... Özel hayatını, kafa karışıklığını, duygularını anlatmayan ketumun biri gibi davranmasaydı, o da sevişmeyi başlatmak yerine, öncesinde balkonun önünde olduğumu babama hatırlatırdı bu akşam. Bu gibi davranışları yüzünden babama karşı şimdiye kadar çok öfkesi birikmiştir. Bunun için unuttuğunu ona hatırlatmayarak daha sonrasında suçluluk içinde kıvranmasını istemiştir. Çektirdiği acının hesabını böyle görmek istedi babamla... Babam bugün akşam dışarıda bir yerde kafaları çekerken keşke büyük kara gözlü, ufacık, çelimsiz kadına ağlayarak bütün olanları ona anlatmış olsaydı diye düşünüyorum...

Divanın üzerinde gerçek bir uykuya dalmış olan babamdır mutlaka. Çünkü oradan bu kadar hızlı ve telaş içinde fırlamış olması bir rüyadan uyanma durumuna benziyor. O yüzden bir boğa gibi başını öne uzatmıştı koşarken. Uyanıp bana doğru başlattığı koşusundaki hızını, sandalyemin yanında durdurabilmesi zor görünüyordu bu yüzden. Çünkü koşmaya başladığı mesafenin en az yarısını rüyasında tamamlamış olmasa bu hıza erişemezdi zaten. Kim bilir belki de beni rüyasında balkon girişinden daha ileride görmüştür. Koşarken karşı duvarda gördüğü gölgesi olmak istedi kim bilir. Babam uykuda aklının kontrolünü kaybedince gölge olmak istedi...

Eminim koşusunu tamamlayıp sandalyemin yanında durabildiğinde de rüyanın etkisi devam ediyor olacak. Bu kadar yoğun iki gün geçiren herkes gördüğü rüyadan ancak bu hızda uyanabilir... Babam beni balkonun önünde unuttuğunu rüyasında görmüş olmalı. Biliyorum divanın üzerine uzanır uzanmaz kadının sevişme ısrarını kabul ettiği için bir bakıma istemeden ama hızlıca daldı uykusuna. Daha rüyaya dalmadan ya da rüya ile birlikte uykusunun başlarında da her zaman yaptığı gibi gün içerisinde yapması gereken işleri gerçekleştirip gerçekleştirmediğini kontrol etmiştir

önce. İşini bitirdikten sonra da uykusunun geriye kalan uzun bölümünü rahat içinde tamamlayacağını düşünmüştür. Hatta uykusunda kendiliğinden ortaya çıkan bir rüyayla karşılaşacak olursa da onun konusunu, bilerek ve zorlayarak "günlük işlerin denetlenmesi" anafikriyle değiştirmeye çalışmış bile olabilir. Babam uykusunda bile kontrolü elden bırakmayacak biri. Çünkü ancak böyle rahat edebilir. Bu sıralamalara uymazsa başına kötü işler geleceğine inanır... Sırasıyla bu işlemleri yaparken geçici olarak tedirginleşmiş ve o sırada uykusu derinliğini kaybetmiş olmalı. Uykusundaki denetimde görevler sıralamasında oğlunu balkonun önünden içeri alma sırası gelip çattığında, beni oradan almadığını fark ederek, rüyadan kendini zorla çıkarmıştır. Ve divanın üzerinden yarı uykulu yarı rüyada telaş içinde uyanmış olmalı... Ama davranışları bu açıklamaları desteklese de gölgesindeki hareketlerinin yavaşlığından anlaşılanlar tamamen böyle söylemiyor. Bedenen rüyadan çıkmış olsa da uykudan, sevişmenin rehavetinden o hızda çıkamamış olduğu görülüyor. Gölgedeki koşusu esnasındaki hareketlerine bakılırsa, ayakları yere basmıyor gibi gözüküyor. Babam duvardaki gölgesinde bir astronot gibi uzayda yürüyormuş gibi görünüyor...

Duvardaki gölgesi giderek büyüyor. Koşarak bana, sandalyeme yaklaştıkça, eğilmiş belini doğrultmaya çalıştığı görünüyor. Divandan bana en fazla altı yedi adımlık olan mesafeyi, birkaç adımda tamamlayacak gibi aceleci, hızlı uzun sıçrayışları var. Koşuşturması, yerden aceleyle ve hafifçe havalanarak yiyeceğine ulaşmaya çalışan kargaya benziyor... Babam bana göre, duvarda görünen "gölge beden"indeki ayrıntıların anlaşılması için daha yavaş hareket etmeli. Ama birçok konuda olduğu gibi onun bu konuda da benim gibi düşünmediği belli. İçimin sesini, bu konudaki isteğimi duyumsamayacak ve hızlı hareket edecek biliyorum. Çünkü şu an aklı kadının onda yarattığı suçluluk duygusunun etkisine girmiş durumda. Oysa babam hiçbir zaman böyle değildir. Duygularının aklını esir almasına hiç izin vermez. Duygularıyla davranmanın kendisini ölüme götüreceğinden korkar. Bu

yüzden titiz biri olmayı çok önemser, gerekli bulur. Ancak titiz davranarak rahat eder... Ama babam şimdi öyle görünmüyor. Duygularının etkisinde bir gölge adam gibi davranıyor... Beni ancak sevişmenin sonunda, yani çok geç hatırlayabildiğini düşünüyordur. Artık babam koşuştururken, nasıl düşünürse düşünsün. Onu oluşturan gerçeğiyle eşzamanlı hareket ediyor olsa da gölge yine de daha yavaş hareket ediyor görünüyor. Eminim, gölge yavaş hareketine devam edecek. Çünkü gördüklerimi duvara babam aktarsa da onun oradaki hareketlerinin hızını ayarlamak bana kalır tamamen. Gölgenin duvarda yaşadığı hayatı ben yaratırım. Çünkü gölge, karanlık, "kara"lık benim işim, hayatım. Böyle tutunuyorum hayata. Bu hayatı değiştirmeye ne babamın ne bir kadının ne de tıbbın gücü yetecek. Bunu hepimiz biliyoruz...

Eğilmiş vaziyette bir boğa gibi koşuştururken babam da sanki benim gibi karşıdaki apartmanın cephesine vuran kendi gölgesine bakıyor. Koşarken yere eğilmiş olan kafasını kaldırıp ilerideki duvara baktığı sırada sanki durup gölgesine bakmak istiyordu. Hızını bu yüzden biraz yavaşlatmış olabilir. Çıplak bedeninin ayrıntılarıyla duvarda karşılaşması onu şaşırtmıştır. Ama bu karşılaşma uzanırken gördüğü rüyanın etkisinden kurtarmış mıdır, emin değilim. Çünkü camı çerçevesi açık salonun ortasındaki tamamen çıplak halini, ancak rüyasında göreceğini sanıyordur... Tekerlekli sandalyemin arkasında yavaşlamışken karşısında duran cinsel organa, testislerine daha çok bakmak istemiştir. Cinsel organlarının anlaşılması, netleşmesi, sanki onların olgunlaşmasını ister gibi, bilerek daha da yavaş hareket edecek görünüyor. Duvardaki bedeninin taşıdığı gücü görünce kendine güveni geliyor. Bir an gözlerini gölgesinden çekip yüzünü kendi bedenine çeviriyor. Karnındaki kaslara, bacak aralarına bakarak taşıdığı cinsel gücünü kendinde de görmek istiyor. Bedeninde gördükleri ona, kadına ve oğluna karşı şimdiye kadar hata yapmış olsa da bütün sorunları halledeceğini düşündürüyor...

Halbuki uyurken beni gece yarısına kadar unuttuğu için ne çok korkmuş, suçlu, telaşlı, üzüntülü olmalıydı. Nedense benim

de geçen bu uzun zamandan sonra umudum kesilmişti. O sıra onun gibi korku içindeydim. Duvardaki gölgesinden bile belli oluyor. Her tarafı çırılçıplak görünüyor. Üst tarafını ne zaman soyunmuş? Babam soyunmayı tamamlama işini kadına bırakmış olmalı. Çünkü sevişmeye başlarken isteksizliğini belli ediyordu zaten. Kadın onu soymayı çok istedi mi? Evden gitmeden son bir kez onun aklına kazınsın diye bütün cinselliğini sergilemek istemiştir. Bu yüzden babamı kendisi soymak istemiştir... Belirginleşmiş göbeğine rağmen, karnının içindeki kalın kaslarının bir arada tutan diriliği anlaşılıyor gölgede. Bu haliyle kahraman savaşçılara benziyor, ne güzel. İriliğine rağmen, kollarının altlarındaki kasları sarkmamış, kalınlığı, derli topluluğu iyi. Sürekli çalışmaktan, hareket etmektendir. Benim kollarımın altındaki kaslar yok olmuş olmalı...

8
Seçim Zamanı

Yanıma gelmiş olmasına rağmen divandan sandalyemin başına yaptığı koşusunu tamamlamış gibi davranmıyordu hâlâ. Düşünceli ve aceleci bir tavırla koşusu devam ediyordu... Kollarından tuttuğu tekerlekli sandalyemi geri çekmek, içeri almak için acele içinde onu sarsıyor. İşlemi yaptığı esnada divanın üzerindeyken zaten terlemiş olan alnı ve saçlarında biriken damlaları savruluyor etrafa. Bakınırken kapaklarını açarak büyüttüğü gözlerini amaçsız sağa sola çeviriyor. Çaresizliği erkenden kabul edecek görünüyor... Ama sandalyemin sağ tekerini, takıldığı demir kalıntıdan sarsarak kurtaramıyor bir türlü. Çıkmayınca da heyecandan sandalyemi sarsarak takıldığı yerden kurtarma denemesini

erkenden sona erdiriyor. Hareketlerinin devam eden seriliği içinde –daha ellerini sandalyemin kollarından çekmeden– tekerleği kurtaramayacağını çabucak kabullendiği anlaşılıyor. Kısa, tıknaz boyu yüzünden güçlü bir şekilde sandalyeme asılırken yüksekteki kolları erkenden gevşedi... Demir kalıntılara takılmış olan sağ tekerleği sandalyeyi sarsarak kurtaramayacağı, yaptığı hareketlerin seriliğinden, aceleciliğinden iyiden iyiye belli oluyor... Kıvırcık saçlı kadınla sevişmekten beni unutmuş olmanın suçluluğu nasıl etkilemişse, babamı hiç bu kadar aceleci, korku dolu gözlerle görmemiştim. Demir kalıntıyı eğilip takılı kaldığı tekerleğin demir aksamının arasından elleriyle çıkarmaya koyuluyor. Yine çok aceleci davranıyor... Sandalyemi sarsmaları esnasında küçülerek bir karşı apartmanın cephesine, bir de ayağımın önüne hızla gidip gelen gölgesini görüyorum. Çömelmiş bacaklarının, hareketli kalçalarının arasında sallanan cinsel organı, testisleri belli oluyor. Isınan bedeninin her yerinden yükselen dumanları gecenin serinliğinde tütüyor. Üzerinden yükselen dumanı duvarın cephesinde de görünüyor. Duman gölgesinin duvardaki hareketi babamdan bağımsız, kendi seyrinde devam ediyor. Bedeninin hareketli gölgesi sokağın iki tarafı arasında gidip geliyor. Sanki tekerlekli sandalye gölgesi ile aralarında bir boğuşma var gibi görünüyor. Duvardaki cebelleşmenin şimdilik galibi sandalye gibi görünüyor. Bu kavga neden çıktı ve nerede bitecek?

Boğuşmaya ait hızlı hareketlerin gölgesi karşı apartmanların ışıksız yatak odalarının iç duvarlarına anlamsız karartılar olarak vuruyordur. Ama duvarlarına gölgenin ancak bir kısmı düşüyordur. Geri kalan kısımları ise mecburen yandaki odalara ve salona sarkıyor... Yatak odalarının içine düşen bu yansımalar gözleri kapalı uyuyanları bile bir süre sonra uyandırabilir. Salonda uyuyan ya da uyanık olanlar varsa daha şanslı olacaklar. Onlara gölgenin büyük kısmı düşecek. Odaların içlerindeki duvarlara yansıyan gölge karşı apartmanın cephesindekinden daha da hızlı hareket ediyordur... Kapalı gözkapaklarının üzerinde hareket eden gölgelenmeler, kâbuslar gördürebilir. Sokağın bütün uyuyanlarını

uyandırabilir gölgeler. Bütün mahalleyi camlara dökebilir belki en sonunda... Gölgenin sokağın içindeki hızlı hareketleri esnasında kaldırıma düşen bazı kısımları oradaki aydınlık yüzünden kayboluyor, görünmüyor. Mücadelenin gölgesi kaldırımın üzerine tam olarak düşememiş oluyor. Duvarda ve sokaktaki boşlukta asılı kalıyor. Gölge bu durumda kalmaya devam ederse ona bir şey olmaz...

Karşı apartmanlarda oturanlardan bizim gibi uyumamış, uyuyamamış olanlar var mı acaba? Aslında babamla sandalyenin açık balkonun önündeki cebelleşmesini, bir camın arkasında seyreden başka bir yatalak olabilir. O da benim gibi orada unutulmuş olabilir üstelik. Bu hayatın camın arkasına itelediği başkaları da vardır herhalde. Oradaki mecburiyetlerinde onlara şimdiden güzel seyirler diliyorum. Kendi hayatlarını seyrediyorlar çünkü. Kafalarında canlandırdıkları ama bizzat göremedikleri hayatlarını seyrediyorlardır beşinci katta. Herhalde gördüklerinden sonra düşünmeyi sonsuza kadar bırakacaklardır... Tesadüf, kaçınılmaz olarak onların sıradan, bildik hayatlarında da şaşırtarak kendini gösterdi...

Belki de turunu tamamlamaya çıkan bizim delikanlı aşağıdaki kaldırımda dikilmiş hayretler içinde bizi seyrediyordur... Ama babam açık kapıları olan balkonun önündeki çıplaklığını hâlâ önemsemiyor. Babam da karanlıktan yararlanıyor benim gibi. Çıplak vücudunu sanki koyu mavi volkanik bir göl gibi karanlığın derinliği içine saklamaya çalışıyor. Ama karanlığı tanımak, sonunda da sevmek için ondan faydalanmak yetmez ki! Benim gibi ömrünü ona adamayacaksa vazgeçsin karanlıktan, karalıktan. Çünkü karanlığı içine alamazsan seni koruyamaz. Ne kadar gizlenmeye çalışsa da karalığın içine, hayatın beyazlığı onu bulur, açığa çıkarır orada...

Sandalyemi takılan demir çıkıntıdan kurtarırken, sanki ölümden döndürmek için bana acil müdahalede bulunuyor gibi. Çalışırken, aynı anda bir taraftan da gözlerinden yaşlar akıyordu. Babam ağlarken ağzında yüzünde istemeden oluşmuş mimikleriy-

le benim çoktan ölmüş olduğumu düşünüyordu. Yüzüne bir yas havası inmiş gibi görünüyor. Ama ben daha ölmedim ki. Çünkü bakmaya, görmeye devam ediyorum daha... Aslında yapması gereken kollarından tuttuğu tekerlekli sandalyemi bırakıp, yavaş ve sakince yere eğilmekti. Eğilirken ayaklarımın önüne doğru en fazla dengeli bir adım daha atmış olması yetecekti. Çünkü kollarını tuttuğu zaman her iki ayağı da yan yana sandalyemin arkasında duruyordu. Çömeldiğinde bir eliyle tekerleği ve diğer eliyle de demir çıkıntıyı tutması gerekecekti son olarak... Onları böyle tutarsa ikisini birbirinden kolayca ayırabilirdi. Demir kalıntıda takılı olan tekerleği kurtarabilirdi...

Belki de aynı davranışları babamın gölgesinin de tekrarlaması gerekiyor. Sandalyemin tekerleğini takıldığı korkuluk demirinden kurtardığını doğrulamak için gölgenin de aynı hareketleri duvara yansıtması gerekiyor. Demir kalıntıdan kurtardığına inanmam için gölgenin yaptığını da görmem lazım... Karşı apartmanın cephesinde daha da yavaş hareket etmesi gereken gölgesi, tekerleği demir çıkıntıdan kurtarmayı çoktan tamamlamış görünüyor. Duvardaki gölgeye bakarak babamın gerçek bedeninin yaptığı davranışları doğrulama işlemini gerçekleştiremiyorum. Duvardaki gölgenin sandalyeyi takıldığı yerden kurtarma işini göremediğimden korku ve sıkıntı giriyor içime. Hızla davranan gölgesi hâlâ karşı apartmanın cephesinde duruyor. Ama ben şimdi gözlerimle sandalyemin önüne bakıyorum. Çünkü şimdi yanı başımda oradaki duvarda görünen gölgeden daha hızlı hareket eden bir şey var. Birden beliren hareketin hızı gözlerimi yanına alıyor. Yanımdaki hareket beni içine çekiyor. İçimdeki boşluğun dibine hışırtılarla düşen kırlangıç bedeninin yankılanan tok sesini duyuyorum aynı zamanda. İstesem de gözlerimi bu kadar hızlı sol yanıma hareket ettiremezdim... Orada uçarak sol dizimin hizasından geçen bizzat babamın kendisine bakıyorum... Babam gözümün önünde şimdi; bedeninde yapması gerekenden daha fazla oluşmuş hareket yüzünden elleri, kolları baş aşağı, yan vaziyette yarı beline kadar boşluğa geçiyor. Sandalyemin sağ yanından uçarak

boşluğa doğru düşüşünü başlattığını görüyorum. Sandalyemin arkasında yan yana duran ayaklarından birini fazlaca açmış olmalı... Sırtını, belini, kalçalarını, aralarındaki testislerini, arka baldırlarını, topuklarını ve çıplak, üşümüş, ıslak ayaklarının daha beyaz altlarını görüyorum. Gördüklerimi doğrulamak için bir cılız istek yine geliyor aklıma. Ama karşı duvara bakmıyorum şimdilik. İnanmam için duvara bakmam gerekli belki de. Ama gözümle gördüklerimi orada göremem diye düşünüyorum. Görünmez ki babamın beyaz vücudu orada...

Sandalyemin arkasından başlattığı o tek adımı, fazlaca açarak atmış olsa da çıplak ayağının cilalı ahşap zemine daha iyi yapışması gerekirdi. Ayağının yere daha iyi tutunması lazımdı. Çünkü babamın koşarken yalınayak olması kayıp düşmesini engellemeliydi. Döşemelerin üzerinde kaymasını sağlayacak olan çorap ayağında görünmüyor... Babam boşluğa uçarken sağ ayağının altındaki parıltı batmış bir cam kırıntısı gibi duruyor. Onun cam kırıntısı olmaması lazım. Belki sökülürken kesilen demir korkuluğun küçücük çapağıdır. Ama kesinlikle o da değil. İçindekileri görünce tanıdım onu. Hatırladım bu damlacığı. Babamın sandalyemin yanında son kez yere bastığındaki ıslaklıktan geriye kalan tek bir damlacık o. Ayağının topuğuna tutunmuş duruyor orada. Damlacık sanki ağırlığından aşağı kayarak topuğunda sallanıp birazdan düşecek gibi de görünüyor. Onun içinde de daha önce salonun döşemesinde oluşan gölcüğün dibine yapışmış olan kabarcığı görüyorum. Damlanın içindeki besbelli aynı kabarcık. İçindeki kabarcık damlanın, salondaki gölcüğün tasdikli mührü. Onu babamın ayağının tabanında görünce birden çok heyecanlanıyorum. Kalbim dışarı fırlayacakmış gibi oluyor. Bir şeyler yapmak için telaşlanıyorum. Ama sonrasında bu duygunun yerini korkuyla karışık bir sevinç kaplıyor. Tekrar kabarcığa bakıyorum ve heyecanla hâlâ annemin divanının üzerinde uzanan kadına, polise, savcıya, sokağa;

"Suçlu burada! Damlanın içinde parlayan kabarcığı görüyorum, babamın ayağının altına yapışarak sokağa doğru kaçıyor"

diye haber vermek, uyuyanları bağırarak uyandırmak geliyor içimden.

Fakat bir saniye sonra beni terk eden korku yeniden içime yerleşiyor. Bağırmam içimdeki suçluluk duygularını yok edememişti. Biraz daha bağırmak için hâlâ gücüm vardı. Çıkardığım bağırma sesini kendim bile zor duyarak, tıpkı bir fısıldama gibi;

"Gelmesine gerek yoktu, burada sabaha kadar bekleyebilirdim. Balkonun önünde unutulmuş durumdayken yaptığım sitem konuşmalarını babam duymamıştır zaten. Ben istemedim yanıma gelsin. Kendi istedi" diye konuşmamı sürdürdüm. Biraz ara verdikten sonra sesimi daha da kısarak;

"Suçsuzum" dedim. Susarak uzunca bir süre etrafıma boş boş baktım sonrasında.

Sağ ayağını atarken kaymasına bizim salondaki küçük göl sebep olmuştur... Ama nedense ayağının topuğundaki damlanın içinde gördüğüm kabarcık içimde hâlâ geçici bir rahatlama hissi yaratmaya devam ediyor. Sanki babam ve damla suçlu olan. Onların ikisi, ben değilmişim gibi... Çünkü babam eve gelirken dışarıda yağmurun yağdığını görmüştü. Kapıları açık balkondan içeriye yağmurun serpiştireceğini düşünmeliydi. Yağmur sularının salonun üzerinde birikebileceğini kestirmeliydi... Kabarcıklar da babam divanın üzerinde zaman geçirirken kendilerini suyun üzerine gönderip orada patlayabilirlerdi. Hepsi patlamış olsa da suyun kendisi de ayrıca bir kayganlık yaratırdı şüphesiz. Ama kabarcıklar orada olmasa ayağı yerden bu kadar kesilmezdi. Ayrıca salondaki gölcüklerin arasında var olan boş alanlara kadar kayar ve kendini orada durdurmayı sağlayabilirdi... Babam salondan havalanıp bir kuş gibi boşluğa doğru uçmak durumunda kalmazdı... Babam kayarak kaybettiği dengesi esnasında artık bir kırlangıç olmayı kendisi de istemiş olabilir. Sokağımızın karanlığına dalıp onun içinde kaybolmak isteyen bir kuş...

Sandalyemin yanında ayağı kaydığında kaybettiği dengesi yüzünden boşluğa uçuyor. Şimdi onun başını, ensesini, omuzlarını göremiyorum. Aşağıda gözüken kaldırımın üzerine bakıyor olma-

lı. Bu yüzden başını önüne eğmiş. Kaldırımın üzerini kontrol ediyor olmalı... Sandalyenin üzerindeyim ve babamın kürek kemikleri, sola açı yapmış omurgasının yerleştiği orta hattı hâlâ görülebiliyor. Her iki yanında kırdığı kollarının kısa beyaz dirsekleri görünüyor. Dirseklerini aşağıdaki kaldırımın üzerine süzülmeye çalışan bir kuşkanadı gibi önceden içeriye kısmış. Dirsekleri de yine çaresizliğini belli ediyor. Zaten birazdan sadece kaslı kalçaları görünecek... Bacaklarının tutunma çabaları hâlâ devam ediyor. Çaresiz iri beyaz kalçaları, baldırları dar bir kanala sıkışmış gibi görünüyor. Kendi aralarında debeleniyorlar boşlukta. Özellikle sağ bacağının baldırının önü ve kırdığı diziyle, salonu balkondan ayıran tahta kapının kasasına tutunmaya çabalıyor. Babam düşmemeye çalışıyor. Ama kasanın üzerindeki beyaz boya kaygan. Üstelik onun da yağmurdan üzeri ıslak...

Sanki babam, sokağa doğru yarı beline kadar sağ yanına yatmış vaziyette boşluğa tutunmuş duruyor. Orada durup vücudunu döndürmeye çalışıyor. Dönüp son kez bana bakmaya çalışıyor... Kafasını hafifçe yana açarak sandalyemin arkasını gözlüyor. Gözlerini salonun içine çeviriyor. Gözleri oradaki loş karanlığın içini kontrol ediyor. Kadın uyanmış mı? Arkasından geliyor mu diye? Son kez ona bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını oynatıyor. Havada bu yüzden asılı durmaya çalışıyor. Son sözlerini söylemek için boşluğa son kez sıkıca yapışmaya çabalıyor. Ama olmayacak. Babam boşluğa tutunmayı beceremeyecek... Halının üzerinde olduğu gibi boşluğa tutunmayı bu sefer başaramayacak. Halının üzerinde o zaman yanında ben vardım çünkü... Tekrar tutunması için boşlukta onun yanında olmalıyım o zaman. Elimi uzatmalıyım ona... Kendimi ona uzatmam, sunmam gerekiyor biliyorum... Yaptığım yatalaklık numarasına son vermem gerekiyor diye düşünüyorum...

Babam bana doğru koşarken keşke yağmurun yağdığını, balkonun kapılarını açık bırakmış olduğunu hatırlasaydı. Yağmurun salonda biriktiğini, içinde kabarcıklarının olacağını önceden tahmin edebilseydi. Eminim babam o zaman aceleyle bana doğru

koşarken daha dikkatli olurdu. Ya da daha da öncesinde; kıvırcık saçlı, çelimsiz kadınla divanda uyurken keşke rüyasına bunlar girseydi. Balkonun önünde beklerken gözümün önünde olanlar onun rüyasındaki günlük işleri denetleme sırasında yerini alsaydı... Ya da tekerlekli sandalye üzerinde oturan yatalak babam olsaydı. Hem de bir evrenbilimci olmadan sadece dinlenen yatalaklardan olsaydı... Kadının yanında onun yerine uzanan adaleleri güçlü erkek ben olsaydım. Kadının koynundaki rüyasında karanlığın sırlarını merak etmeyi sürdüren adam... Uyandığında bu rüyaları gördürdüğü için kadının memelerine ve yanlış yaşadığım hayatı düzelttiği için ona şükrettiğimi anlatsaydım... Divandan sandalyeye koşan hatta kendini durduramayıp boşluğa koşan ben olsaydım. Tutunmayı bilen biri olduğum için boşlukta yaşamaya devam edebilirdim...

Ya da evin küçük holünden kıvırcık saçlı kadınla içeri geçip ayakta dikilirken, keşke salonun ışıklarını yakmış, ısrar edip yakabilmeyi becermiş olsaydı. Kadının sevişme isteğine karşı duramamış olsa da bari ışığı yakma iradesinde bulunsaydı orada. O zaman benim olduğum yere bakardı. Salonu balkona bağlayan kısımda yağmur suyuyla oluşmuş gölcüklerin serpiştirildiğini görürdü. İşte o zaman aceleyle sandalyemin sağ tekerleğine eğilirken, mecburen atması gereken o küçük adımı ayarlayarak atardı. Dengeli, sağlam bir biçimde yere basardı. Ayağının kaymasını engellerdi... Ama kadınla birlikte sevişirken, Fransız Balkon'un önünde ben yalnız ve üşüyordum. Bu süre içinde olmuş olanlardan habersizdi elbette...

Aslında tekerlekli sandalyemin yanında bir yere ayağını basıp kayarak dengesini kaybettiği an çok önemliymiş. Çünkü balkon boşluğuna doğru uçarak savrulmaya başladığı sırada, ellerini kapıların oturduğu tahta kasaya yine de uzatabilirdi. Oraya tutunabilirdi. Ama babam şimdiye kadar Fransız Balkon'a hep güvendi. Sanki düşerken tahta kasaya bu yüzden tutunmadı. Nasıl olsa demir korkuluk hep oradaki yerindedir diye düşünerek davrandı... Zaten ayağı kayıp savrulurken, boşluğa uzanıyor gibi görü-

nen ellerinin demir korkuluğu aradığı fark ediliyordu. Elleri, vefasız bir sevgiliye uzanır gibi karşılıksız, boşta kalmıştı. Parmaklarının havada kalıp tutunamadığı ilk saniyelerde demir korkuluğu daha dün kendisinin kesmiş olduğunu ancak o vakitte hatırladı. Babam demir korkuluğu somut olarak dün kesmişti. Kesmişti ama babam hiçbir zaman, hatta korkuluğu keserken bile arzulu demir atı kafasından söküp atamamıştı...

Daha vücudunun tümü balkonu terk etmemiş durumdayken, aslında önünde tercih edebileceği birden fazla seçenek vardı. Dışarıya uçarken pekâlâ, balkon kapısının döşeme üzerindeki tahta kasasına tutunabilirdi. Bir diğeri; ucu sağ tekerleğe boynuz gibi saplanmış korkuluk demirinin geriye kalan dip kısmına tutunabilirdi. Salona kıvrılıp giden korkuluğun bu kısmı elle tutulmaya çok uygun görünüyor. Üzerine basılıp eğildiğinde bu hale gelmişti. Gerçi aceleyle kesilmiş bu demirlerden mermer çıkıntıda bulunan bir diğeri de vardı. Ama o hem çok uzakta hem de ucu ta başından beri çapaklı, bir bıçak gibi keskin ve kafa karıştırıcı görünüyordu...

Ayağı kayıp uçuşu başladığı anda sağ taraftaki demir boynuz, tekerlekli sandalyemin sağ ön tekerinin miline takılı kalmış vaziyetteydi. İlk hamlede buraya tutunmaya kalkışsaydı, sonuç olarak istemeden de olsa sandalyeye tutunabilirdi. Ve onu benimle birlikte boşluğa çekebilir, aşağıya sürükleyebilirdi diye düşünmüş olmalı. Bu yüzden buraya tutunmayı seçmedi... Hem aynı zamanda koşu sürecinin başında düşeceği daha aklında yoktur. Koşarken ilk işinin tekerlekli sandalyemi öne değil arkaya çekmek olduğunu düşünüyordu. Bana yaklaşıp istemeden dışarı savrulduğunda, demir çıkıntı daha da sıkışmasın diye tersine, arkaya çekmesi gerektiği fikri hâlâ aklındaydı. Bu yüzden savrulma anında sandalyemin tekerine ön tarafından tutunmak istememiştir.

Düşmeden önceki seçeneklerden bir başkası ise şu olabilirdi. Sağ yana çevirdiği vücudunun tamamı daha salonu terk etmeden önce üzerinde oturduğum tekerlekli sandalyemin kollarından birini yakalayabilirdi. Hatta tuttuğu birinden kuvvet alarak diğerine

de uzanırdı. Böylece boşluğa düşmemek için her ikisine de tutunmuş olabilirdi. Üstelik yere basamamış ve boşluğa doğru uçan birinin refleks hareketi de bunu gerektirir. Öyle iki eliyle sandalyemin kollarına tutunup kendini yeniden yukarı çekseydi, yüz yüze gelirdik dizlerimin önünde. Orada birbirimize bakıp gülüşürdük. "Bu belayı da son anda savuşturduk" derdik... Ama babamın kararsız ve tecrübesizce savrulan kolları, elleri boşluktaydı. Onlar annesinden henüz doğmakta olan bir bebek gibi, bir seçim yapmanın öncesinde olduğunu bilemiyordu diye düşünüyorum...

Babamın yarı beline kadar boşluğa uzanan bedeninin bu kararsız bekleyişi sanki havada asılı durduğu o yerde geçti. Orada beklediği sırada önündeki seçenekleri değerlendirmesi için yeterli bir zamanı olmuştu. Oysa onun kaldırımın üzerine kadar yapacağı yolculuğunun tüm zamanı oradaki bekleyişiyle geçti. Zamanını iyi kullanması gerektiğini hâlâ kavrayamamış görünüyor... Yaşadığı hayatta zamanın önemini çok iyi biliyordu. Ama boşluktayken zamanın önemini unutmuş görünüyor. Orada fazla oyalandığını kavrayamamış. Hâlâ uykulu ve rüyada gibi hülyalı gözleri... Bu yüzden aşağıya yapacağı yolculuğun mesafesi uzun olsa da oradaki düşme zamanı daha kısa sürecek gibi...

Boşluğa uçuşu sırasında önümde duran babamdan birdenbire bakışlarımı kaçırarak nedense gözlerimi yukarı hareket ettirdim. Ve babamın gözlerimin önündeki boşluğa düşüşünün başladığı havada asılı olan halinin, karşı apartmanın cephesinde nasıl göründüğünü merak ettim. Duvardaki gölgesine baktım. Ama ne yapsam da babamın somut olarak düşüyor oluşunu gözümün önünden bir türlü atamadım. Duvara baktığımda da babam düşüyor görünüyordu. Babamın balkondan aşağıya düşüşünü hiçbir yerde engelleyemiyordum. Gölgesinde de. Bu durum içimdeki sıkıntıyı iyice artırmıştı. Çünkü eskiden yaptığım gibi onun düşüşüne sadece bakarak müdahale edemediğimi görüyordum. Oysa şimdiye kadar ben "hayatın tümüne bakarak müdahale edebildiğini" düşünen biri oldum. Hatta babamın bana ihtiyaç duyduğu anlarda, ona bakarak yardım ettiğime, edebileceğime inanmıştım.

Babamla korkuluğu, salondaki halının üzerinde küçültmüştüm bu yüzden... Böyle biri olarak "başkalarının hayatına da bakarak müdahale edebilirim" diye de düşünmüştüm. Sokaktan geçenlere, evdeki kadına müdahale edeceğimi düşünüyordum. Bebekken annemin arkamdaki divanın üzerine uzanırken orada kan kaybından öleceği aklıma gelmemişti. Ama anlamış olsaydım da onun ölümünü durdurmayı sağlayacak "bakarak müdahale etmeyi" bilmiyordum o sıralar... Sonunda gözlerimi babamın boşluktaki somut görüntüsünden çekip, gölgesine çevirdim. Çünkü bedeni çaresizlik içindeydi ve düşüyordu. Ama babamın boşlukta düşüyor oluşunu engelleyemeyeceğimi orada gördüm. Onunla birlikte çaresiz kaldığımı ben de anladım... Gölgeye bakma isteğim belki de bu yüzden bir daha geri gelmeyecek biçimde kırılmış olmalı...

Babamın ayağının kayarak düşmesinin başladığı ilk saniyelerde, hâlâ ona yardım edememenin çıkmazı içindeydim. Birdenbire ustası olduğumu düşündüğüm gölgelere bakıp bu sorunu çözmenin bir yolunun onun içinde olabileceği aklıma geldi. Ama onun balkondan aşağıya düşüşünün, karşı apartmanın cephesindeki gölgesi de benim gibi çaresizlik içindeydi. "Gölge babam" orada kararsız savrulan elleri ve kollarıyla yaprakları dökülmüş bir ağaca benziyordu. Duvardaki kara rengiyle ağacın canlı mı yoksa kurumuş mu olduğu anlaşılamıyordu. Kara rengin tümü içinde canlılığın başka renklerinin olup olmadığı seçilemiyordu. Üzerinde yorum yapmayı, ayırt etmeyi saptayacak tek bir nokta grilik bile bulunmuyordu... Üstelik Kara Ağacın bir daha yeşermesini görmek için başka baharı bekleyecek kadar uzun bir zamana ihtiyaç var. Ama gece vakti bu yağan yağmurda beklemeye kimsenin zamanı yok ki... Koca gövdesinden sanki yıldırımla yarılmış gibi ve yavaş da olsa kendi ağırlığından uçurumun dibine devrileceği belli. Bari Kara Ağaç bir önceki mevsim zamanından kalma meyvesini yapraksız, filizsiz, ıslak, kara kuru dallarının üzerine almış olsa... Kendisi ağaç kadar kara renkte olsa da meyvesinin orada bir yerde olduğunu hissettirse... Kör olmayı bile kabul edebilirim o zaman. Kör bir yatalak olarak taşıdığım umutla onu kafamın

içinde canlandırırım... Geçen mevsimden bugüne orada unutulmuş solgun, içi geçmiş meyvesi, ağacın kara dalları arasında parlasa bari. Böylece onun bir dönem yaşayan bir ağaç olduğu ve belki hâlâ yaşadığı, ölmediği belli olsun istiyorum... Ben ağacın son meyvesi olup boşlukta asılı duran babamın kucağına, dallarına atlamak istiyorum. İkimizi de içinin girdabına çeken hayatın çıkmazından kurtarsa kurtarsa gölgeler ve karalık kurtarır demek istiyorum...

Boşluğa geçişin başladığı kısacık an, babamın hayatının özellikle bahsedilmesi gereken zamanı. Bütün ömründe vermesi gereken kararlar sanki bu kısacık an'a denk düşmüş, sıkışmıştı. Aşağıya düşerken dizleri ve bacaklarının önünü kaplayan ince derisi kapının ahşap kasasına sürtünüyordu. O kısımları belki biraz da kasadan dışarı uzanan, korkuluğun monte edildiği kısa, beyaz mermer çıkıntıya değiyordu. Dışarıya savrulurken ilk başta çaresizce oralara tutunmayı denedi. Ama tutunamadı. O sırada dizleri ve bacak derisi tamamen soyulmuş olmalı. Başarısız tutunma girişimi sırasında aslında işe yarayan bir durum da olmuştu. En azından bacaklarının önünü tahta kasanın üzerine koyarak orayı bir tahterevallinin destek noktası gibi kullanmıştı. Onun üzerine bacaklarının önüyle bastırarak vücudunun üst kısmını göğe doğru havaya kaldırmıştı. O esnada kafasını kaldırıp yıldızlara baktı mı, bilemiyorum... Aynı anda kendini yana doğru çevirebilmişti...

Balkondan aşağıya düşmeden önce son olarak geriye, tahta kasaya ayaklarının sırtıyla tutunma ihtimali kalmıştı. Ama orayı denemesi için daha zaman vardı. Tutunmak için daha sıranın, ayaklarının sırtına gelmemiş olması tedirginliğimi azaltmıştı. Babamın balkondan düşüşünü engellemek için biraz daha olsun düşünmeye zamanımız vardı. Aşağıya düşmemek için ayak bileklerinin sahip olduğu eklem çok daha işe yarayacaktı. Her iki ayak bileğini kırmadan güçlü bir şekilde tutması gerekecekti. Ayak bileklerini tahta kasaya bir çengel gibi takması yetecekti. Eğer onlarla oraya tutunursa aşağıdaki kaldırımın üzerine düşmekten kurtulabilirdi... Ama ayakları tahta kasaya takıldığında bu

sefer de balkondan baş aşağı bir yarasa gibi biraz salınması gerekebilirdi. Oradaki salınışının bitmesini bekleyip sonra da bir denge içerisinde yavaş yavaş ve sakin davranarak belini, dizlerini hafifçe kırmaya çalışacaktı. Aynı anda ellerini bulunduğumuz binanın dış cephesine bastırarak hatta tutunarak kendini yukarıya çekecekti. Eğer başarırsa ellerini önce mermer çıkıntıya sonra da tahta kasaya uzatması gerekecekti. Ya da zamanında üzerine basarak ucunu eğmemiş olduğu, soldaki kalıntı demire uzanıp tutunacaktı. Sonra da kendisini düşmekten kurtaracaktı. Bunları tek başına gerçekleştirebilirse düşmekten kurtulması için bana ihtiyacı da olmayacaktı. Ne güzel! Hayatına devam etmek için karşı apartmanın duvarındaki gölge gibi davranmaya mecbur olmayacaktı.

Ama şu anda aşağıya düşmemek için direnen ve hiç işe yaramayan bacaklarının önü özellikle çok acımıştır. Kim bilir bacaklarının derisi kemiklerine kadar tamamen soyulmuştur. Babamın bacaklarının altındaki tahta kasa kan içindedir... Gözümün önünde, balkona doğru uçarken görünen babama bakarken, karşı apartmanın cephesindeki gölge gibi davrandığını anladım. Gölge gibi korkusuz, basacak zemin bulmaya çalışmayan, upuzun, cesur bacakları vardı babamın. Bedeni gölgesi gibi tutunmaya çalışmayacak, aşağıya düşüşünü engellemeye çabalamayacaktı. Bir kere başlamış olan bu düşüşü kendi oluruna bırakmaya karar vermiş görünüyordu. Artık gölgesi gibi onun da çektiği acı belli olmuyor... Boşluktaki bacakları, karşı duvardaki gölgesiyle birleşmek istercesine, mutluluk içinde ona kavuşmak için karşıya doğru koşuyor gibi...

Ama babamın ayaklarının yerden kesilip balkondan boşluğa uçuşu sırasındaki ilk saniyelerde tutunmaya çabalayan dizleri ve bacaklarının işe yaramayan bu mücadelesi daha iyi bir şekilde sağ yanına dönmesini sağlamıştı. Babam bu yan dönüşü yapabilmiş olmasına seviniyor gibi gözüküyordu. Yüzünde, ağzının çevresinde tebessüm mimikleri ortaya çıkmıştı. Ama bu mimikleri yan tarafı üzerine dönmek için çabaladığı sırada kendini kasmaya

çalışmasından olabilirdi... Kendini yan tarafa çevirmeyi tamamladığı tam o sırada sanki bir anlığına yüzü daha da gevşedi. Ve uçuşunun sonunda havada asılı kaldığı boşluk onun şimdiki divanı olmuş gibi gözüküyordu. Üzerinde rahatça, kaygısız yan yatıyor, dinleniyor vaziyette göründü. Yüzünün oradaki görüntüsü sanki düşüyor olmayı çoktan kabul etmiş gibi bir ifadeyi akla getiriyordu. Oysaki bu ifadenin hemen sonrasında yönünü aniden değiştiren bir kırlangıç gibi aşağıya düşmek yerine yan tarafıyla boşluğun üzerinde durmak, oradan geriye doğru bakmak istediği ortaya çıktı. Belki de o bakışıyla daha geriye, hatta oradan hayatının tüm geçmişine baktı. Ayağının salonda yağmurla biriken suya basarak kaymış olduğunu gördü. Aşağı düşerken oğlunu geride bırakmış olduğunu görmek, bu durumun nasıl bir şey olacağını anlamak istiyordu...

Tutunduğu sırada işe yaramayan derileri yüzülmüş, kanlar içindeki bacaklarının önüyle kapının kasasına yüklenip balkondan aşağıya düşmeden kendini yukarıya atabilmişti. Gece vakti yıldızların olduğu göğe doğru kendini biraz olsun yükseltebilmişti. Divandan balkona uçuşuna kadar tamamlamış olduğu yolculuğu, oradaki bekleyişinde anlayabilmiş olduğuna seviniyordu... Oradaki bekleyişinde sanki ölmeden önce şimdiye kadar kendinden gizli tutmuş olduğum düşüncelerimi benden teker teker dinlemek istiyor gibiydi. Balkonun korkuluğunu sökmeden önce tekerlekli sandalyemin yanında oturup muhabbet edişimizi hatırladığını bana anlatmak istiyordu. Yüzü geçmişteki mutlu günlerimizi yâd ediyordu...

Babam mücadeleleri sonunda kendini neredeyse tamamen yukarı kaldırmayı başarmıştı. Aşağıdaki kaldırıma yatay vaziyette boşlukta asılı kalan ve adeta orada donan hayatının bu kısacık süresinin sonunda babam bir karara vardı... Ya da belki de yan tarafına dönme hareketini balkona uçuşunun başında tamamlamıştı bile. İki ihtimal de babamı sonunda aynı yere getirmişti... Babamın vücudunun tümü salonu daha terk etmemişti. Burada yan tarafına dönmüş vaziyetteyken kararlı bir atılımı başlatmak

üzereydi. Kolları ve elleri sanki bu yüzden ani bir hareket başlattı. Önce sol eliyle davranarak hareketsizlikten incecik kalan sağ diz kapağımı sıkı sıkıya avuçladı. Sağ dizimi kavrama anında yaptığı bu tek hareketi bile beni sandalyemden sökmeye adeta yetti. Sadece sağ dizimden tutarak, hareketsiz olan bütün bedenimi kazandığı bir ödül heykel gibi kendi başının üzerine kaldıracakmış sandım. Bu arada kafamdan geçenlerin birazdan gerçekleşecek olması nedense beni korkutmuyordu... Balkondan aşağı düşüşüne gidecek olan bu yolculuğunda, sağ dizime yani bedenime yaptığı ilk tutunma durumu ona iyi geldi. Tutunmanın ona kazandırdığı umut gözlerinin içindeki korku ve anlamsızlığı almıştı. O duygular yerini yaşama isteği ve ihtirasa bırakacağını belli etti... Dizime yapmış olduğu bu tutunma esnasında sandalyemin üzerinden beni kendisiyle birlikte boşluğa çekeceğini nedense biraz geç anladı. Babam beni artık sandalyemden koparmıştı. Yıllardır üzerinde yaşadığım o yerden beni ebediyen ayırıyor olma sürecimi başlatmıştı... Babam artık bunun sonrasında olacakların tamamını anlamıştı. Bu yüzden de kendisinden tamamıyla vazgeçmiş görünüyordu. Geride kalanları merak ediyordu artık. O anda beni ve esmer, kara gözlü kadını düşünmeye başladığını anladım. Öyle ki babamın o sırada açık olan bana çevrilmiş gözleri hiçbir yere bakmıyordu. Bana, uzaklara bir yere bakıyor gibi geldi. Bakışları, onun da bir annesi olacağını aklıma getirmişti...

Babamın sandalyemin önündeki pozisyonu hemen hemen hiç bozulmamıştı. Sandalyemin önünde sağ dizimi kavradığı yerde duruyordu. Yine aynı yerde ve aynı anda eliyle dizime tutunmuş olan sol kolunu ekleminden kırarak kendini bana biraz daha yaklaştırdı. Bu sayede sağ eliyle sol ayak bileğimi sıkıca kavradı. Ama beni bu ikinci tutuşunun refleks bir hareket olmadığı çok açık belliydi. Sol ayak bileğime uzanışını yaparken normal zamanlardaki işlerinde olduğu gibi bir ustalık edasıyla davranıyordu. Anlaşılan babam orada bilerek ve isteyerek yeni bir işe girişiyordu. Ama bir taraftan da bu çalışmanın istemeden yaptığı son işi olduğunu da biliyordu. "Bu işe mecburum; onu hem yaparım hem de ağlarım"

der gibiydi... Sonunda iki yerimden öyle kavramıştı ki sanki bir un çuvalını yerden kaldırır gibi beni tuttuğu gibi başıyla sırtının birleştiği kısa boynunun üzerine, o küçük ensesine atacakmış gibi oldu. Babamın küçücük bedenimi ensesine yerleştirip –gizleyip– beni bir yolculuğa çıkaracağını anladım. Birlikte bir yerlere gideceğimizi anladım. Hazır boynuna almışken, içime çekmeyi istediğim kokusuna da orada ulaşabilirim diye düşündüm... Gece karanlığında hızlıca uçan kırlangıç gibi beni nereye götüreceğini biliyor. Dalıp sokağa kaldırım üzerinde yağmurla birikmiş sudan bir yudum alıp, yuvasına dönecekmiş gibi davranıyor... Babamın ilk defa bana bu kadar candan sıkıca sarıldığını gördüm. Sağ ayak bileğimi tuttuğunda, kaldırımdan getirdiği bir damla suyu ağzıma bıraktı. Yağmur altındaki susuzluğumu giderirken onun yuvadaki yavrusu gibi bağrışa çağrışa ağlayarak damlayı ağzından kapmak istedim...

Sarılırken yüzüne takındığı güven duygusu bütün gecenin yükünü, belirsizlikte kalışımın, unutuluşumun gerginliğini üzerimden tamamen aldı. Ensesine asılı duran kırlangıç yuvasında beni artık nereye götürürse götürsün, korkusuzca orada uyuyabilirim diye düşündüm. İlk defa uyuyabilmek için baka baka kendimi yormam da gerekmeyecek diye düşündüm. Tükürüğüyle oluşturduğu kerpiç bulamaçla sıvadığı bir kesenin ağzındaki küçük delikten dışarıdaki karanlığı seyrederim diye düşündüm. Kendimi oradan sokağa bakan karnı doymuş, huzurlu kırlangıç yavrusu gibi düşledim... Ama daha bu duygunun tadına henüz varmamışken, sonradan olacaklar aklıma geldi ve korkmaya başladım. Küçük delikten başımı aceleyle dışarı çıkarıp telaş içinde annemin –belki de divanda uzanan kıvırcık saçlı kadının– tekrar bana doğru gelen uçuşunu görmek istedim... Küçük yavru gözlerim parlayarak karanlığın içine karışan, orada kaybolmuş olan kırlangıcı aradı...

İki eliyle beni kavrama hareketini tamamladığı sırada anladım ki artık babamla birlikte salonu tamamen terk etmiş oluyorduk... Babam orada ani bir hareketle yere basar gibi ayağa doğruldu. Bu

hareketle ikimizin kontrolünü orada eline aldı. Bana bu hissi vermesini sağlayan çevikliği bütün bedenini kuşattı. Kontrolü elinde tutma isteği ve çevikliği sayesinde çıplak bedeni derlenip toparlanmayı başarmıştı. Bütün bedeni gecenin soğukluğuyla da dirileşti o an. Boşluğa uçuşu sırasında bir bebeğinki gibi amaçsızca savrulan kolları ve elleri artık ne yaptığını bilir halde görünüyordu. Bu hareketleriyle boşlukta birlikte olan vücutlarımıza yeni bir pozisyon kazandırmaya başlıyordu. Bu işi kolay yapabilsin diye ben de zaten hareketsiz olan bedenimi daha da yumuşatmak istedim. Ama bunun için hareket ettirebildiğim gözlerimi kısabildim sadece ve tepemde dikilen gökyüzünü küçülttüm. Bu sırada kısılan gözlerim sayesinde gökyüzünün içine bir kara delik açmış da oldum. Keşke fazla zamanım olsa da içine açtığım bu deliğin girişine gözümü iyice dayayarak onun üzerinde çalışabilsem... Belki de bir gün o kadar zamanım olacak ve orada yeni buluşlar yapacağım... Keşiflerim, yazacağım kitabımın en etkili kısımlarını oluşturacak...

Boşluktayken kontrolü eline alma kararını, düşmeden önce tutunabilme ihtimaline yarayacak bütün seçenekleri denemekten vazgeçtiği sırada kesinleştirmiş olmalı. Suratı, gözleri bu vazgeçme düşüncesini hâlâ o kadar belli ediyor ki sanki bana sarılışının içinde; "yardım etme, bakıcılık yapma sırası şimdi sana geldi" der gibi yüzüme bakıyor. Suçlayıcı görünen yüzünde yatalaklığımın farkında olduğunu bilen bir gülümseme de vardı. Gece vakti saçma bir ayak kayması sonucunda aşağıya düşüyor oluşumuzla alay ediyor gibi bu durumumuza gülüyor gibiydi. Sıcacık divanın üzerinden kalkarak çıktığı maceranın buraya varmış olmasına gülüyordu. Gülmesine eşlik edemedim. Çünkü onunla aynı anda oradayken başımıza bunların geleceğini sanki ben biliyormuşum duygusunu taşıyordum. Gülerken ona, "sen de balkonun önünde unutulsaydın, olacakları bilirdin" demek istedim. Bir de zaten boşlukta olmanın korkutucu olduğunu, onun yabancılığını bilmiyordum ki...

Aslında babam balkondan aşağıya düşecek oluşuna aldırmıyordu. Bana karşı hissettiği karışık duygular içinde sadece benden

yardım istiyordu... Suratı, özellikle gözleri, yalvarmak yerine gerekli bir hak talebi, hatta garip bir öfke ifadesi takınarak düşüncelerini bana iletiyor... Öfke taşıyan duygularını konuşarak ifade etmek istiyordu. Sanki aynı zamanda harekete geçen ağzının anlaşılmaz mimikleri bu duyguya eşlik ediyordu. Ama benim babamın dudaklarına bakarak ne dediğini anlamaya cesaretim yok. Konuştuklarını görmemek için, suratına azarlanırcasına bağırılan bir çocuk gibi gözlerimi sıkı sıkıya yumarak karşılık veriyorum. Kendisine mecbur olan kara gözlü kadının her zaman yaptığı gibi, ben de babamın o anda ki saygısızlığına katlanıyorum. Aslında babama karşı durup;

"Balkondan aşağıya düşmenin benimle ne alakası var. Bu konuda benim hiçbir suçum yok. Kadınla sevişeceğine önceden açık bıraktığın kapılardan ta salonun ortasına kadar yağmur serpiştireceğini düşünebilseydin" demem gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Ona kızamıyorum. Her zamanki gibi öfkemi babama söyleyemiyorum. "Annem gibi beni de ihmal ettin" diyemiyorum...

Babam, balkondan birlikte düşmeye başladığımız esnada karşılıklı yaşanan duyguları çoktan bir yana bırakmışçasına birdenbire beni tutmuş olduğu sol dizimden çekerek kendinden aşağıya itti. Bu hareketi kolay yaptı. Çünkü ona göre ben çok hafiftim. Bu hareketi aynı zamanda ikimizin aşağıya doğru yolculuğunu hızlandırmış da oldu. Ama babamın gözünde bu hızlanmanın bir önemi yoktu. Henüz o an'a kadar kafasının üzerinde duran küçük bedenimi, gözlerimiz karşılıklı gelecek biçimde aşağıya kadar indirdi. Bu sırada daha önceden sol eliyle kavradığı sol ayak bileğimi tutmaya devam ederek, sağ eliyle tutunduğu sağ dizimi serbest bıraktı. Boşta kalan kolunu havaya kaldırdı. Kolunun bu hareketini devam ettirerek sağ elinin parmaklarını adeta pençelerini avının derisine geçiren kaplan gibi sırt bölgemdeki kürek kemikleriyle omurgamın arasındaki yumuşak deri ve kas huzmesine bastırdı. Boşlukta beni sıkıca tuttu. Aynı zamanda sağ eli ve kolunun iç yüzeyiyle küçük, zayıf bedenimin sırt bölgesindeki

belirginleşmiş kaburga kemiklerime bastırarak beni kendi göğsüne yapıştırmaya çalıştı. Havadaki hareketlerinin bütünü onun bana şimdiye kadar davrandığı gibi sevecen bir koruma kollama tutumu içine gireceğini belli etti. Düşündüklerimi doğrularcasına sağ eli ve koluyla bana sarılmış olduğuna iyice kanaat getirince, sol ayak bileğimi tutmuş olan diğer elini boşa çıkarmış oldu. Hemen peşinden seri hareketlerle sol elini de kaldırarak sırtıma götürmeye başladı. Sonra sırt bölgemde buluşturduğu her iki eliyle babam kendi bileklerini kavradı. Ve aramızda boşluk kalmamacasına kendine çekerek beni göğsüne yapıştırdı. Son olarak iki kolunu da sırtıma ve yanlarıma gelecek şekilde kapadı. Ve beni yağan yağmurdan korur gibi aceleyle omuzlarını ve kafasını başımın üzerine eğdi. Beni havadayken sıkı sıkıya kucaklamış oldu. Yorgun çıplak göğsünün ortasındaki ıslaklığı, sıcaklığı ve omuzlarını üzerime germiş olması engellenemez biçimde uykumu getirdi. Belki hazır uykum da gelmişken, bu yolculuğu bir daha hiç uyanmamacasına orada bu halde tamamlasam diye düşünüyorum...

9
Boşlukta

Babam yapacağı işlerini bitirememiş olmalı. Aşağıya düşüyor olmayı kabullenmiş olmasına rağmen, üzerinde hâlâ bir huzursuzluk var. Oysa artık tamamen boşluktayız ve birlikte aşağıya düşüyoruz. Geriye yapılacak işler kaldıysa da şimdi zamanı değil bence. Halbuki buranın tadını çıkarabilir. Kafasını kaldırıp gece vakti gökyüzüne bakabilir. Kim bilir ne güzel görünüyordur. Aşağıya düşerken ben de oraya bakabilmeyi isterdim. Ama o huzursuzluğunu gidermeden boşlukta bile yerinde duramayacak görünüyor... Bana kalırsa, şu babamın kollarıyla sarılmış halimden çok memnunum. Bu haldeyken her türlü yolculuğu kabul ederim. Hele şu bana sarılışı yok mu, içimdeki boşluğu dolduracak nere-

deyse. Onu tamamen doldurmasını isteyebilir miyim, emin değilim. Ama bana şu an iyi geldiğine eminim. Bana sarılmaya devam etsin istiyorum. Belki sonunda içimdeki boşluğu tamamen kaplamasını da kabul edebilirim. Hiç belli olmaz.

İçinde taşıdığı huzursuzluğu belli oluyor. Kollarıyla sarıldığında bir acı hissetmiyorum. Ama bana sarılmasının fazla güçlü olduğu anların olduğunu da biliyorum. Çünkü babamın sarılması nefes almamı ara ara engelliyor, kesintiye uğratıyor. Zaten derinliği olmayan bir nefes almaya sahibim. Biraz daha uzun süre böyle sarılırsa kaldırıma varmadan ölmüş olacağım. Sarılmasının soluğumu keseceğinin farkında değil... Aşağıya doğru dimdik gidiyoruz. Babam bu pozisyonumuzu değiştirmek istiyor. Huzursuzluğu, ne yapacağını bilememe durumu bundandır diye düşünüyorum.

Aslında ben tüm yaşamım boyunca "boşlukta oldum" diye düşünüyorum. Sandalyemin üzerinde de "boşluktaydım" demek istiyorum. Ama onun üzerindeyken herkese "sırtını sağlama almış" gibi görünüyordum. Sandalyemin üzerinde olmam babama da güven duygusu hissettiriyordu. Bu yüzden sık sık gözleriyle orada olup olmadığımı kontrol ederdi... Şimdi babamın kolları arasında aşağıya düşerken, sandalyemin üzerinde otururken hissettiğim boşluk algısı da yok oldu. Ne ilginç! Aslında salondaki sandalyemi terk ederek şimdi gerçek bir boşluğa geçmiş olmalıyım. İçine düşüldüğünde öldürecek olan boşluktayım. Ama buradayken sandalyemin üzerinde hissettiğim boşluk algısı nedense kayboluyor. Bunun sebebi babamın bana sarılması olmalı. Sandalyede otururken onun üzerini hissedemiyordum. Çünkü sandalyem hiçbir zaman bana babamın şimdi yaptığı gibi sarılamadı. Bana kollarıyla sarılması, çıplak bedenine bastırması, kafasını, omuzlarını üzerime germesi sayesinde şimdiye kadar algılayamadığım bedenimin beni sardığını hissediyorum. Sarılması, ana rahmindeyken içinde yüzdüğüm sıcak su gibi bütün etrafımı kaplıyor. Belki de ondan, birinin içindeki boşluğu sadece bir insanın ona sarılması yok ediyordur. Kim bilir?

Bana dışarıdan bakanlara sandalyenin üzerinde görünmemi sağlayan tek neden gözlerimdi diye düşünüyorum. Sağlam kara

taşla örülmüş bir duvara gömülmüş gibi görünen gözlerim sayesinde, bedenimin olduğu zannediliyordu. Oysa gözlerim, üzerinde olduğu felçli bedeni algılayamıyordu ki... Onlar üzerimdeyken boşlukta dolaşan iki cam bilye gibiydiler. Boşluğun karanlığı içinde başıboş dolaşan ateş böcekleri gibi parlıyorlardı. Ama yine de gözlerimin dışarıdaki görüntüleri her zaman tam olarak öyle görünmüyor olabilir. Bazen de felçli bedenim dışarıdaki karanlıkta görünmese de üzerindeki gözlerimin boşlukta dolaşan varlıkları hissedilirdi. Onların varlığını hissedenler de yanımdan sebepsiz yere korkup kaçtı, kim bilir... Gözlerim daha ilk günden bedenleri tarafından terk edilmişti. Sahipsiz, boşlukta savrulup durdular. Ama ben onlara boşluğa tutunmayı öğretmeye çalıştım tabii... Bu yüzden gözlerim her gün karşımda duran camı bir ayna gibi kullanarak, onları saran bir bedeni olduğunu aklıma kabul ettirmeye çalıştı. Gözlerim, etrafını saran felçli bedeni aklıma her gün göstererek onu kabul etmesini sağlamaya çabaladı. Ama hiçbir zaman öyle olamadı. Gözlerim bu amaçla yola çıksa da cama bakarken orada kendi kara derinliğine daldı. İçimde gördüğü boşluğu etrafını saran boşluğa benzetti. Bu yüzden baktığında her zaman kendi içiyle birbirine benzeyen camın derinliğini merak etti. Ancak bu merakın giderilmesi sonucunda boşluğa tutunmayı öğreneceğini düşündü. Düşmemek, tutunmak için bu merakı gidermek zorundaydı... Kâinat merakım da bu yüzden oluştu zaten. Uzayın içinde kara delik bulunduğu bu yüzden aklıma geldi. Şimdi bütün hızımla kara delik tasarımını geliştirmeye çalışıyorum. Çünkü boşluğa tutunmayı başka türlü başaramam diye düşünüyorum...

Gözlerimin camdaki silik görüntüsünün içine bakarken camın içinden geçtiğimi anlamam çok işe yaradı. Çünkü camın derinliğini geçip içine daldığım karanlıkla uğraşırken bulmuştum kendimi. Sonra durup da geriye bakınca camın derinliğinden geçerken orada düşmemiş olduğumu fark ettim. Oradayken beni sarmalayan ne ise karanlığın, boşluğun içinde de aynı görevi yapıyordur diye düşündüm. Beni orada düşürmeden taşıdığına göre karanlığı,

boşluğu gözlerimi saran bedenim olarak kabul etmem gerektiğini anladım. Ve bu kabullenmeyi aklım daha doğru buldu. Bu kabullenişle boşlukta korkusuz dolaşmaya başladım. Onun sonsuzluğunu artık korkutucu bulmuyordum. Çünkü içinde düşülmüyordu. Öldürücü değildi bu boşluk. Sonra derine ve daha derine gitme isteğim doğdu. İçimdeki bitmeyen yolculuğumdan çok memnunum... Şimdi üzerimdeki bu bedenin biçimini, yani yüzünü ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Yani kâinatın yüzünü merak ediyorum. Onun için yaşamaya devam ediyorum. Her keşfimle onun yüzünü biraz daha ortaya çıkarıyorum... Arkamdaki divanın üzerine sessizce uzanan annemin giderken geride bıraktığı boşluğu dolduruyorum. Kim bilir?

Daha düne kadar aşağıdaki kaldırımın üzerinden bana bakıldığında kapıların camının arkasında normal bir insan gibi sadece başım ve belki de en fazla dizlerim görünüyordu. Kapakları açık olan gözlerimin parlaklığı ve belki de onların hareketliliğinden, orada bir yatalak olduğum anlaşılamıyordu... Bu zamana kadar çok az da olsa sadece göz kürelerimi hareket ettirebildim. Aynı zamanda gözlerim dışında hiçbir yerimi, dışımdaki hiçbir şeyi hissedemedim... Her şeyi gözlerimle yaptığım için, sadece onlarla hayata temas ediyor, dünyayı onlarla düşünüyorum. Gözlerimin işlevleri gelişti. Onlar şu an olması gereken beş duyumun tüm görevlerini üzerinde taşıyabiliyor. Hatta sanki ben gözlerimle düşünüyorum. Hareketsiz bedenimi yönetme işlevinden kurtulmuş aklımın önemli bir parçası, sanki gözlerimin içinde diye düşünüyorum...

Onlara "ikisi" diyorum ama geliştirdikleri işlevleri ve hareketleriyle gözlerim tek, bir oldular. Birlikteki bakışları sayesinde hayatla temas halindeyim. Birbirlerinden ayrılar ama her yere tek bakış yapıyorlar. Boşluktayken de bakışları gibi yekvücut halinde hareket ediyorlar. Karanlığın içinde ayrı yerlere savrulmuyorlar. El ele birlikte dolaşıyorlar. Tek bir fener gibi aynı yeri aydınlatıyorlar... Göz kürelerim dışarıdaki dünyanın soğuğunu, sıcağını, hatta onları saran "boşluk bedenimin" de ısısını hissedi-

yor. Ama bu hissedişi, karşısında duran dışarıdaki dünyayı algılaması gibi gerçekleşmiyor. Göz kürelerim kendisini saran felçli bedenimi, onun uzayda yerleştiği yeri aynı derecede algılamıyor, üzerinde oturduğu sandalyeyi kavrayamıyor. Hatta bu algılama yüzünden, çoğu zaman göz kürelerim kendisini saran felçli bedenini yok sayıyor. Bu durum bir biçimde "boşlukta" olduğumu daha kolay kabullenmeme neden oluyor... Dış dünyadan gelen herhangi bir nedenle sandalyenin üzerinde sarsılan felçli bedenimden daha fazla sarsılan göz kürelerim, "boşlukta" olduğum hissiyatına kapılmama, orada olduğumu tekrar anımsamama neden oluyor...

Hastalığım yüzünden bedenimi kaplayan derim ile oturduğum sandalyeyi duyumsayamıyorum. Hastalığım sadece kaslarımın değil, onları çalıştıran sinirlerin de hastalığı olmalı... Tekerlekli sandalye üzerinde oturuyor, sayesinde dışarıdan "düşmüyor" olarak gözüksem de hareketsiz bedenimi hissedememek yüzünden "boşlukta" olduğum hiç aklımdan çıkmadı, unutmadım. Belki sandalye üzerinde otururken onunla birlikte boşluğun üzerinde durmayı, boşluğa tutunmayı öğrendim, ona alıştım. Karanlığın içinde sandalyesiz savrulacağım aklıma gelmezdi. Gördüğüm düşlerin içine sandalyeyi hep ekledim. Üzerinde olmasam, o kendi başına boşlukta savrulsa da orada bulunsun istedim hep. Çünkü karanlığının içinde nasıl olsa bulurum diye düşündüm... Ama şimdi balkondan aşağıya babamla düşerken sandalyem yanımda yok... Boşluğun kendisi, üzerinde oturduğumuz sandalye olabilir mi diye de aklıma geliyor. Ayrıca benim üzerinde oturduğum sandalye dışında da eşyalar var. Felçli olmayanlar üzerine oturup benim gibi yatalak olmayı tecrübe ediyor olabilirler... Bilmiyorum. Boşluğa tutunabildiğimi söylüyorum ama nedenini tam olarak açıklayamıyorum. Ancak bu durumu açıklama görevi bana düştü. Tutunabilmek, hayatta kalmaya devam edebilmek için...

Gözlerim üzerine yerleştiği ama onları dışarıdaki dünyadan ayıramayan felçli, hissedemeyen bedeninden vazgeçti. Şimdi içimi, ruhumu algılamaya yöneldi... Gözlerim içimi, ruhumu ba-

bamla içinden geçerek kaldırıma doğru yolculuk yaptığımız boşluğa benzetiyor şimdi...

Artık bir daha eskisi gibi olmayacak... Ayrıldığımız eve bir daha döneceğimizi sanmıyorum. Babamın kucağında taşıyarak beni çıkardığı yolculuğun nereye varacağı belli değil. Üstelik babam da nereye gideceğimizi bana söylemiyor. Söylese bile bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Sanki karanlığın içindeki yolculuklardan herhangi birindeymişim gibi hissediyorum. Belli ki bundan sonra babam hiç konuşmayacak. Şimdi sadece yolculuğu bir an önce bitsin istiyor olabilir. Bitene kadar hiç düşünmemek istiyor. Düşünmemeyi becerebilirse kendi ağırlığını bir kuştüyü kadar hafif hale getirebilir sanıyor... Beni kollarıyla sarıp göğsüne bastırdığı sırada artık bütün bedeni evimizi balkondan terk etmişti. Tabii ben de onunla birlikte evi terk ettim. Evimizden hiçbir eşyayı almadan, sandalyeyi de tabii. Birkaç saniye içinde evi terk ettik. Birlikte çırılçıplak, aceleyle başka bir yere taşınıyor gibiyiz... Sanki kadın babamla beni tekme tokat evden kovalamış gibi...

Ona huzursuzluk veren yapmadığı son işini tamamlamaya başladı sonunda. Bu kadar bekleyeceğini sanmıyordum üstelik. Çünkü boşlukta hatırı sayılır bir zaman geçti. Ama babamın geçmişten gelen sabırsızlığı biraz olsun değişmiş, azalmıştı. Fransız Balkon'un demir korkuluğunu keserek yerinden söktüğü zamandan sonra sabırsızlığı ve titizliği, ikisi birden iyice törpülenmiş olmalı... Beni dizimden tutarak birlikte balkondan dışarı uçtuğumuz andan beri üzerindeki gerginliği bitmemişti. Aşağı düşerken ikimize son bir defa daha pozisyon kazandırmayı düşünüyor. Dün sabah beni balkonun önüne yerleştirirkenki gibi bir tasarımı da var aklında. Aşağıya, kaldırımın üzerine düşmeden önce bu düzenlemeyi gerçekleştirmek istiyor. Ama dün sabahki kadar zamanı yok burada. Hem de duruşlarımıza kazandırmayı düşündüğü düzenlemeyi yapabilmek için salonda üzerine bastığı gibi ahşap döşemeleri de yok. Bu yüzden şimdi gerçekten acele etmeli... Birlikte boşluğa uçuşumuzun başlarında bana sarıldığı anda, babam yan tarafı üzerine iyice dönmüş oldu. Herhalde beni san-

dalyemden koparmaya çalışırken kendini fazla geriye doğru atmıştı. Ama bu hareketini yapmadan önce de zaten kendisi yan vaziyetteydi. Beni kucağına aldığı için ağırlığım onu boşlukta yan tarafı üzerine daha da döndürmüş oldu. Başlamış olan bu hareketi biraz daha devam etse, ben onun altına doğru dönüp orada kalmış gibi olurdum. Yani sırtım kaldırım tarafına dönmüş olacak. Bu durumda kalmanın benim için bir sakıncası yok. Altımda boşluk olacağından babamın üzerimdeki ağırlığı hiçbir şey yapmaz bana. Ezilmiş olmam orada... Ama babam bu durumdan hoşnut değil... Kadının yanında uzandığı gibi burada da uzanmak, gökyüzünü seyretmek istiyor. Korkusuzca sırtüstü boşluğa uzanmak istiyordu. Oysa divanın üzerinde yüzü tavana bakıyordu. Uzanıp dinlenmek istemesi onun hakkı; çünkü iki gündür çok yoruldu... Boşlukta göğü seyrederken beni de kucağında tutmak istiyor. Küçücük bedenimi karnının üzerinde tutarak hem annem hem de babam olmak istiyor. Hazır boşluğa uzanmışken üzerimdeki yetimliğin ihtiyacını son kez gidermek istiyor...

Bu yüzden son kez ani bir hareket yaparak bedenini sola çevirdi. Artık onun üzerindeyim. Kollarının arasındayım babamın. Sarılmış olması uçmamı engelliyor ama mutluyum. Kolları arasındaki köleliğimden memnunum şimdi, hatta bu durum biraz daha uzasın diye ömrümü bile verebilirim. Biliyorum; çünkü birazdan beni kollarının kafesinden dışarı salacak nasıl olsa... Parmaklarının ucuyla sadece biraz sevmek istiyor. O yüzden elinin içindeyim. Öpüp başımın üzerinden beni salacak bir kırlangıç gibi karanlığa. Başka bir niyeti olmadığına eminim... Boşlukta bana sarılırken iki gündür devam eden tedirginliği bitti sonunda... Şimdi gökyüzünü seyretmekten bile vazgeçmiş, gözlerini kapamış eski günleri düşünüyordur belki...

Belki de her birimiz boşluğa çoktan alışığız. Hatta onunla aramızda hatırlamadığımız eski bir tanışıklık var. Aslında hepimiz ta yaşamın başında ana rahmindeki boşluğun içindeydik. Onunla eski tanışıklığımızın oradan geldiğini düşünüyorum... Doğum yolculuğunun serüveni bizi boşluğa vardırır. Doğum esnasında

bizleri karşılayan da kendisidir bence. Kucağına doğduğumuza boşluk değil de "yaşam" desek ne fark eder. Öyle desek de kendisinin bize anne şefkati göstermediği ortada. Yaşamın bana uzanan şefkatsiz ellerinin şiddetinden beni bir tek annem koruyabilirdi. Elleriyle onu benden alıp götürmeseydi. Eğer divanın üzerinde beyazlayarak yok olmasaydı annem... Ama yaşamın şiddeti beni ıskaladı. Yaşamın şiddeti benim gibi bir yatalağa yenildi. Onun gücü nimetlerinden faydalananlara yeter... Bu yüzden karşıma hiç çıkmadı. Ben onun yüzünü hiç görmedim. Göstermedi yüzünü bana... Oysa doğarken ilk tanıştığım oydu. Boşluk. İçinin parlayan cevheriyle beni ilk karşılayandı. Şiddetsiz kollarını karşılıksız bana açtı. Kara memeleriyle beni emzirdi. Besledi kana kana, büyüttü beni... Divanın üzerinden kalkarak sandalyemin yanına geldi. Beni annemden devraldı... Her zaman yanı başımda hazır oldu. Hiç terk etmedi...

Boşluğun içerisi için sıcak, soğuk, yok edici diyemem. Hatta bana göre onun "bir yorgan olduğu" kabul edilmelidir de. O dört bir yanımı her daim sarıp sarmalayan gümüşi kara renginin derinliği ile iç genişleten, doyuran, ısıtan bir yorgan... Boşluğu bir kömür parçası gibi elimize alıp, yere vurarak paramparça etsek, hatta ezip toz haline getirsek de her bir taneciğin içindeki "kara"lığın derinliği azalabilir mi... Bedenim hissedebilmeyi becerebilseydi, boşluk yerine tekerlekli sandalyem ana kucağı olurdu belki. Annemden beni devralan tekerlekli sandalye olurdu o zaman. Ne yapalım ki tutunabildiğim tek somut yer "boşluk" olmak zorunda kaldı belki de. Tanımlanabilen "boşluk" da olmasaydı ve o zaman "tutunamamış" olsaydım, yani adını verebileceğim başka hiçbir yer kalmasaydı, işte ben o zaman gerçekten hiç tutunamamış, somut olarak "düşmüş" olur muydum, bilemiyorum... Belki de tutunduğum bir yer var ve o yer boşluk değil. Tutunmamı sağlayan bilmediğim başka bir şey var...

Balkondan aşağı düşerken babam bana eşlik etmeseydi ve ben boşlukta tek başına olsaydım, bu yolculuğa "boşlukta uçuyorum" derdim sadece. Uçarken korku içinde değilsem benim için boş-

lukta olmak, eskisi gibi yatalaklığın sıkıntısıyla uğraşacağını bilmek demektir. Onun sıkıntısını gidermeye çalışmak demektir. Benim için zor olanı bu değildi hiçbir zaman. Boşlukta olmak ya da uçmak değil sıkıntılı olan... Yatalağı, dünyam dediği küçücük somut çevresini ve kısacık mesafelerde geçenleri gözlemleyip oradaki ayrıntılarla meşgul edebilirim. Sandalye üzerindeki yatalağın sıkıntısını çok kolay giderebilirim... Ama şimdi öyle olmayacak. Boşluktaki bu yolculuğun sonunda beni bekleyen başka bir şey var... Ne korkunç! Aşağıdaki kaldırımın üzerine düşeceğim. Birazdan kaldırıma çarpıp paramparça olup her bir parçamla sokağa dağılacağım. Kaldırıma gerçekten çakılsam da aslında yine düşmüş olamayacağım. Bilinen somut düşmeyi yaşayamayacağım. Orada da aynen boşluktaki gibi hissedeceğim. Hissetmeyen felçli bedenim yüzünden sokağa dağılan her bir parçamın hiç acı çekmeyeceğini şu an biliyorum. Boşluktayken beni aşağıda bekleyenin acı çekmek olmadığını biliyorum... Nedenini bilmediğim bir korku içime düşüyor şimdi;

"Düşemiyorum, kurtarın beni!" diye içimden bağırmak geliyor. Anlamsızlığa düştüm. Bu da içinde yaşanacak başka boşlukların olabileceğini aklıma getiriyor... Şimdi babamla içinde olduğumuz bu boşluğun çıkardığı serüveni anlayamıyorum... Aşağıya düşene kadar bu sıkıntıyı nasıl geçireceğim, kim bilir. Çünkü bu yatalaklığın sıkıntısına hiç benzemiyor... Kaldırımda dağılıp ayrılan her bir parçanın hareketsizliğinin felçli bedenimden bir farkı yok. Yatalak bedenim küçülecek ama aynı zamanda çoğalmış da olacak mıyım? Bir kömür parçası değil miydim hiç?.. Derinliği azalmayan, dağıldığında sayısı artan...

Aşağıya düşüyoruz ve bunu kimse bilmeyecek. Düşüşümüz o kadar hızlı olacak ki havadayken bizi kimse göremeyecek. Beşinci katta babamla yaşadıklarımızı kaçırmış olanlar bizi boşlukta görse de havadaki bu halimizden hiçbir şey anlamayacak. Babam da çırılçıplak üstelik nasıl anlasınlar ki... Gece vakti başına gelenleri babam da anlayamadı. Düşünüyor ama bir türlü anlamıyordur olanları... Düşüyor olduğumuzu babamın alt tarafında görünen

kaldırıma baktığımda anlayabiliyorum. Aşağıdaki kaldırıma yaklaşıyor olmak bana düşüş hissi yaşatıyor. Kaldırıma yaklaştıkça üzerindeki ayrıntılar belirginleşiyor. Üzerindeki döşeme taşlarının rengi gri. Ama bunlarla uğraşmanın sırası değil... Zaten gözümün biri babamın boynuna yapışık ve kapalı duruyor. Diğerini de ben kapamak istiyorum. Hissetmediğim babamın sıcaklığı belki de beni gevşetiyor olabilir. Birazdan uykuya geçmiş olurum belki...

Apartmanımızın beşinci katından aşağıya savrulurken babam son anda bana tutunmaya çalışmazdı... Sandalye üzerinde duran oğlunun oradayken boşluğa tutunduğunu, zaten bütün hayatı boyunca öyle yaşadığını önceden kestirseydi, keşke... Benim sandalyenin üzerinde oraya sağlam tutunduğumu düşündü. Ya da oraya tutunmamın sağlamlığını kontrol etmek istedi. Belki de sandalyenin üzerinde sağlam olduğumu denemek istedi. Ya öyleyse diye...

Kollarını arkama dolayıp, ellerini sırtımın ortasında, tam omurgamın üzerinde kenetlemiş. Sırtımda elleriyle kendi bileklerini kavramış olmalı. Sıktığı bileklerinin üzerindeki ellerinin sarılığını, parmaklarının üzerindeki beyazlığı göremiyorum. Parmak uçlarının üzerindeki pembe, beyaz ıslaklık, arkamdaki ellerinin korkusunu aşikâr ediyor olmalı. Ama gece vakti oraya kim bakabilir ki? Herkes uyuyordur şimdi... Aşağıya doğru yaptığımız hız yüzünden suratım, bütün bedenimle birlikte göğsünden boynuna doğru hareket ediyor, sonunda oraya sıkışacak. Gözlerimi kısan başım, üşüyen kırlangıç yavrusu gibi annesinin tüyleri arasına yerleşecek. İçine soktuğu başı karanlıkta ısınmaya çalışacak... Elde tutulup, zedelemeden sevilmeye çalışılan kırlangıç yavrusu gibi beni kollarıyla ne kadar kuvvetli saracağını bilemiyor yine de. Heyecanı, korkusu yüzünden babam kollarıyla bedenimi bazen çok, bazen de az kuvvet ile sıktığından haberdar değil. Bazen de düşüş sırasındaki kendi sarsılmalarına refleks olarak bedenime fazladan yükleniyor. Ara sıra beni eziyor. Nefes almamı yere düşüş hızımız mı zorlaştırıyor, yoksa babamın sarılırken göğsüme baskı yapıp, sıkıştırması mı, fark edemiyorum... Belki de beni he-

yecanının farkında olmadan sıktığı esnada bir iki kaburga kemiğimi çoktan kırdı. Tıpkı eline aldığı küçük kuşu severken ne kadar sıkı tutacağını ayarlayamayan bir dev gibi şuursuz haldedir. Kuşkusuz boşlukta nasıl davranacağını bilmiyor. Onun daha önceden boşluk tecrübesi olmadı... Belki de yere çakılmadan önce babamın kucağında ölmüş olacağım...

Aşağıya düşerken boynuna doğru yolculuk etmeden önce babamın göğüs kasları titriyordu. Hatta sağ memesinin ucu soğuktan ya da heyecandan büzüşmüştü. Çıplak, nemli bedeni soğuktan, daha çok da korku ve heyecandan hâlâ titriyor. Hava karanlık. Babam sağa sola hareket eden başıyla sanki tepemdeki saçları çenesiyle okşayarak etrafına bakınıyor. Onun bu bakışlarındaki çaresizliği etrafta gören biri var mı? Karanlık havada babamın koltuğunun altından sokaktaki aydınlığın yarattığı parıltılar, düşüş hızımız yüzünden akan ışık seli gibi görünüyor. Ne güzel arasından geçmek... Tepemin üzerindeki başını heyecandan o kadar hızlı hareket ettiriyor ki gördüğü bir şey olduğunu sanmıyorum. Aslında bir ara başını aşağıya eğip, kaldırıma bakmak istiyor ama cesareti yok diye düşünüyorum...

Bu sefer boşlukta geçen zaman kısa sürecek diye düşünüyorum. Bu kısa zamanı tastamam bir ömür gibi düşünüp babamla yaşayacağımız her şeyi içerisine sığdırmam gerekecek. Bunu babam için yapabilirim, yapmam gerekecek diye de düşünüyorum. Ama ben biraz daha zamanım olsun istiyorum. Daha çok konuşayım ve bu kısa ömrü anlatayım istiyorum. Bunu yapabilmeyi ben kendim için de istiyorum. Konuştuklarımı dinlemek, bütün bu olanları, başımıza gelenleri anlamak istiyorum. Çünkü bunu yapmazsam bu kısa süreli boşlukta zaman nasıl geçer ki... Nasıl geçer ki yatalak ömrün her bir zamanı...

Ben göremiyorum ama babam istese aşağıya düşerken duvardaki gölgemize bakabilir. Merak ediyorum, gölgemiz karşı apartmanın cephesindeki yerinde hâlâ duruyor mu? Belki de gölgemiz aynı zamanda artık bizim apartmanın cephesinde de görünüyordur. Babamla birlikte karşılıklı iki gölge arasından aşağıya süzülü-

yoruz. Biri bir tarafımızı görüyordur. Diğeri de diğer tarafımızı... Sokaktan geçen birinin her iki apartmanın duvarındaki gölgeleri görmesi onu çok şaşırtacaktır. O tereddüt içinde kalıp olduğu yerde durup dikilecektir. Kafasını sağa sola çevirip gölgelerden hangisinin yere erken çarpacağını anlamaya çalışacaktır. Bedenlerimizin duvarda bizden daha büyük görünen gölgelerinin etkisi altında kalacaktır. Bu yüzden gölgelerin ortasından aşağıya düşen karanlık bedenlerimizi fark edemeyecektir. Yere çarpana kadar... Bizim de aynı anda gölgelerden ikisine bakmamız mümkün değil artık. Ben babamın kucağında oraya asılmış bir sırt çantası gibi görünüyorumdur. Babasına sarılmış yavru maymun gibi görünüyorumdur. Onlar gibi kucağındaki bakışlarım tedirginliğimi belli etmiyordur. Babamın beni güven içinde yere indireceğini düşündürüyordur gözlerim. Ama bir yatalağın suratına tedirgin bakışlı gözler yerleştirseniz de durum değişmezdi. Onlar da huzurlu bakışlar edinirdi orada... Cüssemin büyüklüğü onun vücudunun beşte biri kadardır... Duvardaki "gölge babamın" kolları, eminim bedenimin ağırlığını hissetmeden taşıyordur. Babamın yıllardır kafasının içinde beni taşıdığı gibi... Aşağıya düşerken kucağında beni taşıyor olmanın sakıncasını görememiş gibi bana istekle sarılıyor babam. Halbuki sarılmasındaki istek, denize ölmek için atlayan birinin yerden kucağına taş alırkenki isteğine benziyor. Oysa kucağındaki taşın onu denizin dibinden yukarıya çıkarmayacağını biliyor. Ama babam benim onun yere çarpmasını hızlandırdığımı bilmiyor. O taş gibi belki de benim yatalak bedenim, babamı bir daha beşinci kattaki evine çıkarmayabilir... Aşağıya çarptığımızda her iki apartmanın üzerindeki gölge altımızda birleşecek. Acaba onlar yere bizden daha mı önce çarpacak?..

Bizi düşerken havada gören var mı? Evi balkondan terk edişimizden sonra babam tamamen susup sessizleşti. Eninde sonunda kaldırıma düşecek olmanın çaresizliği, onu havada sessizleştirmiş olabilir. Bağırıp etrafından yardım istemeyi denemeye de kalkışmadı. Çıplak vücudundan utanmış olabilir. Hem de vakit gece yarısı üstelik. Ya da kadınla benim aramda kalışından bıkmış ola-

bilir. Sıkışıklığını bu düşüş sonlandırsın diye düşünüyordur... Kadına kaldırımın üzerinde uzanmış halde görünmek istiyor da olabilir. Onun beşinci katın açık balkonundan bizi seyretmesini istiyor olabilir. Kaldırımdaki fotoğrafımızı bir daha çıkmamacasına onun aklına sokmayı istemiştir. Kıvırcık saçlı kadına son olarak;

"Hepsi senin yüzünden oldu. Düzenimizi altüst ettin, sen olmasaydın bunlar başımıza gelmezdi" demek istiyor olabilir... Belki kadın da yukarıdan seslenerek bize bir şeyler söylemek isteyecektir...

Ama farkımıza varılması için her iki apartmanın duvarına yansıyan gölgelerimiz, tek başına da yeterli olabilir. Babam istemese de bu gölgeler kendiliğinden dikkat çekici olabilir. Her iki duvardaki gölge karmaşası sokakta anormal tehlikeli bir şeyler yaşandığını kendiliğinden anlatabilir. Ancak yine de kendi kaynağını göstermedeki yetersizliği kaçınılmaz olarak hep var. Gölgeler de sokakta biz gibi sessizler. Bağırıp; "bizi oluşturanlar havadalar, baba oğul aşağıya düşüyorlar" diyemiyorlar. Dikkatleri üzerimize çekip, bizi gösteremiyorlar. Sessiz oluşları yatalaklığıma benziyor. Gölgeler "hareketli yatalaklar" Sesimiz çıkmamış olsa da bizi havadayken sadece bu yüzden fark eden birisi olabilir...

Ama ben bu pozisyonda duvarları değil, daha çok babamın boynunu görüyorum. Dışarıda neler olduğunu ise bilemiyorum. Sokakta olanlar sanki sandalyemin arkasında oluyor ve üstelik onları bakarak çözebileceğim herhangi bir gölge de yok. Belki de düşerkenki halimizin gölgeleri, duvardaki görüntülerinin tam tersidir, daha başkadır... Eğer sokağı aydınlatan ışığın miktarı çok fazla ise duvarlara yansıyan gölgemiz, fark edilebilecek kadar oluşamamıştır. Işığın bu miktarı doğrudan duvarların üzerini aydınlatıyordur. Hatta belki de sokağın ışığı doğrudan tiyatro sahnesindeki oyuncunun üzerine düştüğü gibi doğrudan babamın havadaki çıplak bedeninin üzerine düşüyordur. Çırılçıplak bir adam kucağında küçük çocuğu bir sapık gibi kaçırıyor gibi görünüyoruzdur. Benim bu düşündüğümü babam aşağıya düşerken

düşünmemiştir inşallah! Gözlerim babamın boynunu görürken arkamda bunlar oluyordur sokakta kim bilir...

Belki de havadayken gece vakti sokağa aniden dalan arabanın farları bizi aydınlatacak. İçindekiler telaşla arabadan inip, koşarak yere düşen babamla benim yanımıza gelecekler. Bize yardım edecekler, tutup yerden kaldıracaklar... Ama belki de biz hiç düşmeyeceğiz, havaya tutunacağız. Birlikte sokağımıza bir dalıp bir kaybolan kırlangıç gibi kanatlanarak boşlukta uçacağız. Sonunda da yere konuyormuşuz gibi yapıp, peşinden aniden havalanarak, karanlığın içini bir tünel gibi geçeceğiz. Ve loş ışığı altında koyu kırmızı kadife perdeleri görünen, kapıları açık balkona doğru geriye uçarak oradaki beyaz tahta kasaya konacağız. Beşinci kattaki evimize gireceğiz sonra... Belki de ne kaldırıma ne de eve gideceğiz. Boşluğa tutunup, kırlangıçlar gibi onun karanlığına karışacağız...

Düşürmeden beni aşağıdaki kaldırımın üzerine dikkatlice bırakmak istiyor. Bu yüzden sıkı sıkıya tutuyor. Kollarının içinde tutarken bana gösterdiği itina kendine duyduğu güveni belli ediyor. Beni dikkatlice taşıyıp yere sapasağlam indirecek. Hiçbir zaman kafasına koyduğunu yapmadan edemedi. Böyle olmasını istiyor... İnatçı hem de becerikli usta, her şeyi çabuk öğreniyor. Benim gibi boşluğun üzerinde yaşamaya iyice alıştığını, öğrendiğini düşünüyor. Ah! Talihsiz ihtiyar, bu sefer istediğini yapamayacak. Onun da elinde değil... Bebeğinki gibi göbek bağımın onun karnına bağlı olduğunu düşünüyor. Havada bana sarılışından bunları çıkarıyor olabilir. Kendisine bağlı olduğunu sandığı göbek bağına güveniyor. Benim sürekli oradan besleneceğimi zannediyor. Kaldırımın üzerindeyken onun kalbi atmaya devam etmezse öleceğimi düşünemiyor... Kendisinin de annem gibi beni boşluğun kara memelerine mecbur bırakacağını, beni onlara devredeceğini göremiyor...

10
Kaldırımın Üzerinde

Babamın vücudu şu anda salonda kadının yanına uzandığı divanın üzerindeki gibi sıcacık değildir herhalde. Zannederim ki altımdaki bedeni en fazla ılık ve terli olmalıdır. Derisinin üzerindeki parlaklık en azından hafif nemli olduğunu düşündürüyor. Islaklığı bu yüzden vücuduna kayganlık sağlamış olabilir... Kaldırımın üzerine birlikte çarptığımız anı hiç hatırlamıyorum. Gözümün aniden kararmaya başladığı anda düşüşümüzü tamamlamış olmalıyız. Bu kararmanın sonrasında onun dışarıdaki karanlığa benzemediğini düşünmeye koyuldum. Ama daha ne olduğunu anlayamadan bu sefer de istemeden tamamı dışarı kaçan nefesimi içime çekemedim. Tam anlamıyla boğulacağımı kabullendiren

cinsten bir nefessizlik içindeydim. Nefes almaya çabalarken göz kararmasının içinden aniden ortaya çıkan çok parlak bir ışığın üzerime doğduğunu gördüm. Sonrası ise yok. Daha sonrasını hatırlamıyorum... Balkondan düşüşümüzün başlamasından sonra çok zaman geçmemiş olmalı. Gene de kaldırımın üzerinde geçen zaman bu süreden daha uzundur... Acaba daha havadayken babamın kucağında uyumuş olabilir miyim? Havadayken başlamış uykuma babamın kucağında da devam ettim herhalde... Ya da kaldırıma çarptığımızda uyanıktım. Çarptığımdan dolayı bir süre baygın kalmış olabilirim. Babamın kaldırımın üzerindeki çıplak bedeni üzerindeyim. Baygın olarak olsa da onun üzerinde bir süre uyumuş kalmışım demek ki...

İnce bacaklarımın dizlerimden bükük hali sanki burada da sandalyenin üzerinde oturduğum zamanki gibi duruyor. Bacaklarımda daha önceden oluşmuş olan katılaşma bu haldeyken daha da belirginleşti. Babamın üzerinde neredeyse yere secde ediyor gibi görünüyor olmalıyım. Ayaklarımın ucu açıkta görünen cinsel organının üzerine ya da göbeğinin altına uzanıyordur belki. Ayaklarım babam uyandığında onun utanmamasına yardımcı olur... Kollarım onun her iki omzunun yanından arkasına dolanacak gibi beline kıvrılıyor olabilir. Havadayken o bana sarılıyordu, şimdi de ben ona. Keşke bedenim onunki kadar olsaydı. O zaman onun çıplaklığının üzerini bir yorgan gibi tamamen örtebilirdim. Şimdi bedenimin kuş kadarki görüntüsüyle babamın üzerine konmuş gibi görünüyorumdur...

Yere düşmüş olmak kötü bir durum olsa bile yanağımın ve dudaklarımın bir kısmı hafifçe babamın boynuna dokunuyor, değiyor. Ne güzel... Dudaklarım boynunun üzerinde bir kelebek konması ağırlığından daha fazlasını taşımıyordur diye düşünüyorum. Yarısı açıkta kalan dudaklarımın arasından nefes alamıyorum. Çünkü ağzımın içinde biriken salyam ve dışarı sarkan dilim oranın çıkışını engelliyor. Sadece sağ burun deliğim açık. Onun sayesinde rahat nefes alıyorum. Soldaki babamın boynuna yapışık durumda olduğu için tamamen tıkalı durumda... Tamı tamına

değilse de birinin bize dışarıdan baktığı gibi babamla kaldırımdaki üst üste uzanmış bu halimizi buradan görebiliyorum. Boynunun altına sıkışmış kafam yere düştükten sonra babamın ayaklarına doğru eğilmiş. Babamın çenesi tepeme iyice yapışmış artık. Açıkta kalan sağ gözümle babamın sol omzunun üzerinden kaldırıma doğru kıvrılan incecik sağ kolumu görüyorum. Daha da alt tarafta çıplak kalçasının yanında kaldırımı okşar gibi duran sol elini görüyorum. Diğer eli de aynı pozisyonda. Onların da altında kaldırıma doğru açılmış sol ayağını ve onun ucunu görüyorum. Onun üzerindeki beyaz ayak parmaklarını görebiliyorum. Babamın tamamını göremediğim çıplak tablosunun eksik kısımlarını zor da olsa kafamda tamamlıyorum. Belki de resmin tamamına bazı kısımları kendim ekliyorum, tasarlıyorum. Çünkü bu tablonun konusu kolay değil...

Aslında kafam bütün ağırlığını onun boynunun üzerine bırakmış demeliyim. Bu yüzden boynundaki büyük, geniş damarların akışı engellenmiş olmalı. Kafamın önüne yaptığı baskıdan dolayı damarların gerisi de bu yüzden şişmiş olmalı. Babamın yüzünün sararıp solması damarlara yapılan bu baskılanma yüzünden olmalı. Ama sararması üzerinde dikkatli düşününce aklımdakilerin yanlış olduğunu anlıyorum galiba. Çünkü damarlara yapılan basınçla yüzünde sararma değil morlaşma, siyahlaşma olurdu. Oksijensiz kalan kan, damarların içinde siyahlaşır. Derinin rengi koyulaşır... Babam tenine ait bu ılık teri başkasından aldı. Divanın üzerinde uzanan o kadının yanından getirdi. Ama ne yapalım ki babamın üzerindeki şimdiki sıcaklığının bu kadarı artık benim oldu. Bunun üzerine fazladan düşünmek yerine yapmam gereken artık bana ait bu sıcaklığı korumaya çalışmak olmalı. Babamın üzerine kapanıp altımda duran çıplak vücudunun her tarafını örtmem, daha da soğumasını engellemeye çalışmam gerekiyor diye düşünüyorum...

Diğer yanağım ve dudaklarımın açıktaki kısmı yani yüzümün diklemesine yarısı babamın boynuyla kaldırım arasında kalan küçük, neredeyse tamamı kapalı görünen boşluğa bakıyor. Bu ku-

tunun dış duvarı, uzamış saçlarımın yere değmesiyle oluşmuş... Sağ yanağım sanki içi su dolu balon ve yukarıdan aşağıya ucu bir iple bağlanmış gibi sallanıyor. Sol yanağım ve başım babamın boynunun sol yanına yatmış vaziyette. Bu durumdayken ağzımda biriken tükürüğümü akmasın diye zorlukla engelleyebilirim. Ya da ağırlığından sarkan sağ yanağım, sanki bilerek havayla doldurmuşum gibi tek taraflı şişmiş görünüyor. Üstelik yanağımın şişliği bir dağ gibi görüş alanımı yuvarlıyor. Ben bu dağı aşabilecek miyim? Arkasında neler var görebilecek miyim? Sanki bu sefer işim zor, halledemeyeceğim. Olanları anlayamayacağım...

Ağzımı açabilsem, içindeki havayı dışarı kaçırıversem, yine de inmeyecek bir şişlik yanağımdaki. Üstelik oluşan şişliğin içine gizlenmiş salyam aşağıya, boşluğa akacak. Belki de bir halat gibi beni babamla aşağıdaki kaldırıma güvenle ulaştıracak. O halat şimdi değil de babamla ikimiz balkondan aşağı düşerken, son anda babam bana tutunurken, ilk kez benden yardım istediğinde lazımdı... Ama salyam ağzımdan dışarı aksın, aşağıya, ıslak kara kaldırımın üzerine dökülsün de istemiyorum...

Bakıyorum da aşağısı, küçük boşluğun zemini akşamdan daha karanlık, oraya gece çoktan gelmiş görünüyor... Ama belki de tam tersidir. Belki de yere düştüğümüzde babamın üzerinde sabaha kadar uyuyup kaldım. Küçük boşluk bir yaz günü sabahı gibi pırıl pırıldır kim bilir. Ben oradaki sabahın üzerine kendimi bir yarasa kanadı gibi gererek her yerin, her hayatın daima gece haline gelmesine sebep oluyorum. Kimseye danışmadan küçük gece hayatımın içine kapanıyorum. Herkesi benim gibi orada yaşamaya mahkûm ediyorum. Orada ve çevresine ilgisiz, sanki masum bir çocuk gibi içimin, yarım yamalak gördüklerimin küçük ayrıntılarıyla oyalanıyorum. Babamın hayatını karartıp duruyorum...

Karanlığın dibindeki kaldırıma döşenmiş beton taşın rengi kara ama biliyorum ki o taşın üzeri kırmızıyla ıslandığı için öyle görünüyor. Kaldırım yüzeyinin bir kısmını kaplayan bu parlak kara sıvı yüzünden döşeme taşın tamamı görülmüyor. Bir de taşın üzerindeki parlayan, kara ıslaklıktan tüten buhar burnumun ak-

masına neden olacak. Oysa ben kara renkli sıvıya biraz daha bakmak istiyorum. İçine dalmak, olup biteni orada anlamak istiyorum. Bir de ben, oradaki kara renk kendi içim olabilir diye düşünüyorum. Kaldırımın üzerindeki kara sıvı ara sıra dışarı kaçan içim olabilir... O daracık sokağımıza yaz akşamları şakıyarak dalıp sonra aniden kaybolan ve arkasında hüzün bırakan kırlangıçlardan olabilir. Şimdi de yuvasını bulamamış, dönememiş evine. Kaldırımın üzerine düşmüş halsiz bir şekilde orada dinleniyor. Uzandığı, bırakıldığı o yerde soluksuz, hareketsiz duruyor. Üstelik bundan sonra hep öyle kalabilir gözüküyor. Ona, bu haline biraz daha bakmam lazım. Çünkü onun bu halsizliği annemin divana uzanışındakiyle aynı... Ama bu kara renk aslında babamın kanı biliyorum... Bütün bunlar birdenbire nasıl oluverdi, bilemiyorum.

Kaldırıma döşenen taş babamın kafasından daha büyük... Döşeme taşın bir diğeriyle arasındaki ince boşluk; ayrımı netleştiren, babamla aramızdaki kopuşu anlatan bu çizgi, yine aynı kara sıvıyla dolmuş ve üzeri parlıyor. Bu parlak çizgi göründüğü yerde gözüme batacak bir çubuk sanki. Gözümü yerinden çıkarmaya yönelmiş gibi gözüküyor. Bu siyahi çubuk üzerime doğru geliyor. Üstelik ben ondan kaçamıyorum. Babamın üzerinde başımı bir tarafa çekip ondan kurtulamayacağım bir haldeyim. Yatalak, felçliyim. Ama daha da kötüsü kara çubuk gözümün yüreğine batıp da beni öldürmeyecek. Biliyorum, gözüme yaklaşıp olduğu yerde bir ömür boyu durup öylece o da bana bakacak sadece... Kara çubuk belki de içim kadar gerçek karalıkta değil. İçim gibi sahici cesarete sahip değil. Bu yüzden gözümü çıkarmaya elverişli değil. Kara çubuk taşların arasındaki bulunduğu yerden bir pislik gibi temizlenmeye hazır değil. Oysa içimin karalığı yok olmaya çoktan hazır. Çünkü kendini evrenin boşluğundan inşa etti. İçim yok olursa oraya karışıp çoğalacağını biliyor... Kara çubuk havada asılı kalıp boşluğa tutunamadığı için sadece döşeme taşların arasında kendine biçim verebiliyor. Kendini taşların arasında durarak var edebiliyor. Dışarı çıktığında başka karalıklara batarak şeklini yitiriyor... Benim içim ise her şeye hazır. Başka karalıklara korkusuzca dalmaya meraklı...

Çizginin içindeki kara parıltı, bir nehrin taşması gibi döşeme taşın yüzeyine kabarıyor. Bu hali orada akşamdan daha koyu bir siyahlık oluşturmuş. Üzerinde tüten buharını göremiyorum. Ama artan buhar nefes almamı zorlaştırıyor. Taşın yüzeyine taşan kara sıvı daha da yükselmeye devam edebilir. Sadece açık olan sağ burun deliğimi tıkayabilir... Ama bu saçma! Babam başının altındaki granit döşeme taşa çarptığında kafasının kemikleri dikiş yerlerinden açılmıştır. Kafatası kemiklerinin sokağa dağılmasını sadece derisi engelliyordur. Şişmiş gözlerinin çukurlarına kadar kafasının içi bir balon gibi kanla doludur. Boynumun altındaki ağzından da kanlar akıyordur... Neden hâlâ öldüğünü kabul etmiyor ki! Taşın üzerinde biriken kanıyla burnumu tıkayacağını görmüyor mu? Beni öldürmeye kalkışıyor... Kafasının içinde hâlâ neler var anlayamıyorum... Ama bu durum beni çok kızdırdı:

"Ben seni öldürdüm. Şu kaldırımdaki ölmüş halinle beni boşuna öldürmeye kalkışma! Beni öldürsen de ilk ölenin sen olduğu anlaşılacaktır sonradan. Bana yenildiğini kabul et! Başından sızan şu kanı da durdur artık!"

Beni duymadığını biliyorum ama birazdan kan yükselecek. Nedense bu durum beni korkutuyor... Ölmek istemediğimle ilgili bir düşüncem olduğuyla ilk defa karşılaşıyorum...

"Yatalak olsam da, felçli bedenimle dışarıdaki hayatı ben de yaşamak istiyorum. Kıvırcık saçlı kadın bundan sonra benimle yaşamayı seçebilir artık; çünkü babam öldü... diye söylenirken;

"Sana söylemiştim. İntihar etmeyi istemesen de babam bize yardımcı olacak demiştim. Bak! Babamın kanı yükselip, birazdan seni öldürecek" diye kafamın içerisinde sessiz bir şekilde seyreden aklım, içimin konuşmalarına katıldı. Sonra devam ederek;

"Sen de bırak artık, boşuna direnme. Bak! Hazır babamın boynu da ıslak ve kaygan durumda... Biraz gayret et de aşağıdaki kaldırımın üzerinde birikip yükselen kana açık olan tek burun deliğini kendin uzat. Sonra da kendinle gurur duy! Beni öldüren babam değil, kaldırımdaki kanın içine atlayarak kendim intihar ettim diyebilesin" dedi. Söylediklerine bir cevap olarak sadece şu kadarı aklıma gelmişti:

"Haklısın! Ben de önce senin gibi düşündüm. Babam kendi ölümünden sonra bana kimsenin bakmayacağını düşünmüş olabilir. Bu yüzden beni yerde biriken kanıyla öldürmeyi istemiş olabilir." Söylediklerimi duyunca kendini tutamamış, yüzündeki gülümsemeyi başlatmıştı hemen. Ama ben bilerek biraz ara verdikten sonra devam ederek sakince;

"Dediğim gibi; ben de önce senin gibi düşündüm. Ama sonra, babamın balkondan düşerken bedenine kazandırdığı son pozisyonu gözümde canlandı" dedim ona. Sanki diyeceklerimi o da tahmin etmiş gibi yüzü kızarmaya başladı. Ama ben biraz daha konuşmaya devam ederek anlattığımı açıklamak istedim:

"Yani, babam daha havadayken benim için sırtını kaldırımın üzerine düşeceği pozisyona getirdi. Yere çarptığında, bana bir şey olmasın diye... Bu yüzden görüldüğü gibi bana bir şey de olmadı, yaşıyorum hâlâ." Sonra devam ederek;

"Kanıyla beni boğmayı isteseydi, düşmeden önce kendine bu pozisyonu vermezdi. Şu kuş kadar küçük bedenimi altına almayı çok iyi bilirdi" dedim ve sustum. Çünkü hayatta kalmış olsam da bu gece düşünmem gereken daha çok konu var...

Anlıyorum ki ben kafamın bulunduğu bu sıkışık yerden babamı ve özellikle onun yüzünün nasıl göründüğünü merak ediyorum. Aslında onun yüzünde son anda bir tebessüm oluşmuştur diye tahmin ediyorum. Zaten bütün bir yüzüm, sevgili gibi babamın kafasının altındaki boyun kısmına sıkışmış vaziyette. Şu an babamla bu mutluluk içinde görünen halimizin duygusuna kapılmaya daha çok ihtiyacım vardı demek ki... Yoksa bu haldeyken babamın yüzünün gülümsediğini varsaymaya eğilimli olmazdım. Belki de babamın bu davranışı bana ilk yakınlaşma isteği... Böyle olmasını istediğim için aklıma bu düşünceler geliyordur diye düşünüyorum... Ama babamın istediği de oldu. Sevdiği oğlu ölmedi. Hayatta kaldı. Bu yüzden yüzünde tebessüm vardı. Zaten daha önce söylemişti. Demir korkuluğu kestiği akşam bana "ben senin için canımı bile veririm" demişti...

Sanki birdenbire babamın vücudu sertleşmeye başladı. Kafamın ve yüzümün yerleştiği o küçük alan giderek daraldı gibi hissetmeye başladım. Keşke hareket edebilsem, gücüm olsa da vücudu henüz sertleşmeden elimle babamı çenesinden şimdiden yukarı nazikçe itebilsem. Ve rahat nefes alabilmek için onun boynunda kendime biraz daha fazla bir yer açabilsem diye düşünüyorum... Aslında ben ona hangi özeni göstersem bu yaptığıma, çenesini yukarıya kaldırmama alınırdı biliyorum. Şimdi yapamıyor. Ama sert bir bakış atar, kızardı. Belki de kızmazdı... Keşke şu an yaşasa da bana kızabilse... Eve, camın arkasındaki yerime dönmek istiyorum. Orada ömür boyu babamı beklemek istiyorum...

Bulunduğum kapalı, sıkışık bu yerden yüzünü görebilmem mümkün olmayacak. İtiraf etmeliyim ki onu çenesinden yukarı itelemek yerine özellikle kafamı kaldırabilmeyi ve onun yüzüne kendim bakabilmeyi şimdi daha çok istiyorum. Yüzüne bakabilmeyi, yüzündeki ifadeyi, yüzünün rengini görebilmeyi... Her şeyden vazgeçtim. Hiçbir şeye bakmak istemiyorum. Açık olan gözlerim kapansın. Bir daha hiçbir şeyi görmek istemiyorum. Aslında ben karanlıkla, "kara"lıkla oyalanmak ya da herhangi bir renk olmak istemiyorum. İçime kırlangıçlar dalsın da istemiyorum. Vazgeçtim her şeyden, o kırlangıç içimdeki siyahlıkta kaybolsun, saklanabilsin istemiyorum. Kırlangıç karanlığın canı, içimin kıpırdanması, yeniden canlanması da olsa, istemiyorum hiçbir şeyi... Ben kendimi ve babamı kaldırımın üzerinden, onu içine düştüğü ölümden uyandırmak istiyorum. Isınsın diye çıplak vücudunu yukarıya, divanın üzerindeki kadının sıcak vücudunun yanına bırakmak istiyorum. İlk defa sormadan sarılmak, çıplak vücudunu örtmek, ona bir yardımda bulunmak istiyorum... Gözlerimi kapatırsam ona yardım edemem. Yaşıyor olsam da ben bir yatalağım... Sadece bakışlarımın kuvveti, dermanı var... Onlar karanlığın dizlerinin takati. İçimin zindeliği...

Yerimden kalkmaya, hareket etmeye imkânım olmasa da en azından kendimi bakabilir duruma getirebilmem gerekir. Babam da sokağı daha iyi görebilmemi engelleyen balkonun demir kor-

kuluğunu zaten bu yüzden yerinden sökmüştü, kesmişti... Gözlerimin önünün açık olması, herhangi bir şeyle kapatılmaması gerekir. Yoksa şimdi babamın üzerine yüzüstü uzanır vaziyetteyken dışarıdan bakıldığında bu halimle yaşadığım hiç anlaşılmaz... Babamın ölmemem için havadayken harcadığı emekleri boşa gider. Yaşadığımı anlamazlar Beni sokaktaki kaldırımda, babamın ölmüş çıplak vücudu üzerine terk edip giderler... Bir de bu sıkışık durumda kalarak gözlerimin önü böyle kapanır ve herhangi bir şeye bakabilir olmam engellenirse sonunda korkmaya başlarım. Babamın boynuna sıkışık vaziyetteyken burada bakarak oyalanacağım, korkularımı savuşturabileceğim bir hayatım bile olamayacaksa artık ölemeden ölmüş olacağım... Çünkü bir şeyin sadece "önümde dikilmesi" korkumun başlaması için yetebilir. Önüme dikilip duran şey cam gibi içine dalıp seyahat etmemi sağlayan bir derinliğe sahip değilse, bu durum aklıma ölümü getiriyor. Bu yolla korkutulmak benim acı çekmeme yol açan tek neden. Başka türlü canı yanmak nedir bilmiyorum diye düşünüyorum. Çünkü ben hiçbir yerini hissedemeyen, hareket ettiremeyen biriyim. Bu yüzden dövülmeye, düşürülmeye, çekilmeye, itilmeye karşı doğumsal olarak fiziksel bir dayanıklılığım var. Ama tersine korku esnasında kalbim birden durabilir ve fiziksel olarak herkesten daha kolay ölebilirim. Ölmem için gözlerimi kaybetmesem de derinliksiz bir tabloya mecbur bırakılmam yeterli olacaktır... Acıya duyarlı olmayı göze alıp fiziksel yetersizliğim olmasına rağmen gene de başkaları gibi yatalaklığımdan vazgeçmeyi hiç düşünmedim. Hiçbir zaman sağlam biri olmak aklıma gelmedi, hiç istemedim. Toplumsal hayattaki şiddet haberleri göz önüne getirilecek olursa yatalaklığın fiziksel avantajları konusunda herkes bana hak verir diye düşünüyorum... Bana kalırsa fiziksel yetersizliği olmayanlar da bazen ikili ilişkilerinde yatalak gibi davranabiliyor. Kadın erkek ilişkisindeki şiddetten korunmak için taraflardan biri yatalak gibi davranmaya sığınabilir. En önemlisi de içimizde var olan yaşama isteğinin şiddeti karşısında oluşan yatalaklık durumu. Sırf yaşıyor olmayı garantilemek için erdemi,

yeteneği, emeği ve insani onuru yatalaklaştırma en yaygın biçimine benziyor. Benim yatalaklığımdan çok daha berbat görünüyor...

Babam sandalyenin üzerindeyken beni oradan alıp kendi üzerine çekmek ya da aşağıya düşmemek için bana tutunmak zorunda kalmak yerine balkonun kasasına tutunabilseydi... Tutunduğu kasaya bütün kuvvetini vererek kendini yukarı çekebilirdi. Ardından kapıları açık balkon önünün olduğu yere hemen bağdaş kurarak otururdu. Sonra da gürültüye uyanan kadın divanın üzerinden kalkarak bizim yanımıza gelirdi. Gelirken babama divanın üzerindeki mavi etamin kumaşlı örtüyü getirirdi. Babam da çıplaklığını örtmek için örtüyü üzerine sarardı. Şimdi balkonun önünde gece yarısı muhabbeti yapıyor olurduk. Kaldırımın üzerinde olmazdık... Babam, "kasaya tutunamasaydım" diye sözüne başlayarak bana bu öyküyü anlatırdı. Belki anlattığı öykünün trajikliği gülmemize bile neden olurdu. Dinlediklerimize inanamazdık. Anlatılanın gerçek olmayacağını düşünürdük ama yine de çok korkardık eminim. Hangi baba ve çocuğu birbirine bu duyguları taşır ki diye düşünürdük. Hatta kadınla babamın arası bu öykünün anlatımından sonra tamamen düzelirdi. Hepimizi şimdi başka bir gelecek bekliyor olabilirdi... Ama ben gece yarısı yağmurdan ıslanmış kaldırımda babamın çıplak vücudu üzerinde uzanmıyor olsaydım...

Birlikte boşluğa dalmamış olsaydık... Yani yukarıdan aşağıya ayrı ayrı, yan yana ve aynı hizada boşluğa doğru bırakılsaydık... Herhalde ben babamdan daha önce kaldırıma düşerdim. Çünkü felçli, hissetmeyen bu yatalak beden telaşını ve korkusunu, kaslarına, karaciğerine, dalağına, beynine, böbreğine, kemiklerine aktaramazdı. Böylece her bir organımın ağırlığı hiçbir çaba sarf etmeden, kendiliğinden bedenimin ortasında toplanırdı. Orada bedenimin bir ağırlık merkezi oluşurdu. Bu ağırlık merkezim sayesinde balkondan aşağıya düşüyor gibi değil, sanki biri tarafından kaldırımın üzerine fırlatılmış gibi olurdum. Sonunda kaldırımın üzerinde bir lapa gibi dağılıp, oraya buraya bulaşmış parçalarımla etrafı kirletmiş olurdum... Şimdi ise babam altımda

duruyor. Bu yüzden bedenimdeki her bir parçam bir arada duruyor. Babam aşağıya düşerken sağlam beden ağırlığını her tarafına dağıtmıştır. İkimiz havadayken vücutlarımıza, kaldırıma yatay gelecek bir duruş kazandırarak onların ağırlığını hafifletmiştir. Ayrıca bana kollarıyla sıkı sarılsa da yine de aramızda kalmış olan mesafe, bir hava yastığı gibi yere düştüğümüzde babamın karnına şiddetle çarpmamı yumuşatmıştır. Belki de yüksek bir köprüden aşağıya düşerken tesadüfen iyi bir açıyla suya dalmış gibi bir durum başıma gelmiştir. Zaten hâlâ bu yüzden yaşıyor olmalıyım... Ama babam şu an içine daldığım ve sonra yüzeyinde kalabildiğim su gibi ölmemiş değil. Babam şimdi ömrüm boyunca arkasında durup baktığım cam gibi oldu. Altımdaki ölü bedeniyle içine dalıp dolaşacağım bir derinliği var şimdi... Ama nedense bizim birbirimize şimdiye kadar aynı yoğunlukta iki sıvı gibi hiç bu kadar karışmamış olduğumuzu anlıyorum... Sanki babam şimdi terk etmiş olsa da benim için hiçbir şey değişmeyecek. Bundan sonra onun derinliğini bakışlarımda taşıyarak yaşayabilirim. Böylece babam yanımdan hiç gitmemiş olur belki...

Bilmiyorum belki benim de şu an babam gibi vücudumun içinde kırık kemiklerim, patlamış dalağım var. Hatta kırılan kemiklerimden biri şu anda babamın karnına bir bıçak gibi saplanmış durumda belki. Onun son nefesini vermesine bu kemik neden olmuştur. Babamın ölümüne son noktayı ben koymuş oldum belki... Organlarımın acısını hissetmiyorum diye kendimde oluşmuş yaralanmaların nasıl sonuçlanacağını bilmiyor olabilirim. Karnımın içindeki bir organın parçalanmış olması yüzünden belki birazdan ben de ölmüş olacağım. Sıkışarak kaldığım bu yerden kaldırımın üzerinde olup bitenin tümünü göremiyorum diye her şeyden habersiz kendi kendime "ben yaşıyorum, ölmedim" diyor olabilirim. Korkusuzca "babam öldü, ben yaşıyorum" diyorum... Eğer bu durumdaysam babamdan farklı olarak kendimden habersiz sadece yavaş yavaş ölüyorumdur. Babam kaldırıma çarptığında birdenbire öldü. Zaten şimdiye kadar hep yavaş yaşadığım için yavaş ölüyor olduğumu da ayırt edemiyorum... Yavaş, acelesiz,

korkusuz, dışarıdaki hayattan beklentisiz yaşadım hep. Yavaştım ama içimdeki yolculuğumda hiç durmamış, orada herhangi bir kesinti yaşamamış olduğumu düşünüyorum. Doğduğumdan bu yana büyümeye devam ediyorum... Babam ölmüş olsa da...

Bu ışık sayesinde bazen de kimsenin ilgisini çekmeyen bir şeye bakmaya; onu gözlerimle evirip çevirmeye, o şeyi incelemeye başlarım. Böylece çektiğim acıyı unutmaya, acıdan kurtulmaya çalışırım. Benim için bakmak yaşamak, bakamaz olmaksa ölmek, durmak sayılır. Dışarıdan, başkasından istediğim tek yardım gözlerimin, başımın görmek istediğim yerlere çevrilmesi, taşınması... Bu yardımı yapan benim annem sayılır. Onun dizlerinin takati gözlerimin ışığı. Annem benim, o şimdi nerede...

Gerçi korkarak yaşamış olsam da acı çekmek tadabildiğim tek duygu. Acı çekmekten tamamen kurtulmayı bu yüzden isteyemem. Bir tarafım sürekli bir şekilde korkmayı isteyip durmalı. Bunu da biliyorum. Ama tamamen acı çekerek ya da korkarak yaşanamaz. Bu yüzden bu acının ilacı gözlerim. Bakabilir durumda kalamam. Gözlerimin açık, görebilir olması... Gözkapaklarımın arasından ışığın içeriye, içimdeki loşluğa bir kırlangıç gibi süzülmesi, orasını aydınlatması gerekir. Korkumu ve içimdeki acının zehrini oradan temizlemesi için...

Bakma dışında gerçekleştirebilecek hiçbir eylem sahici, kalıcı, etki oluşturan bir hareketliliğe sahip değil. Bakma eylemimden daha fazlasını yapmaya, becermeye çalışmak beyhudedir. Bu hayatta gerçekleştirilen başka tüm eylemler boşa kürek çekmedir. Bu dünyada bakmadan daha fazlasının bulunacağına ait inanç en fazla yanılsama ya da sıradan iyimserliktir. Bakma dışında bir eylemi gerçekleştiren bir bedene sahip olduğunu sanma ise kendini beğenmişliktir. Hiçbirimiz bakmadan daha fazlasına sahip değiliz. Yatalak olsak da, olmasak da... Varsılsak da, yoksulsak da sadece bakma yüzündendir. Varsak da, yoksak da ondandır aynı zamanda. O kadar ki sadece sıradan bakabilir halimiz bile ketum yalnızlığımızın anlamını yok eder. Bunu gerçekleştiren, gözkapaklarının doğal açıklığıyla görüp anlamamızı sağlayan istekli ve bilinçli bakmadır...

Kaldırımın üzerindeki bu halimizden ürktüğümü biliyor olsam da sanki babamla birlikte daldığımız güzel bir uykudan daha henüz uyanıyormuşum gibi. Babamın beni sanki sandalyemden kucağına alarak bir zaman annemin üzerinde uzandığı divana götürdüğü yerden birlikte uyanmışız gibi... Merak ediyor olduğumdan emin değilim ama babamın vücudu daha ne kadar soğuyabilir diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Çok şükür ki ikimizin de üzerine çiseleyen bu yaz gecesi yağmur damlalarının sıcaklığı henüz babamın sıcaklığıyla aynı ısıda. Yoksa hangisi; yağmur damlası mı, babam mı diğerinin sıcaklığını soğutacaktı. Oysa ben şu her tarafı tutmaz yatalak halimle bile hem üzerimi ıslatan yağmurun suyunu hem de kendimi ısıtabiliyorum. Kim bilir belki de taşıdığım sıcaklık, altımda çıplak duran babamın daha da soğumasını engellemeye devam edecek... Hava dışarıda çok güzel ve yağmur yaz gecesini ancak bu kadar soğutabilir. Tam da tahmin ettiğim gibi dışarıda istediğim ısıda bir sıcaklık olmalı... Balkonun kapıları kapalı olduğu zamanlarda dışarının ısısını, rüzgârını buradaki kadar net göremiyordum. Üzerimdeki giysilerin yağmurdan tamamen ıslanmış olduğunu tasavvur edemiyordum... Düşünüyorum da bugünü benim şanslı günüm bile sayabilirim. Daha önceleri böyle bir yağmurda saçlarımı ıslamayı, biraz olsun üşümeyi, hafif bir titremeyi ne çok istemiştim. Ama bu konuda istemiş olduklarım bir türlü gerçekleşmemişti. Babam isteğimi anlayıp beni yağmurlu havada dışarıya çıkarmamıştı. Babam bugün balkondan dışarı uçarak eskiden çok istediğim bir şeyi gerçekleştirmiş oldu. İliklerime kadar ıslanmam için beni yağmurda dışarı çıkardı en sonunda... Bir de hiç tahmin ve tahayyül edemediğim bir durumdayken babamı yağmurdan benim koruyacağım aklıma bile gelmezdi. Şu düşündüklerime bakıyorum da tam bir şaka gibi...

Ama ben aynı zamanda aklımı zorlayıp dursa da bu uykuya birlikte dalmaya nasıl karar vermiş olduğumuzu en azından şu an düşünmek istemiyorum. Her şeyden önce babamın üzerinde bulunduğum bu pozisyondan çok da rahat değilim. Çünkü özellikle ağzım, burnum sanki ensemden zorla itiliyormuşçasına babamın

boynuna yapışmış vaziyette. Bu durumdayken zorlukla nefes alabiliyorum. Yaşadığım bu zorluktan kurtulmak için kafamı herhangi bir tarafa çeviremiyorum. Ne bileyim babamın boynunun üzerindeyken başımı kaldıramıyorum da. Ama çok şükür ki gözlerimi hareket ettirerek bakışlarımı yana, ileriye kaydırabiliyorum. Kaldırımın üzerindeki babamın başına yakın yerlerini buradan görebiliyorum. Küçücük bir kısmını görsem de kaldırımda bize yaklaşan biri olmadı hâlâ. Biri tesadüf etmedi, yerde uzanan talihsiz baba oğla... Nasıl oluyor da ben babamın boynuna çok hafif değen yanağımı duyumsayabiliyorum. Belki eskiden de o kısımlarımı hissediyordum. Yanaklarım ve ağzımı çevreleyen kısımlar okşanmadığı için algılayıp algılamadıkları aklımda kalmamış olabilir. Ya da babamın boynunun yanağıma olan şimdiki yakınlığına sürekli bakmak zorunda olduğum için bana öyle geliyordur.

Başıma ait o hareketsiz cüssenin korkunç ağırlığını, kaslarımın güçsüzlüğünü yere çarptığımız zamandan sonra yeniden fark ediyorum. Başım babamın üzerine öyle yüklenmiş ki kollarım, bacaklarım ve bütün bedenime ait ağırlığı sanki kafamın içinde taşıyor gibi hissediyorum. Sadece kafamı yerinden kımıldatsam yerimden doğrulacak, ayakta dikilip yürümüş olacağım sanki. Ama nasılsa aynı zamanda ben bu hareketsiz halimden bir biçimde memnunum. Babamın çenesinin altındaki sıkışık halimin görüntüsünü, bebeğin ana rahmine korunaklı bir biçimde yerleşmesindeki gibi kundağa sarılmış, sıcak, tok olarak kafamda canlandırıyorum... Şimdi babamın küçük, yumurta biçimli güzel kafası ne durumdadır acaba. Benim kafama benzemiş midir? Kaldırıma çarpan kafası tepesine yakın yan kısımlarından dışarı çıkmış, arkası ise bir duvar gibi dümdüz hale gelmiş olmalı. Kanla ıslanan saçlarının rengi siyahlanmış, koyulaşmıştır. Islanmış saçlarının akşam karanlığındaki parlak, siyah görüntüsü babamın yaşlanmış yüzünün genç görünmesini sağlamıştır herhalde. Kan kaybından yüzünün beyazlaması da işe yaramıştır...

Aslında burnuma ait şu çıkıntı olmasa babamın boynunda salya birikecek bir çukur da oluşmayacaktı. Ama burada biriken

salyam bu kadarıyla bile neredeyse boğulabileceğim miktara ulaşmış durumda. Böyle giderse salyam ağzımla babamın boynunun derisi arasında giderek birikecek diye de düşünüyorum... Aslında buradaki sıkışık halim yüzünden burnumun ucunu bile tam olarak göremediğim için bazen kafamdaki düşüncelerin doğruluğunu ayırt edemiyorum. Emin değilim, belki de babamın boynunda burnumun oluşturduğu bir çukur hiç oluşmadı. Boynunun derisine yapışkan salyam tutunmuş, bulaşmış olabilir sadece. Buraya sıkışmış olsam da korkacağım hiçbir şey yoktur yani... Belki de sırf bu yüzden her zaman olduğu gibi, şu berbat zamanın sadece çekip gitmesini beklemem gerekiyor olabilir... Onu; tıpkı yaşadığım hayattaki bana benzeyen salyamı da, babamın boynundan aşağıya sümüklüböceğin hızından daha yavaş, çabasız akışını sadece seyretmem yetiyor olabilir. Zaten şimdi anlıyorum ki aşağıya düşmeden önce babamın beni unuttuğu balkonun önünden almasını beklerken de böyle sabırlı olmam gerekiyormuş. Bu akşamüzeri balkonun önünde beklerken de keşke her zamanki gibi sabırlı olabilseydim. Daha evvelden keşke bakışlarım babama, onu her yerde sabırla bekleyebilir olduğumu anlatsaydı... Aman ne yazık! Herhangi bir sıvıda boğulup ölmem için küçük bir çukura bile ihtiyaç yok. Bir taraftan bunu da biliyorum üstelik... Yine de ben her nasılsa yaşadığım bu zor, az nefeslenme durumuna başından beridir alışığım diye düşünüyorum. Bu yüzden nefes alışımdaki zorluğu nasıl aşabilirim diye düşünmeyi bundan sonrası için tamamen erteleyebilirim. Nefeslenmeyi erteleme durumunun kendi ölümüme yol açacağını bile bile üstelik... Biliyorum nefesim sabahı görmeme yetmeyecek, tükeneceği gün geldi çattı... Hatta yaşıtlarımdan çok önce öldüm zaten. Bir tek nefes alışım, bakıyor olmanın yükü kaldı üzerimde... Gözlerim ve ciğerlerimin içinde olduğu, kaburgaları dışarıdan sayılabilen, etsiz, çirkin, fıçı göğüs kafesim hareketli kaldı. Yalnızca bu ikisi canlı gözükebilen...

Belki babamın boynunun derisine dokunmakla bir sıcaklık, herhangi bir ısı algılamıyorum ama çıplak vücudu, yanağıma dokunan ince uzun boynu bana iyi geliyor şu anda. Başımın üzerin-

de babamın başı var. Nedense kafasını orada bir şemsiye gibi hissediyorum. Tabii ki kaldırıma uzanmış bu halimizde başı beni yağmurdan korumuyor. Ama gene de oraya uzanmamışız da sanki babam kaldırımın üzerinde ayakta ve beni kucağında taşıyor gibi algılıyorum. Bu yüzden evimizin beşinci katından seyrettiğim sokaktaki kaldırımın üzerine sanki beni kucağında taşıyarak indirdi zannediyorum. Başımın üzerindeki kafası, beni sürekli olarak balkondan seyrettiğim sokağa indirip gezmeye çıkardı en sonunda diye hissetmeme yol açıyor... Oysa daha biraz evvel sanki üzerine gerildiği çarmıhından yere atlayarak benim yardımıma koşan İsa gibiydi. Yaptığı bu yardımı ne çabuk unuttum. Kaldırıma doğru düşerken yaptığı son hareketle vücudumun kendi üzerinde kalmasını sağlamıştı. Biliyorum babam sokağa çıkmak, orada ıslanmak istediğimi anlasaydı, biliyorum mutlaka yapardı...

Havadayken babamın bu atlayışını balkondan kaldırıma kadar yapacağını ve sonunda da bunların başımıza geleceğini bilemezdim. En azından divandan kalkıp sandalyeme koştuğu sırada balkondan aşağıya düşeceğini babam da bilemezdi. Boşluktayken kaldırımın üzerine düşeceğini babam anlamıştır... Ama kaldırımın üzerine düştüğümüzde benim sağ kalacağımı havadayken düşünmüş olsa da o sırada bundan gene de emin olamamıştır. Bu yüzden ölmeden önce kaldırımın üzerindeyken benim sağ olduğumu son kez görecek kadar yaşamayı istemiş olabilir. Başını yere çarptıktan bir saniye sonra yaşadığımı görmek için başını kaldırıp bana bakmış olabilir. Ne yazık ki kaldırımın üzerinde babam son kez yüzüme bakmaya çalıştığı sırada uyuyor olabilirim. Bu sırada belki de yüzümü görmek için başımı ellerinin arasına aldı. Daha havadayken uyumuş olmasaydım babamla son kez göz göze gelmiş olurduk... Ne güzel olurdu. Belki de o sırada yere çarpmanın etkisiyle bayılmış da olabilirim... Bu geceden sonra beni nelerin beklediğini, nasıl bir hayatım olacağını havadayken düşünmeye zamanı olmuş mudur acaba? Havadayken kendisinin kaldırıma çarpıp öleceğini de biliyordur. Acaba yine de sağ kalmayı umut etmiş midir? Ah! Benim iyi kalpli babacığım...

Babam çıplak vücuduyla bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Öldüğünden emin olmasaydım ona bu kadar yakın olmayı kafamın içinde tasarlamayı bile başaramazdım herhalde. Zaten şu anda onun yüzünü göremediğim halde ona dokunduğumu biliyorum. Bu halimiz onu kafamda canlandırmamı kolaylaştırıyor. Ama içimde beliren babama yakın olma isteğine karşı gelmek istemiyorum. Çünkü benim babam da öldü. Artık yapayalnızım, sahipsizim... Boynunun altında bulunduğum bu sıkışık yerden onun sadece ve en fazla çıplak göğsünü görüyorum. Kaburgalarının arasını, oradaki gölgelenmeyi ancak gözlerimi ve bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde görebiliyorum. Kaburgalarının arasındaki yatay oluk kara bir suyla dolu gibi görünüyor. Memelerinden oraya sızmış gibi. Orası buharlaşıp uçacakmış gibi hafif bir karanlığı içinde saklıyor, ne güzel! Orası içim gibi; bir uyanıp bir uykuya dalıyor ve biliyorum ki yeniden ve yeniden hep yanıma gelecekmiş gibi... Yanağım boynunun sol köprücük kemiğinin omzuna yakın adalesinin üzerinde. Yanağımın değdiği yerin bir yumuşaklığı olsa da beni kucaklayıp oturduğum sandalyenin üzerinden koparıp usulca salondaki divana yatıracak. Yanağımın değdiği adalesi beni rüyaya sevk edecek kadar kuvvetli, sert... Keşke babam bana bunu her zaman yapabilseydi. Çünkü şimdi bile yapabiliyor...

Kafasından sızan kanı, kaldırımın döşeme taşı üzerinde giderek yükseliyor. Oradaki sıvının derinliği arttıkça dibinde içi hava dolu kabarcıklar oluşuyordur. İçindekiler karanlığa dökülen yıldızlar gibi görünüyor. Kafasının arkasında oluşan siyah gökyüzü sanki babamın bütün bedenini kaldırımın üzerinden havalandırıyor. Babamı yıldızlı gökyüzünde bir yolculuğa çıkarıyor...

Kaldırımda, babamın başının yan-arka kısmında bir ayakkabının ucu görünüyor. Ucunun siyah boyalı derisinin beyazlamış berelenmeleri ve üzerindeki birkaç derin sıyrılma onun postal türünden bir ayakkabı olacağını akla getiriyor. Ayak kafama doğru yarım adım daha atarsa giymiş olduğu ayakkabının üzerine dökülen pantolonun paçasını da görebilmiş olacağım. Ayakta duran bizimle kaldırımın üzerinde beklenmedik bir şekilde karşılaştığı

için orada duruyordur. Bize bu yüzden o mesafede duruyor. Yoksa bize daha yakın durabilirdi. Şimdilik gece vakti kaldırımda bizi bu halde fark etmiş olmanın şaşkınlığını yaşıyordur. Yerdeki kanları görüp korkudan kaçıp gitmezse nasıl olsa merakını gidermek için bize daha da yaklaşacaktır. İşte o zaman pantolon paçasının rengi de ortaya çıkacak. Ve ayağı en azından bağlı olduğu bacağın diz bölümüne devam eden bir kısmına kadar rahatça görebileceğim... Başımıza doğru o yarım adımı atmayı gerçekleştirdiğinde eminim diğer ayak da onun yanındaki yerini alacaktır. Hatta başlarımızın yanında topuk topuğa gelerek ve orada dizlerini hafifçe kırarak çömelecek olabilir... Tam tahmin ettiğim gibi bordo renkli, dar paçalı, fitilli kadife pantolon bacağının üzerindeki. Yürürken dışarıda yağan yağmurun yerden sıçramasıyla ıslanmış paçaları. Bu yüzden pantolonun bordo rengi koyulaşmış oralarda. Paçaları neredeyse kaldırımın rengine karışacak kadar siyahlaşmış. Ama beşinci kattaki düz kadife perdeler gibi parlaklığı yer yer belli oluyor onun da...

Bizim delikanlı belli ki şu sıra gece yarısına kadar ertelemek zorunda kaldığı sokak turunu tamamlamaya çalışıyordur. Balkondayken akşamüzeri sokak turunu yapmamış olduğunu düşünmem yerindeymiş demek ki... Sokağın karşı tarafında her zamanki gibi kafasını önüne eğerek yürürken beyaz çıplak vücuduyla kaldırımın üzerinde parlayan babamı fark etmiştir önce. Sonra da bizim apartmanın tarafındaki kaldırıma doğru koşuşturmuş olmalı... Olduğu yerde babamın yüzünün tamamını görüyordur. Dağılan kafatası kemiklerinin arasından sızan kanın, derisinin altında birikmesi sonucunda yüzü ve özellikle şişmiş göz çevrelerinin görüntüsü, onun dehşet içinde kalmasını sağlamıştır. Babamın kafası büyümüştür. Bu yüzden belki önce ikimize de dokunmadan babamın yüzünü tanımaya çalışmıştır. Ama yerdeki kafa bir sumo güreşçisinin yüzüne benziyordur. Kafasının bu görüntüsü babamın öldüğünü hissettirmese, çekik gözlü görünen yüzün o halini sevimli bulabilirdi belki. Daha sonra yüzü tanımaya çalışmanın gereksizliğine karar vermiş olmalı...

Delikanlı bir taraftan da başını telaşla sağına soluna çevirerek etrafına bakınıyordur. Çünkü gecenin ortasında kaldırımın üzerinde yatan çırılçıplak bir adamla onun boğazını ısırmaya çalışan vahşi bir kedi gibi görünen küçücük bedenli, giysileri üzerinde birileriyle karşılaşmıştı. Beklenmedik bir biçimde karşılaştığı bu tabloyu anlamlandıramamıştır. Bu yüzden delikanlıda etraftan yardım arama isteği mutlaka gelişmiştir. Ama çevresine göz gezdirmesi sonucunda gecenin köründe bu istekten vazgeçmenin daha doğru olacağını da anlamıştır. Gene de ayağının birini aniden gelişecek tehlikeli bir başka kedi saldırısına karşı hazırda bulundurmuştur... Babamın öldüğüne kanaat getirince de onun üzerindekini merak etmeye koyulmuştur. Küçücük ve incecik bedeni olsa da babamın çıplak bedeni üzerinde duranın bir insan olduğunu en azından giysilerinden anlamıştır. Ama belki de bir ara giysilerini üzerinde taşıyamayan görüntülü bu bedenin yapma bir palyaço oyuncağı olabileceği aklına gelmiş de olabilir. Sanki iplerinden tutularak hareket ettirilen bu oyuncak palyaço bedeni yukarıdaki pencerelerde duran birinin elinden kaçıp babamın çıplak bedeni üzerine düşmüştür sadece. Aklına bunların gelmesi onu rahatlatmış olabilir. Kaldırımın üzerinde kendisine hazırlanmış bu mizanseni bir şakadan ibaret diye düşünmüştür... Babamın başının etrafını saran kan gölünün de oraya dökülmüş kırmızı boya olacağını tahmin etmiştir...

Aklına gelen palyaço açıklamasının verdiği güvenle sol eliyle uzamış saçlarımı enseme yakın yerlerinden tutarak başımı yukarıya kaldırmaya başladı. Ama ilk denemesinde başarılı olamadı. Eline almaya çalıştığı tahmin ettiği gibi bezden yapılmış hafif bir palyaço kafası değildi. Yağmurdan ıslanmış saçlarım parmaklarının arasından kaydı. Ve başım kaldırdığı yere düştü. Yüzüm tekrardan babamın yumuşak boynunun olduğu yere çarptı. Delikanlı bu kısa serüvenin soluğumu keseceğini bilemiyor. Başımın bedenimin tüm ağırlığını taşıdığını bilmiyor. Onun yerinde babam olsaydı başıma öyle davranmazdı... Ama hemen peşinden ikinci denemeyi başlattı. Saçlarımı tutmaya çalışırken bu defa

parmaklarını kafamın derisinin üzerine yakın yerlerden geçirdi. Daha kafamı kaldırmadan saçlarımın kayıp kaymayacağını test etti. Sol eliyle kaldırdığı kafamı ikimiz yüz yüze gelecek kadar çevirdi. Şimdi birbirimize bakıyoruz...

Salondaki camın arkasında beklerken son yıllarda ortalıkta dolaşan bu yüzü kafama iyice bellemişim. Beşinci kattayken delikanlının yüzünde gördüklerim tamamen doğruymuş demek ki... Şimdi bir tedirginlik yaşasa da bu yüzün taşıdığı başka yük ayrıca belli oluyor. Yüzündeki korkusunun yanında duran gözlerindeki merakı yine aynı yerinde duruyor. Ne güzel! Bir tanıdıkla karşılaşmışız gibi sevinç kapladı içimi... Ama delikanlının yüzünde aniden bir şaşkınlık belirdi yine. Bu ifadeden gözlerimin içindeki hareketliliği görmüş olduğunu anlıyorum. Çünkü gözlerime bakıyor. Gözlerimdeki hareketliliği daha iyi anlamak için başını yüzüme yaklaştırıyor. Belli ki babam gibi benim de ölmüş olduğumu düşünmüş... Yaşadığımı görmesine rağmen nedense yüzünde bir tebessüm oluşmadı... Başını tekrar geriye doğru hareket ettirirken yüzündeki şaşkınlık yerini yavaş yavaş düşünceliliğe bırakacak gibi görünüyor. Ama geriye doğru hareket edip başı eski konumuna daha varmadan yüzünde ikinci bir şaşkınlık ifadesi tekrar beliriyor. Sonra yeniden başını yüzüme yaklaştırıyor. Yüzünün bu seferki yaklaşması eskisi kadar değil. Şimdi de üst dudağımın sağ tarafındaki üçüncü bir göz kadar büyük olan siyah benime bakıyor. Bu bakışına hafif bir düşünceli olma hali eşlik ediyor. Yüzündeki şaşkınlığa eşlik eden bu düşüncelilik ifadesi bende endişe yaratıyor. Ama hissettiğim endişeyi anlayamadan tuttuğu saçlarımdan başımı tekrar elinden bırakıyor. Yüzüm yine babamın boynunun üzerinde. Neyse ki ağzımın ve burnumun önü kapanmadı bu sefer...

Eminim delikanlı da beni hatırladı. Şimdi aceleyle yüzümü daha önceden gördüğü yere, yukarıdaki pencereye bakıyordur. Apartmanımızın beşinci katındaki kapıları açık balkona bakıyordur... Oraya bakarak kaldırımın üzerinde görünen tabloyu kafasında açıklamaya çalışıyordur. Orada göreceklerini kaldırımdakilerle

ilişkilendireceğini sanıyordur... Ama kapıları açık, demir korkuluğu sökülmüş balkonda beni değil, orada dikilip duran kadını görüyordur. Kadının arka tarafında kalan salonu, evin girişinde yanan ışık aydınlatıyor olmalı. Girişin ışığı güçlü olmasa da kadının sokağa dönük olan yüzünün karanlıkta kalmasını sağlıyordur yine de. Delikanlı kaldırımın üzerinde kalarak kadının yüzünü seçemiyordur. Kadının yüzünü daha iyi görmek için sokağın ortasına geçmiştir. Orada bir kadın bulunacağını hiç beklememiştir. Bu yüzden kaldırımın üzerindeki tabloyu bir tarafa bırakmış ve onu anlamaya ara vermiş olmalı. Artık kadının yüzünü merak ediyordur sadece...

Apartmanın beşinci katından kaldırıma bakan kadın, orada son bir konuşma yapmak istiyor olabilir. Babama;

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Şimdi senin yapmış olduğun şeyi ben yapacaktım oysa... Ama madem bunlar oldu, ben de aşağıya geliyorum" demek istiyor olabilir...

Delikanlı, balkonun önünde ayakta dikilmiş vaziyette görünen kadının oradaki duruşundan bunları anlatmak istediğini anlamış olabilir. Hem bu yüzden hem de kadının karanlıkta kalan yüzünün ayrıntılarını daha yakından görmek için merdivenlerden yukarı koşuyor olabilir şu an. Çünkü bu gece sokağı turlamaya geç çıkmış olmasının başka bir sebebi de vardı. Kim bilir bir taraftan da akşam evi terk eden annesini arıyor olabilir. Delikanlının her günkü sokak turlaması sırasında yüzünde taşırken gördüğüm merak duygusunun sebebi bundan olabilir... Bakalım yukarıya zamanında yetişmiş olacak mı? Delikanlı merdivenlerden bizim eve doğru yol aldığı sırada belki kıvırcık saçlı kadın da kaldırımın üzerinde babamın yanına çoktan uzanmış olacak. Kaldırıma dağılan kıvırcık saçları yavaş yavaş ıslanacak ve parlamaya başlayacak... Babamın başının etrafını saran kan gölü bu yüzden çabuk yükseliyor. Kaldırımın üzerinde yükseldikçe derinliği artan sıvının içine çöken rengi kömürleşiyor. Ama sokaktan gelen ışık kan gölünün üzerini bir cam gibi parlatıyor aynı zamanda. Parlama göz kamaştırıcı değil, yüzeyi ayazda kalmış bir elmas gibi puslu. Arkası gümüşle sırlanmış cam gibi... Kan yüzeyine yansıyan yü-

zümün yarısını orada görüyorum. Üzerinde sadece biri görünen gözümde uykudan uyanmanın mahmur ifadesi var. Yüzümdeki bu ifadeyi delikanlınınkiyle değiştirmeye çalışacağım. Eskiden yaptığım gibi... Şu an kaldırımdaki kan gölünün yüzeyindeki parlaklığa yansıyan yüzüme bakıyorum... Camın arkasındaki yerimi hiç terk etmemiş gibi...

Hayat heyecanım azalıyor... Oysa camdaki siluetimin içinden geçerek sokağa, evlere, boşluğa, hatta güneşe bakmak her zaman daha güzeldir. İstediğimde sokaktan geçen insanların yüzüne camdaki görüntümü yapıştırarak "yürüyormuşum" gibi yapabiliyorum. Bu becerim sayesinde sabah akşam sokaktan geçen zayıf, çelimsiz oğlan gibi bir yukarı bir aşağı sokağı turlayabiliyorum. Bazen de sokaktaki tesadüfi karşılaşmalarda selam verip birileriyle yüz yüze öpüşebiliyorum.

Romanın kahramanı, akşama kadar babasını beklediği camın arkasında tekdüze hayatını sürdürürken belki de her gün, kurduğu bir fantezinin içine dalıyor. O sırada kurduğu düş, içinde bulunduğu psikolojinin de etkisiyle "babayı öldürme" fantezisi. Bu "öldürme düşü"nde gerekçe olarak eve gelen kadını, babasının karşı apartmanın cephesine vuran sevişme sahnesini ve bir kuş tüyü yardımıyla düşük yapmaya çalışıp kan kaybından yitip giden annesinin ölümünü kullanıyor. Düşsel öldürme planı, salondaki parke zemine yağmur yağdırarak babasının ayağını kaydırmasıyla başlıyor. Sonra düşünde onu çırılçıplak vaziyette beşinci katın balkonundan aşağıya düşürüyor. Boşluğa savrulduğu sırada babası son anda can havliyle tekerlekli sandalyede oturan kahramanın dizine tutunuyor ve birlikte aşağıdaki kaldırıma düşüyorlar. Bu arada, babası düşerken havadaki gayretiyle onun kendisinin cansız, çıplak bedeni üzerine düşmesini planlıyor ve sonuçta yatalak kahraman bu sayede hayatta kalıyor. Gece yarısı evini terk etmiş annesini aramaya çıkan ve kaldırımdaki bu karmaşık tabloyla tesadüfen karşılaşan bir delikanlı, kahramanımızın canlı olduğunu fark ediyor. Olanları anlamaya çalıştığı sırada, annesinin demir korkulukları sökülmüş Fransız balkon açıklığından aşağıya baktığını ve atlamak üzere olduğunu görüyor...

Adı açıkça telaffuz edilmiş olmasa da yazarın bu hikâyedeki kahramanı Stephen Hawking'den esinlenerek yarattığı anlaşılıyor. Bu roman onun görece lüks hayatını bulunduğu yerden alıp sıradan insanların arasında yaşayan bir yatalağın hayatına taşıyor. Ve böylece babasını, annesini, hayatına giren kadını ve özlediği, olmak istediği delikanlıyı tanımamızı sağlıyor.

Dili, kurgusu, soğukkanlı ve mesafeli duruşuyla sizi kendisine çe
bu roman, kahramanının yalnızlığı, çaresizliği ve kendine özgü
da si[redacted]...

